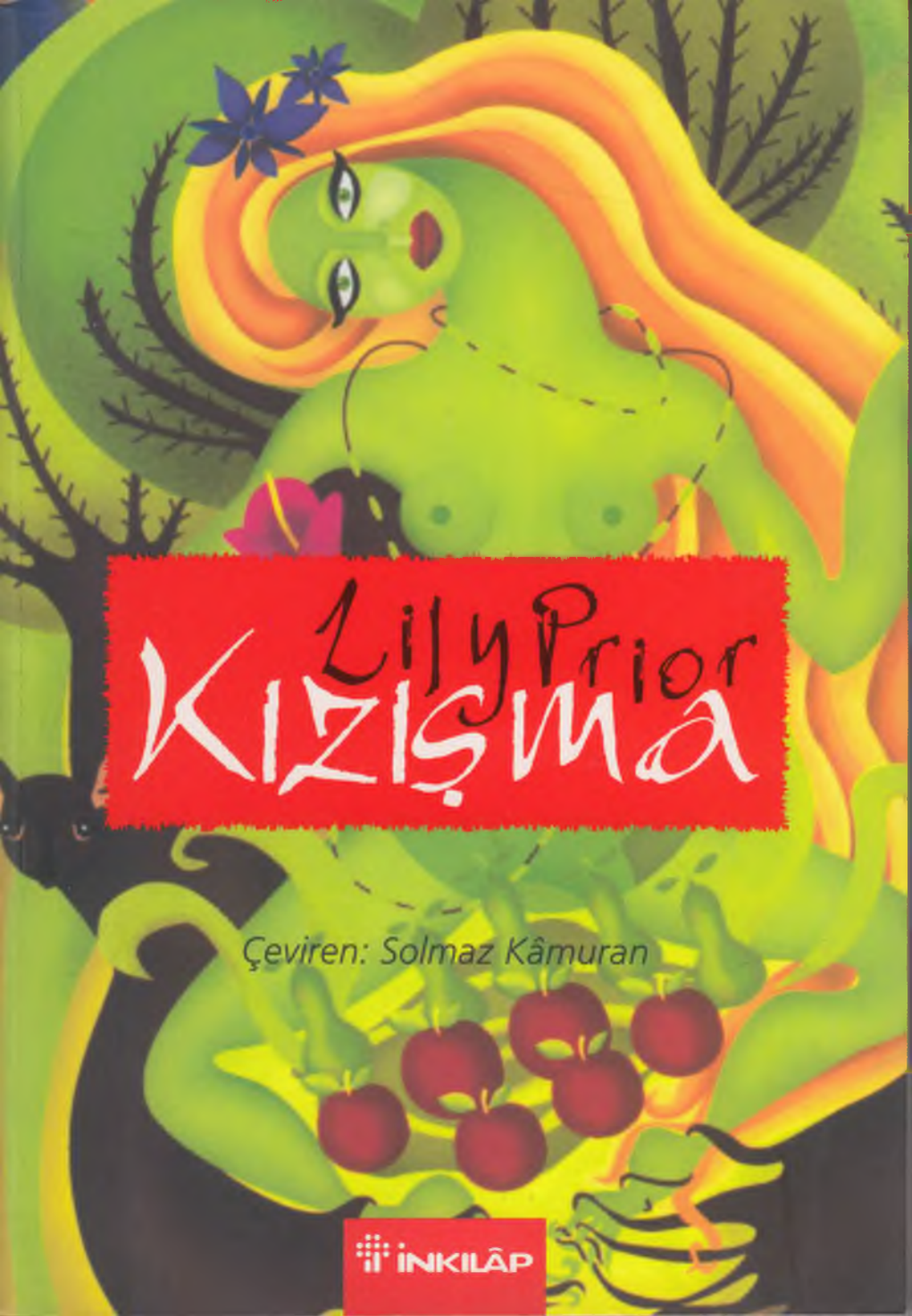

Lily Prior KIZIŞMA

Çeviren: Solmaz Kâmuran

'Aşk Mutfağı' ve 'Cıldırta Koku'nun yazarından...

Lily Prior KIZIŞMA

O, o yaz boyunca yörenin üzerinde incilenmiş yoğun bir bulut gibi asılı kaldı durdu. Güneşin ışıklarıyla yıkanan toz zerrelere altınımı pırıltılarla sanki bize göz kırpyordu ve bu göz kırpmalar yüreklerimizin derinliklerinde gizlenmiş köklü bir hasretin sancılarını başlatıyordu. Gül rengi bir hasret. . .

Mis kokulu ve büyüülü. . .

Ona bir ad vermeye çalışan çiçek severler, başlarını yukarı kaldırıp derin derin havayı solurken, "Gardenya," "Frezya," "Tur," "Mimoza," diye mırıldandı.

Yemek düşünleriyse ağızları sulanarak bir bir saydı:

"Taze ekmek," "Erimiş çikolata," "Çiğ krema," "Olgun kavun," "Dağçileği."

Ahlak budalarına gelince, onlar burunlarını sıkıca tıkamış tiksintiyle

"Şehvet," diyorlardı.

Baş rahibin düzenlediği özel bir dua için toplanmış Aziz Antonio Abate Manastırı'nın rahibelerine göre bu, "Ulvi bir tezahür"dü.

Çevre sağlık müfettişi, yüzünde kendinden emin bir ifadeyle dosyasına şöyle yazdı: "Lağım."

Hava durumu uzmanı, "Kurbağalar," diye kestirip attı.

Titizlik hastaları, "Temiz hava"; kötümserler "Ölüm"; entelektüeller "Palavra"; kıyısından köşesinden bile olsa tıbbı bulaşmışlar "Kolera," dedi.

Ama o, bunların hiçbirini değildi.

O, "Kızışma"ydı ve onu içine çeken herkes, ben de dahil olmak üzere darmaduman oldu.

ISBN 975-10-2198-7

9 789751 021984

Kızışma
(*Ardour*)

© 2004, Lily Prior

Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkiye’de yayın hakkı:

© 2004, İnkılâp Kitabevi
Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.’ye aittir.

Editör: Hasan Öztoprak

Kapak Tasarım: Kenan Doğan

Dizgi: Meline Pamukçuoğlu
Düzeltilti: Özlem İşbilir

ISBN 975-10-2198-7

04 05 06 07 08 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı:

ANKA BASIM
Matbaacılar Sitesi, No: 38
Bağcılar-İstanbul

 İNKILÂP

Ankara Caddesi, No: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel: (0212) 514 06 10 - 11 (Pbx)
Fax: (0212) 514 06 12
e-posta: posta@inkilap.com

www.inkilap.com

Lily Prior

Kızışma

ROMAN

Çeviri:
Solmaz Kâmuran

LILY PRIOR, Yıllarca Buckingham Sarayı'nda görev yaptı. İki yıl kadar İstanbul'da yaşayan ve Türkçe bilen yazar, Akdeniz kültürüne ve özellikle de Sicilya yaşam biçimine tutkun.

SOLMAZ KÂMURAN, 1954 yılında İstanbul'da doğdu. Kadıköy Maarif Koleji'ni ve İ.Ü. Dış Hekimliği Fakültesi'ni bitirdi. Beş yıl süreyle turkiye.net'te denemeler yayımladı. Televizyon için pek çok metin yazan ve gezi yazıları çeşitli yayın organlarında yayımlanan Solmaz Kâmuran, Çetin Altan'ın yazılarını derleyip yayına hazırlamaktadır.

Christopher için...

O, o yaz boyunca yörenin üzerinde incilenmiş yoğun bir bulut gibi asılı kaldı durdu. Güneşin ışıklarıyla yıkanan toz zerrelere altınimsı pırıltılarla sanki bize göz kırptıyordu ve bu göz kırpmalar yüreklerimizin derinliklerinde gizlenmiş köklü bir hasretin sancılarını başlatıyordu. Gül rengi bir hasret... Mis kokulu ve büyülü...

Ona bir ad vermeye çalışan çiçek severler, başlarını yukarı kaldırıp derin derin havayı solurken, "Gardenya," "Frezya," "İtır," "Mimoza," diye mırıldandı.

Yemek düşkünleriye ağızları sulanarak bir bir saydı: "Taze ekmek," "Erimiş çikolata," "Çiğ krema," "Olgun kavun," "Dağçileği."

Ahlak budalalarına gelince, onlar burunlarını sıkıca tıkamış tiksintiyle "Şehvet," diyorlardı.

Baş rahibin düzenlediği özel bir dua için toplanmış Aziz Antonio Abate Manastırı'nın rahibelerine göre bu, "Ulvi bir tezahür"dü.

Çevre sağlık müfettişi, yüzünde kendinden emin bir ifadeyle dosyasına şöyle yazdı: "Lağım."

Hava durumu uzmanı, "Kurbağalar," diye kestirip attı.

Titizlik hastaları, "Temiz hava"; kötümserler "Ölüm"; entelektüeller "Palavra"; kıyısından köşesinden bile olsa tıbbı bulaşmışlar "Kolera," dedi.

Ama o, bunların hiçbirisi değildi. O, "Kızışma"ydı ve onu içine çeken herkes, ben de dahil olmak üzere darmaduman oldu.

Giriş

FELAKETİ DAHA ÖNCEDEN SEZMİŞ OLMALIYDI. Telgrafı getiren çocuk kapıyı zincirlenmiş buldu. Evet, Fernando Ponderosa çoktan çekip gitmişti. Raffaello di Porzio, elindeki kâğıtta kötü bir haber yazdığından emin-di, bunu hissedebiliyordu. Bomboş verandada öylece dururken telgraftan yükselen kötülük birden her yanını sarıverdi. Basamakları gerisin geri inerken onun ağırlığıyla adeta eziliyor gibiydi.

Güzelliğiyle bütün adada nam salmış bahçe daha şimdiden terk edilmişliğin dağınıklığına düşmüştü. Fernando gideli henüz iki saat geçmişti, ama bu kadarı bile üç yüz çeşit orkidenin her birinin boynunu bükmesine yetmişti. Kadifeye benzeyen canım güller solgunlaşmıştı; ıtırılar, gardenyalar ve frezyalar da... Kayısılar pörsümüş, yemyeşil bir halı gibi bahçeyi kaplayan çimler kurumaya yüz tutmuştu. Portakal çiçeklerinin, lavantaların, hanımellerinin kokuları artık duyulmuyor-

du. Şimdi insanın genzini yakan, bozulmanın, çürümenin kokusuydu. Oradan oraya uçuşan rengârenk kelebekler de gitmişti; tıpkı bir zamanlar hiç durmadan, usanmadan, bıkmadan taze çiçeklerin balını emen arılar gibi. Afrodit heykelinin yerinde yeller esiyordu, ondan geriye kalan boş toprak parçası bir yığın küçük kurt ve solucanın eviydi şimdi. Çeşmenin şırl şırl akan suyunun sesi bile değişmişti. İşitilen neşenin kahkahası değil, kederin iniltisiydi artık.

Raffaello di Porzio titredi. Tam tepedeki pırıl pırıl güneş bile, hüznün soğuk gölgesiyle sarmalanmış bahçeyi ısıtıp aydınlatamıyordu. Yine de gücünü toparlayıp ev sahibesinin peşine düşmek üzere bisikletine doğru gitti ve içindeki büyük endişeye rağmen yine de görevini yerine getirme gayretiyle parke taşlı dik yokuşlardan aşağı doğru var gücüyle pedal bastı.

Raffaello di Porzio onu asla bulamasa da, Fernanda Ponderosa sonunda Grandi Traghetti (Arabalı vapurlar) yazıhanelerin önünde, rıhtımda etrafı gerekenden fazla eşyayla çevrili olarak bir kraliçe edasıyla otururken görüldü. Yanıbaşındaki tam dokuz nesildir ailesine ait olan demir döküm banyo küveti de onunla tıpatıp aynı izlenimi veriyordu: Kararlı ve korkutucu.

Hamalbaşı Vasco'nun gözetimi altında, beş kişi zar zor taşıyabilmişti bu lenduhayı şu an bulunduğu yere. Adamların rıhtımın aralık tahtalarına damlayan terinin tuzu denizinkine karışıyordu.

Ne yazık ki taşıma sorumlusu Glauco Pancio'nun derdi henüz bitmemişti, belalarla dolu bu günde başka

bir bela daha kapı ağzında onu bekliyordu. Herkesin anasını ağlatan küvet birdenbire hafifçe titredi ve sonra öne doğru fırlayıp çürümüş kalasların arasından aşağı düştü. Batışı çok soylu bir biçimde olmuştu doğrusu. İşte denizin dibinde kuma oturmuş duruyordu, balıkların bile şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı bu olay karşısında, çıkan patırtıdan ödü patlayan ürkek midyelerse sessizce daha sıkı yapışmışlardı iskelenin ahşap ayaklarına.

Duygularını belli etmese de içinden küvetin denize düşmesinin yeni bir uğursuzluk işareti olduğunu geçiren Fernanda Ponderosa'nın ıslanmaması gerçekten mucizeydi. Hamalların gözlerindeki ifade küvetin dışarı çıkarılmasını istemenin ne kadar anlamsız olacağının kanıtıydı. Hiç kimse bu kadar zor bir işin üstesinden gelemezdi. Üç yüz yıl boyunca koynunda muhteşem atalarını aklayıp paklayan; içinde savaşımların kandan, doğum yapan kadınların sümüksü salgılardan, âşıkla-rın terden arındıkları küvet, bundan böyle onca kirlenmeseler de Marina Grande'nin deniz kızlarının temizliğine mekân olacaktı.

Fernanda Ponderosa eşyalarına endişeyle baktı, onların da birer birer denize düşebileceğinden korkuyordu. Henüz karaya ayak basıyor sayılsa da kendini şimdiden talihsiz bir deniz kazazedesi gibi hissediyordu. Asık suratlı maymunu Oscar'ın yaldızlı kafesi, kırılan tahtaların kenarında sallanıyordu. Olanlara aldırılmıyormuş gibi durmaya çalışan hayvanın tellere yapışmış ayak parmaklarının kıvrılma biçimi aslında ne kadar

korktuğunun kanıtıydı. Fernanda Ponderosa'nın ona bu sabah giydirdiği denizci kıyafeti sıçrayan sulardan ve büyük bir olasılıkla kimselere göstermeden gizli gizli döktüğü gözyaşlarından ötürü sırlıskılamdı.

Fernanda Ponderosa kafesi daha güvenceli olduğunu düşündüğü bir yere çektikten sonra çantasını açıp kenarı dantelli keten bir mendil çıkarttı ve kurulanması için tellerin arasından Oscar'a uzattı; o da dikkatle önce mantar oluşumuna oldukça eğilimli kulak arkalarını, ardından artık kıvrıklığı geçen parmaklarının aralarını, en son olarak da evden çıkarkenki şık görüntüsünden eser kalmamış giysilerini sildi. Bu maymun gerçekten de çok temiz, çok tertipliydi.

İç kat kat keten örtüler, dantellerle dolu ceviz sandıklar deniz tarafını tamamen kapatmıştı. O gün işe geç gelen Vasco'nun yönlendirdiği adamlar sanki engelli koşu alanı hazırlıyormuş gibi Fernanda Ponderosa'nın eşyalarını en küçük bir özenden bile yoksun olarak rasgele istiflemişti. Kadın, pek az konuşan genç Vasco'nun hayatını bu barikat oluşturma işine adanmıştı. Her şey korkulu bir rüyayı hatırlatacak biçimde ortalığa saçılmıştı. Her şey... Yelesi gerçek saçtan sallanan tahta at, Raffaello di Porzio'nun yokluğunu derhal ortalığa yaydığı Afrodite heykeli, pembe peluş minderli şezlong, ahşap döner merdiven, aile büyüklerinin yağlıboya portreleri, içinde kaplumbağa Olga ve yavrularının bulunduğu su dolu tank, yedi minyatür bebek, rüzgârgülü, haçlı seferleri döneminden kalma vaftiz kurnası, şapka kutuları, kuyruklu piyano,

mermerden tek boynuzlu at kafası, içi samanla doldurulmuş cüce hipopotam, ceviz ağacından beşik, her yanına melek figürleri oyulmuş arp, gonglu duvar saati, bir yığın galvaniz kova, fil ayağı biçimindeki bahçe şemsiyesi kaidesi, bakır kaplar, bir kuştüyü yatak, Amerikan tipi bir buzdolabı, tenis racketleri, kristal bir şamdan, bir muz ağacı ve son olarak içinde külçe altınla değerli taşlar bulunan bir valiz.

Bütün bunlar evin eşyasının tümü değildi, en değerlileri de... O sabah, içi gelecek belanın sıkıntısıyla dolduğunda yanına sadece yangın çıksa ilk kurtaracaklarını alıp dışarı fırlamıştı Fernanda Ponderosa. Bir yerden bir başka yere giderken -sık sık olduğu gibi- gözüne ilk çarpanları toparlayıp beraberinde götürürdü. Böylelikle hayat memat anlarında karar verme sıkıntısına düşmezdi.

Eşyaları taşıma işi henüz bitmeden bu defa Glauco Pancio'nun sağlık ocağına gitmesi zorunluluğu doğdu. Ayağı kayıp düşen adam bu kazayla hassas alt takımlarını incitti. Zavallı pek kötü inliyordu. Fernanda Ponderosa hamalları elini sinek kovar gibi sallayarak uzaklaştırdı (onlar için grup dışında hareket etmek artık olanaksız hale gelmişti, biri bir yana gidince diğerleri de hemen onu izliyordu) ve ortalığa saçılmış sayısız eşyasına bakakaldı. Rıhtımda herkesin gözü önünde, böyle gün ışığında evdeki hallerinden ne kadar da farklı duruyorlardı.

Paket turlarla tatile çıkmış, bir ellerinde küçük valizler diğer ellerinde bir yığın abur cubur hediyelik eşyay-

la dolu naylon torbalar taşıyan turistler ona bunca yer işgal ettiği için düşmanca bakışlar atıyordu, hatta homurdanıp söylenenler bile vardı. Birkaçını net olarak duyunca Fernanda Ponderosa'nın yanakları sıkıntıdan kıpkırmızı oldu. O sırada elinde dosyası, üniformalı bir genç adam belirdi ve gayet resmi bir dille ona kamusal alanda yarattığı bu kargaşa nedeniyle Grandi Traghet-ti tarafından ceza yazılabileceğini söyledi. Ama aksilikler bu kadarla kalmayacaktı, daha beterleri de yoldaydı.

Sağlık ocağına giderken arabayı berbat bir şoför olan Vasco kullanıyordu ve Via Fortuna'dan (Kader Sokağı) aşağı, Fernanda Ponderosa'yı bulma umuduyla, elindeki telgrafı sallaya sallaya bisikletiyle inen Raffaelo di Porzio'yu görmedi. Pek çok kişi delikanlının çarpışma anında ölmesinin bir şans olduğunu düşündü. Vasco onun kadar şanslı değildi. Adam üç blok öteye uçtuktan sonra tepe üstü askeri karargâhın çatısına çakılmıştı ve değil uçan kuştan, sinekten bile kuşkulanan çok tetik nöbetçi de onu terörist zannederek delik deşik edivermişti.

Göçmüş kafatası ve kurşun delikleriyle eleğe dönmüş vücudu, adanın tıbbi olanakları elverdiğince cerrahlar tarafından bir seri operasyondan geçirilerek toparlanmaya çalışıldı, ama Vasco'nun kafası bir daha asla eskisi gibi olmadı. Signora Vasco bu gerçeği hiçbir zaman kabullenmedi, ona göre kocası gayet iyiydi. Adam yaşayan bir ölü gibi hareketsiz hamakta yatar-ken bile, kadın onun zihinsel olarak dünyayı dolaşmakta olduğunu düşündü.

Telgrafa gelince, hiç kimse bulamadı onu. Raffaello di Porzio'nun sıkıca kenetlenmiş elleri açıldığında avuçlarında birkaç damla donmuş gözyaşından başka bir şey yoktu. Annesi onları dikkatle toplayıp ömrü boyunca buz kutusunda sakladı. Her ne olduysa olmuştu telgrafa, bir daha asla görünmedi ortalıkta. Sonuçta Fernanda Ponderosa bu yolculuğa kendi sezgileriyle çıkmış oldu. Onun sezgilerinin peşine takılırken bir an bile tereddüt etmediği ve tüm hayatını buna göre şekillendirdiği zaten herkesçe malumdu.

Kasabanın tarihi boyunca yaşadığı en korkunç trafik kazasının sembolü sirenlerin, kornaların yarattığı karmaşa sırasında bazı uyanık hırsızlar da durumu değerlendirip Fernanda Ponderosa'nın rıhtıma yayılmış eşyalarının bir kısmını alıp götürmeyi ihmal etmedi. Fernanda bunu ancak Santa Luigia sonunda limana yanaşıp da hamallar eşyaları gemiye taşımaya başladığında fark edebilmişti ve artık elden gelen bir şey yoktu. Oscar'ın, Olga'nın ve yedi minyatür bebeğinin güvende olduğunu görünce bu hırsızlığın yarattığı sıkıntıları, üzüntüleri derinlere gömüp olan biteni sakinlik içinde kabullendi. Ayrıca onu yolculuğun sonunda bekleyenlerle kıyaslanınca bunların hiçbir şey demek olduğunu da iyi biliyordu. İşin aslı o portrelerden asla hoşlanmamıştı, atalarının onaylamadığı av tutkularının araçlarından da. Döner merdivene gelince, herhalde o da hiç işine yaramayacaktı.

Yine de kalan eşyalar yüklenirken adamlara göz kulak oldu ve sonra da güvertede yerini aldı.

Gemi demir alıp uzaklaşırken başını çevirip bir daha asla dönmeyeceği o cennet adaya tek bir bakış bile atmadı. Madem ki gidiyordu, geriye bakmanın ne anlamı olabilirdi? Bunun yerine gözlerini denize dikip pırıltılı sularda zıplayıp hoplayarak adeta dans eden yüzlerce yunusu seyretti, sonra da küçük bir çocuğun olmasına takılan dev ahtapotun güçlkle güverteye çekilişini...

Geride kalanlar arasında onun adadan ayrılmasını “Oh” çekerek karşılayanların sayısı küçümsemeyecek orandaydı. Bu sabah olanlar onun “Kademsiz”e çıkmış ününü daha da artırmıştı. Bütün üzüntülerine rağmen Vasco ve di Porzio aileleri bile onun gidişini dostlarına biraz şarap ve bademli kek sunarak kutladı.

Fernanda Ponderosa iki gün iki gece boyunca hiç yatmadan geminin burnunda dikildi durdu. Sanki teknenin sembolik heykeli gibiydi. Üzerine aldığı siyah kapüşonlu pelerin arada rüzgârla şişip arkasında sallanıyordu. Bütün güzelliğine karşın diğer yolcular onu korkutucu, meşum bir kadın olarak görmüşlerdi, özellikle de bavulları lastik eldiven, peruk ve cerrahi protezle dolu olan tüccar.

O bir hayalet miydi? Bu sorunun cevabını Fernanda Ponderosa’ya ilişkin bir yığın martavalla süsleyerek veren barmen Borrelli doğrusu iyi iş yapıyordu, korkularını yenip kamaralarına dönme cesaretini kazanmak için müşteriler kadehleri birbiri ardına deviriyordu. Ama aslında Fernanda Ponderosa’nın geminin bir an önce menziline ulaşmasını dilemekten daha başka bir

derdi yoktu. Kalbinin derinliklerindeki kederin nedenini orada bulabileceğini umuyordu.

Ve sonunda Santa Luigia menziline ulaştı. Fernanda Ponderosa, maymun, kaplumbağa ailesi ve hırsızlardan geri kalan eşya hep birlikte bir başka rıhtıma indi, ama bu rıhtım ayrıldıkları adadan çok çok uzakta, anakaradaydı. Hep birlikte tuhaf, hüzünlü küçük bir grup oluşturmuşlardı; bu görüntü bardaktan değil de, kovadan boşalırcasına bastıran sağanakla daha da arttı. Yağmur geçtiğinde sanki bir havuzun içinde oturuyor gibiydiler. Kaplumbağalar bu duruma pek aldırmadı; ama maymun çok rahatsız olmuştu, bir kez daha kendisine uzatılan mendille silinip kurulanmaya başladı.

Bütün bunları gayet iyi biliyorum, çünkü çok hoş bir rastlantı sonucu kuzenim Maria Grazia da o gemideydi ve olan biten her şeyi kendi gözleriyle görmüş, kulaklarıyla duymuştu.

Birinci Bölüm

TOHUMLAMA

1111

1112

BÜTÜN O BÜYÜK KARMAŞADAN sorumlu olan bizim zeytinci Arcadio Carnabuci'den başkası değildi. Adam, yörede aşkına talip olduğu her kadın tarafından reddedilmenin verdiği moral bozukluğu ve onu hayata karşı dermansız bırakan koyu yalnızlıktan perişandı. Büyük bir umutsuzluk içinde karalar bağlamış otururken birden kapısı çalınmaz mı? Gelen bir seyyar satıcıydı. Hiç aralıksız konuşan adam Carnabuci'nin ağzından girip burnundan çıkarak birkaç saniye içinde ona, mutluluk getireceği garantisiyle bir avuç tuhaf tohum satmayı başarmıştı, hem de fahiş bir fiyatla.

Böylesine karlı bir satış yapmayı beklemeyen çingene parayı cebine atar atmaz tabanları yağlayıp uzaklaştı, zeytincinin fikir değiştireceğinden korkmuştu. Aslında endişelenmesine gerek yoktu. Hayatının bir an önce değişmesi için sabırsızlanan Arcadio Carnabuci, bu alışveriştten çok memnundu. O anda, bundan sonra ne-

ler neler olacağını hiç, ama hiç kimse tahmin edemezdi; neyse ki ben size her şeyi tamı tamına anlatacağım; çünkü ben yaşanacak olayların çok özel kahramanlarından biriyim.

Böylece doğanın karşı çıkılmaz coşkularına uyan Arcadio Carnabuci, toprağın yeniden canlandığı bahar başında, şubat ayının kısacık günleri aceleyle mart'a doğru koştururken aşk tohumlarını en uygun zamanda dikmeye karar verdi.

Dağların etekleri tüle benzer bir buğuyla sarılıydı, eriyen karların suyuyla beslenen düzlüklerde ise en küçük bir şekil bile net olarak görünüyordu. Buralar bin bir çeşit tohumun soğuktan korunarak filizleneceği yerlerdi.

Arcadio Carnabuci bütün gününü merdiven tepesinde bin yıldır ailesine ait olan zeytin ağaçlarını budayarak geçirdi. Ama akli zeytinlerinde değildi, o kafayı aşka takmıştı.

Hava hâlâ ayazdı, insanın ağzından çıkan nefes küçük bulutçuklar oluşturuyordu. Bıçağının altında çatırdayan dallar kadar gergindi Carnabuci de. Ertesi gece bademler çiçeğe döndü, hiç kirazlar geri kalır mı? Onları erikler, kestaneler ve narlar izledi. Söğütlerin yapışkan dallarındaki tomurcuklarda kıvrım kıvrım çiçekler belirdi ve yemyeşil otların arasından bahar çiçekleri fışkırdı. Gelincikler, papatyalar, nergisler, safranlar ve minelerden rengârenk bir halı oluştu her yanda. Yabani kuşkonmazlar, lavantalar, kekikler taptaze havayı hoş kokularla sardı ve dağların tepelerinde açelyalar

açtı. Arcadio Carnabuci toprağın enerjisini kalın çizmelerinin tabanında hissediyor ve yerden yükselen bu fıkırtıyla coşup kendi kendine dans ediyordu.

Etrafta kimseler yoktu; ama o konuşuyordu: “Bak işte dans ediyorum.” Bu gerçekten de çok şaşırtıcıydı, çünkü zeytinci daha önce hiç dans etmemişti. Öylesine mutluydu ki kahkahalar atmaya başladı.

“Dans ediyorum, dans ediyorum. Dans.”

Başlangıçta yavaştı, sonra hızlandı, genelde uyuşuk olan bacakları sanki hafifleyip tüye dönmüştü. Zıp zıp zıplıyor, fırıl fırıl dönüyordu. Kollarını, başını delice sallıyor, kalçalarını titreterek tepiniyordu.

Onu görenler şaşkınlık ve biraz da utançla ya yakalarını ya da parmaksız eldivenlerini yukarı kaldırarak yüzlerini kapattı.

Her zaman tuhaf olan Arcadio Carnabuci giderek daha da tuhaflaşıyordu galiba.

O gün, bölge hemşiresi olan iş arkadaşı Concetta Crocetta herkesin esenliği için Arcadio Carnabuci’nin Cascia’daki Manicomio’ya (akıl hastanesi) kaldırılması gerektiği yolunda yedi ayrı ihbar aldı. Bir karara varmadan önce Arcadio Carnabuci’nin antikalıklarını kendi gözümüzle görmek için koşturup zeytinliğe gittiğimizde, olan bitenin sadece gelen baharın yarattığı bir coşkulanma olduğunu gördük. İş arkadaşı bana dalga geçen bir bakış attıktan sonra haydi gidelim, anlamında küçük topuğuyla şöyle bir dokundu yumuşak karnıma, ama geri dönerken her ileri hamle edişimde beni durdurdu.

Arcadio Carnabuci'yi baştan çıkaran dürtü sadece onu ve bitkileri etkilemiyordu. Hayır. Hayvanlar da bunu hissediyordu. Örümcekler aşk, diye deliriyordu; gözyaşına benzeyen çığ damlalarıyla incilenen, incecik, olağanüstü güzellikte, pırıltılı ağlar ördüler. Akrepler kıskaçlarını kastanyet gibi havaya kaldırıp karşılıklı dans ettikten sonra çiftler çiftler, sağa sola atılmış partial ayakkabı teklerinin içlerine kıvrıldı. Çatı aralarında fareler aşırıdıkları pamukları, kâğıt parçalarını, buldukları kuş tüylerini telaşla bir araya getirip güvenli yuvalar yaptı ve bu yuvalarda fındık büyüklüğünde, gözleri sımsıkı kapalı bir yığın yavru doğdu. Yükselen dalgalarda savrulan su semenderleri içli içli şarkı söylediler. Kurbağalar da onlara katıldı ve ortalığı büyülü bir koronun sesi sardı. Öylesine güzeldi ki koro, duyan herkes hem karada, hem denizde yaşayan bu canlıların hayatına özenip uzun uzun iç çekti. Çünkü bu müziğin gerçek anlamını onlar gibi olmadan anlayabilmek imkânsızdı. Boncuk gözlü kara kuşlar alelacele yuvalarını tamamlamaya çalışırken onları seyreden gugukkuşları önemli haberi her yana yayıyordu: Bahar geldi, bahar geldi...

Meşe ormanlarının derinliklerinde yaban domuzları homurdanıyordu, kasabalardaki evcil akrabalarıysa önlerine konan yeme iştahla girişmişti. Geyikler seke seke koşarak tavşan peşine düştü. Dağların en tepelerinde kurtlar uluyarak dişilerine kur yaptı ve utangaç boz ayılar inlerinde kucaklaştı.

Etrafını saran bu ateşli hareketlenme karşısında ka-

sıklarına sancılar giren Arcadio Carnabuci'nin yapabildiği tek şey dişini sıkmaktı. Zaten bunca yalnızken elinden başka ne gelebilirdi? Ama aşk tohumlarına güveniyordu, bu bereketli topraklarda mutlaka onların meyvelerini tadacaktı.

İşte tohumları o zaman dikti. Çok özenliydi. Hava, güneşe rağmen hâlâ nemliydi. Onları donma tehlikesinden bir camla korumalıydı. Bu tohumlar bezelye boyutundaydı. Uçuk pembemsi, tombul taneler... Küçük birer dolunay... Onların içinde çalan sabırsız çanları duyar gibiydi. Hayatı sarmış o çılgın enerji onlardan da esirgememişti elini. Tohumları bir süre avucunda tutup, gözlerini kocaman gösteren şişe dibine benzer gözlüklerinin arkasından inceledi. En küçük bir çukurcuk, en incecik bir tüycük bile bu gözlükle devasalaşırdı. Sanki tanecikler de onun büyük arzusunu hissetmişlerdi ve karar verdiler: Arcadio'yu hayal kırıklığına uğratmayacaklardı.

Onları dikkatle ve sevgilisini yatağa uzatırmışçasına bir aşkla toprağa bıraktı. Ne kadar çok ümit ve hayal yüklemişti üzerlerine... Özlem, heyecan ve yudum yudum yaşanacak bir güzelliği tamamlayacak her şey... Kutsal bir görevi yerine getiren dindarların ciddiyeti içindeydi. Tohumlar bu deneyimli çiftçinin nasırlı ellerinde güven içinde olduklarını biliyordu. O sert parmak uçlarıyla nasıl da kibar kibar bastırıyordu üzerlerine ve sonra her yer karardı, bezelye büyüklüğündeki tohumlar esirgeyen bir sıcaklığın içinde derin bir uykuya daldı.

Bundan sonra Arcadio Carnabuci tarla çitlerindeki minik kuşlar, saçak altlarındaki fareler gibi kendi yuvasını kurmanın telaşına düştü. Bekâr evi pek temiz, hele de konforlu hiç değildi. Lekeli duvarlar “Badana, badana” diye bağırıyordu. Rengi güneşten ağarmış perdeler utanç vericiydi. Kendi de toz içinde olan süpürgeyi eline alıp temizliğe girişti. Onca zamandır hiç ilgilenmediği kıyı bucağa yerleşmiş fareleri kovaladı.

Yıllar ve yıllar sonra yumuşayıp, Fedra Brini’nin eve girip yelken bezi dokumak için kullanacağı örümcek ağlarını toplamasına izin verdi. Karayla kuşatılmış bu toprak parçasının tek yelkencisi oydu. Ürettiği mallar incecik, ama inanılmaz dayanıklılıktaydı. Bu yüzden ünü Adriyatik kıyılarının balıkçıları arasında yayılmış da yayılmıştı. Düzenli olarak adanın tüm evlerine gidip ağları toplardı, ama Arcadio Carnabuci’nin evindekiler çok uzun süre ellenmediklerinden diğerleriyle kıyaslanamayacak ölçüde mükemmeldiler. Bunlar peri masallarından çıkmış kadar büyüleyici ve muhteşemdi.

Fedra Brini adeta vecd içindeydi, ama örümcekler için böyle bir şey söz konusu bile değildi. Nesillerin varidatı, kadının ağ toplama kancasının birkaç usta hareketiyle kaybolup gitmişti. Geleneksel yaşam, efsaneler, dantel gibi işlenmiş soyağacı, edebi eserler, aşk hikâyeleri, şiirler, sırlar, dedektif romanları, hatta özel yemek tarifleri ve çapraz bulmacalar bile... Bütün bunların üzerine sanki bir hakaret olarak Fedra, genç örümceklerden birinin sekiz bacağından birini de koparmaz mı? Ama gerçek sorumlu tabii ki Arcadio Carnabu-

ci'ydi, onu asla affetmeyeceklerdi. Sonunda bütün ağlar toplanmış ve ipek bir çuvalın içinde her şeyi duman eden Fedra'nın sırtına yüklenmişti.

Kadın öylesine memnundu ki, sevincinden gözlerinin içi gülüyordu. Bu başarısını daha fazla içinde tutamayıp başladı önüne gelene anlatmaya. Altın değerindeydi bu örümcek ağları, Arcadio'nun annesi Priscilla Carnabuci'nin ölümünden beri, yani tam yirmi iki yıldır hiçbir el değmemişti onlara. Peki ama, neden Arcadio böyle ani bir kararla onlardan kurtulmuştu. Daha önce Fedra Brini'nin tekliflerini anında geri çeviren o değil miydi? Hiç kimse bunun nedenini bulamıyordu, kesin olan bu işte bir bit yeniği olduğuydu. Zeytincinin kafasında acaba ne vardı, ne? Gördüğü ilgiyle dört köşe olan yelkenci kadın bu merak ateşi sönmesin diye elinden geleni yaptı. Kupkuru odunları ardı ardına attı da attı ocağa, alevleri körükledi de körükledi.

İşte tam o günlerde zeytinci bir sabah erkenden Via Colombo'daki manifaturacılar çarşısında çarşaf ararken görüldü. Arcadio Carnabuci'nin aklına yeni yatak takımları almak nereden gelmişti? Çeyizcinin sirke suratlı yardımcısı Amelberga Fidotti'nin kaşları merakla havaya kalktı. Az sonra kasabadaki her ağız bunu konuşuyordu. Bu gerçeğe aykırı, akıl almaz bir durumdu. Carnabuci hayatı boyunca bekar kalmış inatçı, aksi herifin tekiydi.

Eve gider gitmez Arcadio çarşafı yatağa yaydı; tabii bunu kullanmak için değil, sadece nasıl duracağını görmek için yapmıştı. Olağanüstü güzeldi, olağanüstü...

Taptaze karla kaplı tarlalara benzemişti yatak bu takımla. Yine de kafasını kurcalayan bir şey vardı. Acaba aşırı gayretkeş mi görünecekti? Bunu istemiyordu, her şey doğallık içinde olmalıydı. Sanki her zaman böyleymişcesine bir doğallık içinde... Tam o anda çıkarıp, öylesine serivermek... Eskimiş, rengi morarmış çarşafları gerçekten utanç vericiydi. O zaman bunları kullanmalıydı. Hayır bu da olmazdı, kıyamazdı yeni yatak takımına. İçi buruk çarşafı topladı, sanki harita katlarmış gibi bir dikkat ve titizlikle eski kat yerlerini birbirine denk getirdikten sonra takımı yeniden sefonlara sarıp dolaba kaldırdı. Bu çarşafı bir dahaki sefer onun için, aşkı için serecekti. Yüzü yeni yetme bir delikanlı gibi kızarmıştı heyecanından.

Arcadio Carnabuci'nin hayallerinin gerçekleşeceği konusunda en küçük bir kuşkusunu bile yoktu. Bundan, ağaçlarında zeytin tanelerinin belireceğinden emin olduğu kadar emindi. Atalarının tersine onları zamansız çapalayıp gübrelese, hatta biçimsiz budasa da o zeytinlerin zamanı gelince dallarda biteceği kesindi. Kendi de aşkını dölledikten çok, çok sonra da bu ağaçlar yine zeytin verecekti. İşte böyle bir kesinlikli müstakbel sevgilisinin de çıkıp geleceği...

Günde belki yüz defa gidip gelip tohumlarını kontrol ediyordu. Baka baka toprağı eskitmişti. Küçücük de olsa bir yeşilliğin dışarı çıkmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Sabahları uyandığında tuvalete bile uğramadan doğruca koşup gözlüğünün kordonu kulaklarının arkasında eğilip altın ararcasına bir dikkatle yere bakıyordu.

Ve sonunda pırıl pırıl bir pazar günü- hayatı boyunca unutamayacağı bir gün- ilkokulda doğru cevabı vermiş öğrencilerin gururu içinde dikilen üç minik fideyle karşılaştı. Bu manzara kalbini yerinden hoplatıvermişti. O kadar inceledi ki onları bir süre sonra her birinin en küçük özelliğini öğrenmişti. Duaları kabul edilmişti. Bu yeşillikler, Tanrı'nın onun yanında olduğunu işaretiydi.

O gün daha sonra palmyeler ve hurmalar arasındaki kilisede yerini aldığı anda yaşadığı küçük mucize için minnetini ifadede çok cömert davrandı. Ben o sırada tıpkı şimdi de olduğum gibi kuşkucunun tekiydim ve tabii ki asla bir kiliseye girmemiştim, ama oradan geçerken duyduğum her sesi hâlâ net olarak hatırlıyorum. Evet, tutku ile dolu o muhteşem bariton ses öylesine gürlüyordu ki, binanın çatısının bu güçle yükseleceğini sandım. Orgu bile bastırıyordu Arcadio, orgcu Sprenza ne kadar uğraşsa da öne çıkmayı başaramıyordu. Arcadio mükemmeldi.

Sprenza Patti'den işareti alan koro üyeleri de ciğerlerini şişirip, başlarını tavandaki açık saçık fresklere dikip avazları çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı. Bütün varlıklarıyla şarkı söylediler, bu sesler büyük bir çanak Evangelist çorbaydı adeta. Kör kilimci Teresa Marta nasıl da aşkla haykırıyordu, eğer gerçekten bir Tanrı olsa ona bu ilahi gayretinin sonucunda mutlak görme yeteneğini geri verirdi. Fedra Brini de ondan aşağı kalmıyordu, sonunda kendinden geçip bayılınca dışarı çıkarıldı. Normaldi, kadın gerçekten müthiş bir hafta ge-

çirmişti, bu kadarına dayanamazdı. Malco Beato'ya gelince, o da sanki ölümle yaşam arasında çok vahşi bir savaş veriyordu ve sonunda da öyle oldu. Herkes, adamın geçirdiği beyin kanamasının onun kilise girişinin allak bullak olup savaş alanına döndüğü o günkü gereksiz gayreti yüzünden olduğunu söyledi. Finalde korodakilerin tamamı kan ter içinde, nefes nefeseydi; bütün yüzler kıpkırmızıydı. Kilise sallanıyordu, deprem bile olabilirdi ve Arcadio Carnabuci hız kesmeden devam ediyordu. Sesi, koronun elli eğitilmiş üyesinin çok çok üstündeydi.

Peder Arcangelo onun bu gizli kalmış ilahi yeteneğiyle mest olmuştu, ama birbirine kuşku dolu bakışlar atan cemaat aynı kanıda değildi. Carnabuci mutlak bir iş çeviriyordu. Yakınında duran talihsizler kulak zarlarının patlayacağından korkup uzağa kaçmışlardı, ama o gün Concetta Crocetta'ya tümü de Arcadio'yu suçlayan çok sayıda kulak çınlaması vakası rapor edildi.

İZLEYEN GÜNLERDE, ÇATLAYAN DEĞERLİ tohumların tümü her yanı ısıtıp aydınlatan güneş ışıklarına kavuşmak için boyunlarını uzatıp toprağı delerek başlarını dışarı çıkardılar. Carnabuci kendini öylesine kaptırmıştı ki aşk tohumlarına, zeytinlik tamamen silinip gitmiş gibiydi kafasından. Küçük fideleriyle konuşuyor, onlara şiirler, cesaret verici hatta aşk dolu güzel sözler söylüyordu.

Uzun yıllar önce ölmüş babası Remo onun bu ihmali ni görünce çok bozulup rüyasına girdi ve kendini toplamasını söyledi, ne de olsa zeytin ağaçlarının hayatı onlara hizmet edenlerinkinden daha önemliydi. Çok geçmeden annesi de rüyada yerini aldı.

Kocası yanılıyordu, eğer Arcadio hayatını bir bekâr olarak tamamlarsa gelecekte zeytinlerle ilgilenecek tek bir Carnabuci bile olmayacaktı ortalıkta. Onların tartışmaları Arcadio'nun kafasını karıştırmıştı; birlikte ol-

dukları o güzel, mutlu günleri düşünüp kederlere gark oldu.

Ama Sinyor ve Sinyora Carnabuci işi kavgaya dönüştürüp birbirlerine tabak çanak fırlatmaya başlayınca onları başbaşa bırakıp tekrar kendi hayal alemine döndü. Gün batımının hemen sonrasındaki o sihirli saatler... Aşkı balkonda, o da aşağıdaki bahçede. Kadi-femsi bir loşluğun içinde... "E lucevan la stelle"yi daha önce asla söylenmemiş bir mükemmellikte söylüyor. Arkasında muazzam bir kurbağa orkestrası ve bir yığın adı bilinmedik mahcup gece sakininin oluşturduğu koro...

Ertesi sabah Arcadio Carnabuci mutfakını karmakarışık bulunca çok şaşırdı. Her taraf kırık kaplarla doluydu, duvarlara yumurta sarıları yivışmişti, konserveleler paramparçaydı ve sandalyeler de tepetaklak. Sanki bir savaştan çıkmıştı emektar mutfak.

İlk yaptığı tohumcuklarının durumunu kontrol etmek oldu. Hayret sapasağlamdı hepsi de. Hatta bir önceki günden bile daha sağlıklı ve daha boylu.

O hafta boyunca filizler uzadı da uzadı. Neredeyse bunu gözleriyle izleyebiliyordu. Bir an için arkasını dönse tekrar baktığında değişikliği hemen fark ediyordu. Eğer bazı ihtiyaçlar için kasabaya inip geri gelse şaşırıp kalıyordu onlardaki değişime. En az iki buçuk santim büyümüş oluyordu yaramazlar; ardı ardına yepyeni, tazecik yapraklar çıkıyordu ortaya.

Arcadio Carnabuci neredeyse patlayacaktı, işin doğrusu saatli bomba gibiydi gerçekten de. Hiçbir şey

üstünde yoğunlaşamıyordu. Alnı hep ter içindeydi. Aptal şapşal işler yapıp duruyordu; eşyalarını kaybediyor, eşyalarını yanlış yerlere koyuyordu. Çoraplarını ara tara buzdolabında bulana kadar saatler harcadığı oluyordu. Bir defasında da süt şisesini ceketinin cebinde yoğurda dönmüş olarak bulmuştu. Kaybettiği sadece eşyalar değildi, ağız tadı da kalmamıştı. Geçenlerde peynir diye tereyağı yemişti ve en kötüsü de ciğer niyetine eski terliğini kızartmasıydı.

İşte o günlerde rüyalar başladı. Arcadio Carnabuci her gece rüyasında onu görüyordu. Tam başka bir şey akıp giderken birden o tatlının tatlısı kulak beliriveriyordu, ya da o mükemmel burun. Hayalindeki burun, dört gözle beklediği aşkın burnu. Küçük, düzgün, dar ve lekesiz... Ama şeffaf cildi çok, çok hafif çilli. Gözler. Ah o gözler... Derinin derini bir yeşil. Solgun değil, dipdiri bir yeşil. Üzerinde güneşin parladığı bir gölün derinliğinde bir yeşil. Saçlar bir başka alem... Bazen uyanırken de görüyordu onu. Öylesine yakın, öylesine gerçektir ki... Sanki elini uzatsa tutabileceği kadar gerçek. Dokunsa neler hissedeceğini de biliyordu. Pürüzsüz, güneşte ısınmış bir parça ipek, sıcacık... Bazen yastığının üzerine yayılmış gibi oluyordu o saçlar, erimiş altından bir ırmak... Kokusunu duyabiliyordu. Ahh, ne güzeldi o yaz kokusu... Taze otlar, tomurcuklanmış yabani çiçekler ... Ve hepsini ona taşıyan yumuşacık bir rüzgâr... Ama sonra tam uzanıp tutacakken o gidiyor ve her şey kayboluveriyordu.

Fideler geliştikçe Fernanda'nın görüntüsü daha be-

lirginleşti. Evet, Fernanda. Arcadio onun adını ta başın-
dan biliyordu. Bu bir sűrpriz deęildi. Sanki ezelden be-
ri tanıyordu Fernanda'yı. Geçmişin derinliklerinde bir
zamanı buralardan uzakta bir yerlerde paylaşmışlardı.
Bu, beraberliklerinin ne kadar kaçınılmaz olduğunun
kanıtıydı. Bir araya gelmeleri kaderdi.

Hiç durmadan tekrarlıyordu o adı. "Fernanda, Fer-
nanda, Fernanda..." şarap içtikten sonra, hatta bazen
şarap bile içmeden kafası hoşlaşıyor, gerginliği kalkı-
yor ve o zaman ikisinin ismini birlikte tekrarlama cesa-
retine kavuşuyordu. "Fernanda Carnabuci." "Signorina
Fernanda Carnabuci." Kulağa ne kadar hoş geliyordu
bu kelimeler. Çok doğal, olması gerektiği gibi... Bunu
bařkalarına sűleyerek bűyűnűn bozulmasını istemi-
yordu, bu sırrı gerçekleřene kadar yűreęinde saklaya-
caktı.

Onun hakkında her şeyi, ama her şeyi biliyordu, en
gizli řeyleri bile. Kalalarının yuvarlaklıęına űylesine
alışkındı ki elleri, tek bir hareketle resmini izebilirdi
kâğıda, kalemi hiç kaldırmadan. Zihni hep o çizginin
peşindeydi. Yalnız onun mu? Kollarının soluk mavi, in-
cecik damarlarla dolu ilerinin ve o çok, çok űzel ye-
rin... Parmak ucuyla, fısıltı hafifliğinde boydan boya
dokunup okşadığında Fernanda'yı zevkin doruklarında
dolařtırarak kedi gibi miyavlatan, vűcudunu yay gibi
gerdiren o yer. Teni daima serindi onun, mermer gibi
pűrűzsűz ve serin. Yanaklarının gerisinde, saçlarının
başladığı yere doğru olgun şeftalilerinki gibi ipeğimsi
tűyler vardı, onlara baktıkça içi gıcıklanıyordu Arca-

dio'nun. Ya o zarif ayaklar? Onların her bir minik kemiği için canını verebilirdi. Kadının vücudunun kendi bilmediği yerlerini de seviyordu, mesela sırtını. Kuyruk sokumunun iki yanında iki küçük çukurcuk. Daha yukarda da iki tatlı çıkıntı, kürek kemikleri. Omuzları arasına yayılmış çiller, eğildiğinde boncuk boncuk belirginleşen bel kemiği... Sırtı ön tarafından daha gençti, çünkü daha az göz dokunmuştu ona. O dolgun göğüsleri düşündüğünde Arcadio'nun aklı başından gidiyordu ve sonra da müthiş utanıyordu, onlara bakmamalıydı. Velhasıl Fernanda tek kelimeyle mükemmeldi.

Bacakları bacaklarına dolanmıştı. Yorganın her kırmılığıyla soğuk odaya sıcak vücutlardan tuzlu kokular yayılıyordu. Saçları yüzüne dokunuyordu, birkaç ince tel de dudaklarına... Kolunu onun başının altına yastık yapmıştı. Tek duyulan ses aşkının hafif nefesiydi, bu sesi duyunca onu uyandırmaktan korkup kendi nefesini tuttu. Sanki o güzeller güzeli ağızdan kendi kasıklarına görünmez bir iplik uzanıp ikisini birbirine bağlıyordu. Arcadio zevkten acı çeker hale gelmişti adeta. İşte bu çıldırtıcı rüyanın sabahında, Paskalya günü sabahı uyandığında zeytinci hemen kendine gelemedi. O tatlı rüyadan sıyrılıp gerçeğe dönmek hiç de kolay değildi.

Fidelerinin yanına gittiğinde ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kalakaldı. Bu inanılmazdı. Fidelerin dallarında üç minimini meyve sallanıyordu. Bir gece önce bunun hiçbir belirtisi olmadığı halde şimdi karşısındaydılar. Üç güzeller...

Daha önce gördüğü meyvelere hiç benzemiyorlardı.

Şekilleri patlıcanı andırıyordu, ama tabii çok küçük patlıcanları. Krem renkli meyveciklerin üzerinde kahverengi lekeler vardı, bu insana cins inekleri hatırlatıyordu. Onlara bakarken bile büyüdüklarini fark etti Üç Güzeller'in. Göbekleri dolgunlaşıp şişiyordu. Parmak ucuyla meltem hafifliğinde dokundu birine. Gıdıklanan meyvenin kıkırtısını duyduğundan emindi.

Paskalya tatilinin bitip halk kütüphanesinin açılmasını dört gözle bekledi. Bir an önce gidip aşk tohumları hakkında bilgi edinmek için yanıp tutuşuyordu. Onlar hakkında sorduğu sorulara satıcı pek de net cevaplar vermemiş, sadece sonucun yüzde yüz olduğu konusunda yemin etmişti. İş yerlerinin ve resmi dairelerin yeniden açıldığı gün erkenden kendini dışarı attı. Az sonra, aynı zamanda kütüphane müdürü de olan kilise orgcusu Speranza Patti'nin peşisıra sokakta ilerliyordu. Kadın onu görmezden geldi ve hatta ağır demir kapıyı suratına kapatmaya çalıştı, ama Arcadio Carnabuci inatçı bir adamdı, içeri girmeyi başardı ve saatlerce bitkilerle ilgili kitaplarla dolu raflar arasında dolaştı durdu.

Bu arada Speranza Patti içi huzursuz da olsa günlük işlerini yapmaya çalıştı, tabii sağ elinin titreyen parmağı hep alarm düğmesinin üzerindeydi. Arcadio Carnabuci'nin halk kütüphanesinde ne işi olabilirdi? Buranın üyesi bile değildi. Binada sadece ikisinin olması fikri kadını korkudan tiril tiril titretiyordu. Ondan her şey beklenirdi, hem de her şey.

Halbuki Carnabuci başını Lucentini'nin yıllanmış

Egzotik Bitkiler kitabına gömmüş ve dış dünyayı tamamen unutmuştu. Çok hızlı okuyamıyordu, her sayfayı kendi bitkilerine benzer bir şeyler bulabilme ümidiyle didik didik inceledi. Ne yazık ki en küçük bir bilgi bile yoktu onlar hakkında.

Hiç üşenmeden, sabırla botanik bölümündeki her cildi gözden geçirdi. Bezelye yetiştirme yolları, bitki ansiklopedileri, özetler, sözlükler, tezler, el kitapları... Hayır, hiçbir bilgi yoktu. Meyveleri eşsiz, benzersiz, sadece ona özgüydü. Ne çiftçiler, ne de botanikçiler onları bilmiyordu, asla görmemişlerdi. Bu semeresiz araştırmanın yarattığı hayal kırıklığını meyvelerin bir tek kendisinde olmasının verdiği gizli mutluluk dengeledi ve Carnabuci kütüphaneden şarkı söyleyerek ayrıldı.

Speranza Patti sonunda rahatlamıştı, sefertasından peynir ekmeğini çıkarıp bankonun arkasında yemeye başladı, ne yazık ki bunu rahatça yapamıyordu, saatlerce alarm düğmesine basmaktan sağ elinin işaret parmağına giren kramp bütün kolunu sarmıştı. İyileşmesi çok zaman aldı.

Arcadio Carnabuci'nin halk kütüphanesine yaptığı ziyaretin dedikodusu anında kasabada yayılmıştı. Meraktan delirenler hiç zaman kaybetmeden neler olup bittiğini ilk ağızdan öğrenebilmek için soluğu Speranza Patti'nin karşısında aldı. Kütüphane, tarihi boyunca, tek bir gün içinde bu kadar çok ziyaretçi görmemişti. İlgi odağı olan Speranza Patti kendini çok iyi hissediyordu, çevresini saranlara elinden gelen yardımı fedakarca

yaptı. Ve bir yığın söylenti türedi Arcadio Carnabuci hakkında: O, şeytanla işbirliği yapan bir sapkındı; belediye binasını havaya uçurmayı planlıyordu, son deprem onun yüzünden olmuştu, aslında adaletten kaçan bir katildi, hırsızdı, hayduttu, vampirdi, hadımdı, travesti idi.

Koşa koşa evine dönünce derhal bitkilerinin yanma giden Carnabuci ise hakkındaki dedikodu fırtınasından habersiz meyvelerinin an be an gelişmesini izlemekle meşguldü. Onlar da bu merakı ödölsüz bırakmıyordu. Zeytinci büyülenmiş gibi seyrediyordu değişiklikleri. Üç Güzeller'in karınlarındaki minicik şişmelere, süete benzeyen kabuklarındaki titremelere gözünü kırpmadan tanık oldu. Çok yumuşacık, sevgi dolu bir hareketle avucunu altlarına getirip ağırlıklarını ölçtü. Tam olarak olgunlaşmadan ana bitkiye bağlı oldukları yerden kopmalarını istemiyordu.

Sabır ve sabırsızlık birbirine geçmişti. Tabii ki bir an önce meyveleri yiyip o mucizeyi yaşamak istiyordu, ama beri yandan gerçek sonuca ulaşabilmek için biraz daha beklemesi gerektiğinin bilincindeydi. Kırk yıldır beklemişti zaten, o halde neden birkaç gün daha beklemesindi? Onları sadece seyretmiyor, aynı zamanda kokularını da içine çekiyordu. En küçük bir bozulma, çürüme olmamalıydı.

Sanki Arcadio için dünyada başka hiçbir şey kalmamıştı, varsa yoksa Üç Güzeller. O kadar.

Ve en sonunda, yirmi yedi Nisan günü, saat onu yirmi beş geçte beklenen şey oldu. Meyveler kıvama gel-

mişti, yıllar boyunca zeytincilik yapmış biri olarak onları artık toplaması gerektiğinden emindi. Cesaretini topladı, derin bir nefes aldı ve mucize meyvelerini dallarından ustaca kopardı.

Neredeyse insani bir şey, bir hayatiyet vardı bunlarda. Sıcak, yumuşak, dipdiriydiler. Ama Arcadio Carnabuci duygusal olmayı göze alamazdı, keskin bir bıçakla o kahverengi lekeli kabukları soymaya başladı. Öylesine ince soyuyordu ki, masanın üzerine bıraktığı kabuklar kurtçuklar gibi kıvrım kıvrım kıvrılıyordu kendiliğinden. Kesilen meyvelerden yükselen koku nefes kesiciydi. Arcadio Carnabuci'nin ayakları adeta havalanmıştı. Bu; vanilya, şampanya, badem ezmesi, şeftali, krema, çilek, çikolata, leylak, incir, hanımeli, yasemin, şebboy, fulya, zambaktı. Bu coşkuydu, mutluluktı, öpüştü, kendini adayıştı, ateşlenmeydi. Bu kıızışmanın ta kendisiydi.

Artık beklemeye tahammülü kalmamıştı. Ağzının suları akarak elini uzatıp meyveleri aldı ve birbiri ardına ağzına attı. Damağındaki tada inanamıyordu, sanki bir yıldız kayıyordu boğazından aşağı. Bu bir meyve tadıydı, ama çok farklı bir meyve tadı, daha öncekilere hiç benzemeyen bir tat. Kendini yaşadığı zevkin kollarına bırakıp gözlerini kapadı ve zevk damla damla, hayır dalga dalga, hem de devasa dalgalarla bedenini kapladı, her yanını sardı, onu doyurdu ve Arcadio dermansız kaldı.

Meyveleri bitirmişti, tabağındaki her damlayı, parmaklarını, avuçlarını, dudaklarını, çenesini yaladı. Ağzına kadar doldurulmuş bir bardak gibiydi.

Sandalyesine oturdu, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Üzerine bir ağırlık, bir sakinlik gelip çökmüştü. Bundan sonra olacakları beklemeye koyuldu.

ARCADÍO CARNABUCI ARKASINA YASLANIP beklerken, güneyde, uzaklarda Fernanda Ponderosa ve avenesi de geleceğe dair bir başka bekleyiş içindeydi. Ne olacağını kestiremiyorlardı.

Sonra, büyük bir şans eseri rıhtım tarafında bir kamyonet belirdi ve kamyonetin sahibi Ambrogio Bufaletti onlara yolculuklarının ikinci etabında yardımcı olmayı teklif etti.

Sinyor Bufaletti, Fernanda Ponderosa'ya bakınca dudaklarını yalamıştı, işin aslı uçkuruna oldukça düşkün biriydi o, ama iş daha önemliydi; üstelik pantolonu hayalarını sıkarken iyi bir pazarlık çıkarmak oldukça zordu.

Sonunda anlaştılar, bu anlaşma Fernanda Ponderosa'nın gidilecek yeri tam olarak bilmemesi nedeniyle yolculuğun onun içgüdülerinin rehberliğinde yapılmasını da kapsıyordu. Kadın gözlerini kapatıp konsantre

olmaya çalışırken Ambrogio Bufaletti de başını göğ'e kaldırıp o malum, çok sıkılıyormuş pozlarına girdi.

Fernanda Ponderosa'nın zihninde, gözleri hayvanlarinkine benzeyen iriyarı ve yarı çıplak bir adam belirmişti. Burnuna taze ekmegin dayanılmaz kokusu geliyordu. Mavi çan çiçekleriyle dolu yemyeşil kırlar gördü. Hem evcil, hem yabani domuzlar geçti gözlerinin önünden. Hırıltılar, homurtular duydu. Peynir de vardı gördüklerinin arasında. Bu onu hapsırttı. Dağların yuvarlak sırtlarını kaplayan zeytinlikler, sosis yapan eller gördü. Ensesine kondurulan fısıltılı öpüşleri hissetti. Biraz jambon yedi. Şarap fıçıları ne kadar da düzgün sıralanmıştı. Loş meşe ormanları... ve birden bir mezarlık.

Neden sonra "Dağlar," dedi. Sesi genizdendi, hatta bir kadın için fazlaca genizden ve kalın. Bu ses, bütün gemicileri, kamarotları, balıkçıları ve gümrük görevlilerini ellerindeki işi bırakıp ona baktıracak kadar çekici bir sestti. Hayranlık dolu bakışlar hoşuna gitmişti, ama bunu hiç belli etmedi.

Ambrogio Bufaletti, gözlerini Fernanda Ponderosa'nın dolgun göğüslerinden ayırmadan, "Himalayalar'a mı gidiyoruz?" diye sordu.

Kadının gözlerinde bir öfke şimşegi çaktı. "Sadece doğruya Sinyor," dedi. "Ben size nereye gideceğinizi söyleyeceğim."

Ambrossio Bufaletti bu defa oldukça yüksek miktarda avans istedi, hem de inatla. Talebi yerine getirildi ve eşyalar kamyonete yüklenilerek Fernanda Pondero-

sa'nın hayallerindeki dağlık bölge için harekete geçildi. Rıhtımdaki tüccar yolcular ancak bundan sonra yeniden akıllarını başlarına toplayıp ağır bavullarını yüklenerek işlerine doğru yola koyulabildi.

* * *

Maymunu yıllarca perişan edecek kabusların kaynağı yolculuk başlamıştı. Ambraggio Bufaletti'nin sabrının kalanı, birbiri ardına yaktığı sigaraların dumanıyla birlikte şfr mahallinin penceresinden savrulup tekerleklerin çıkardığı toz bulutuna karışarak geride kaldı. Adam yola bakmaktansa Fernanda Ponderosa'yu kesmeyi tercih ediyordu.

Kadın bin kere ikaz, bin beş yüz kere rica etti, ama adam gözlerine hakim olamıyordu. Virajlarda dümdüz bir yoldaymış gibi pervasız gitti, karşı yönden gelenler arpışmamak için kendilerini can havliyle şarampole atıyordu. Bufaletti, kal-i beladan kalma arabasıyla olmadık sratlere çıkıyor, kasaya yüklü eşyalar birer ikişer düşüyor ve o bütün bunlara hiç aldırmıyordu. Yerleşim merkezlerinde yoğun trafikle karşılaşınca kaldırıma çıkıp kestirmeler yapmak onun için son derece normaldi. Collesalveti'de aralarına girdiği rahibeler korku içinde il yavrusu gibi dağılmıştı. Ponsacco'daysa "Carabinieri" (jandarma) görevlisi bir memur bayrak kaldırıp "Dur" işareti verdiğinde çılgın herif inadına ayağını gaz pedalına yapıştırıp adamı egzosundan çıkan mavi bir gaz bulutu içinde aksıra tıksıra bırakmış-

tı ve tabii bu saldırı hemen merkeze rapor edilmişti. Henüz yolculuğun başında kanun kaçağı durumuna düşmüşlerdi.

Maymun, tüylü elleriyle yüzünü örtmüştü. Arada bir de korku dolu çığlıklar atıyordu, ama Bufaletti'nin ardı arkası gelmez küfürleri ve motorun kulakları sağır eden gürültüsü arasında bunların duyulmasına olanak yoktu.

Fernanda Ponderosa sinir içinde gözlerini kapattığında bu defa adam vites değiştirme bahanesiyle başladı kadının bacaklarına dokunmaya. Ponderosa önce bunu fark etmiyormuş gibi yaptı, ama iş çıkırından çıktı çıkacaktı. Nitekim, beş dakika bile geçmeden Bufaletti elini Fernanda'nın kalçalarına doğru uzattı. Bu kadarı fazlaydı, Fernanda Ponderosa yanı başında duran tavayı kaptığı gibi adamın kafasına indirdi. Hayret, adam kamyonetin kontrolünü kaybetmemişti, kamyonet bariyerlere çarpmaktan kıl payı sıyrıp yeniden yolda yerini aldı.

Hiçbir şey konuşulmamıştı, ama Bufaletti'nin hayatından memnun olmadığı belliydi. Sigara dumanıyla dolu arabada ortam daha da karanlık, kasvetli bir hal almıştı. Sus pus giderlerken adam birden Fernanda Ponderosa'yı iyice korkutmak için olsa gerek, iki elini birden direksiyondan kaldırdı. Çığlık atmamak için kendini zor tutan kadın can havliyle direksiyona yapıştı. Bu gerçekten de bir sinir harbiydi, ama Ponderosa'nın pes etmeye hiç niyeti yoktu.

Floransa'ya bir girdiler pir girdiler, bir türlü şehir

dışına çıkış yolunu bulamıyordu adam. Kamyonet eli bayraklı rehberlerin önderliğinde sıra sıra yürüyen Japon turist ordularının arasına daldığında Ponderosa'nın alı al moru mor yüzü sayısız ileri teknoloji ürünü kamerayla derhal tespit edildi. Çevresinde yirmi kez dönülünce Duomo'nun (şehrin en önemli kilisesi) bile başı dönmüştü. Nettuna Çeşmesi, Vecchio Sarayı, David, Uffizi, Arno bu kabus gibi, son sürat yapılan turun içinde karmakarışık görüntüler olarak kaldı. Ve sonunda şehir dışına çıkılabildi, Fernanda Ponderosa'nın içgüdülerini ona yolculuğun sona ermekte olduğunu fısıldıyordu. Manzara buraya daha önce hiç gelmediği halde hiç de yabancı değildi. Gökyüzüne doğru mavileşerek yükselen sivri dağların yumuşak hatlı eteklerini, bu tepelerde kurulmuş kasabaların uçuk pembe taştan surlarını, evlerini, zeytinlikleri, bağları ve rengârenk bin bir çeşit sebzeyle donanmış tarlaları hatırlıyor gibiydi. Gün batımına doğru, ortalık kararmaya yüz tutmuşken asırlık Norcia kasabasının surlarına vardılar.

VE BÖYLECE FERNANDA PONDEROSA kendisini bekleyen erkeğe iyice yaklaştı.

O sabah Arcadio Carnabuci, çılgın ve ateşli rüyalarla dolu uykusundan inanılmaz bir heyecan fırtınasıyla uyandı. Her yanı çekiliyor, bütün vücudu karıncalanıyordu. Bunun nedenini kesinlikle anlamıştı, Fernanda Ponderosa yoldaydı.

O günü nasıl geçirdiğini bilemedi. Zeytinliğe gidip kendini işe vermeye çalıştı, ama çok huzursuzdu ve yeni ürün verme aşamasındaki saygın ağaçların onu dehlemesi uzun sürmedi.

Oradan eve gelip odadan odaya koşturarak her şeyi düzenleme çabasına düştü, bu da sonuç vermedi ve ortalık derlenip toplanacağına daha da karıştı. O müthiş yatak takımını sermeyi düşündü. Hayır, henüz çok erkendi. Aslında evle ilgilenmek anlamsızdı, zaten bu kadar telaşeli bir günde kim düzenli olabilirdi?

Yüzünde şapşal bir gülüşle dışarı fırladı ve kollarını iki yana açıp o kocaman, masmavi gökyüzünü kucakladı. Bu bekleyiş dayanılmazdı.

Gün ilerledikçe daha da sabırsızlaştı. Sonra hava serinledi; alacakaranlık, dağların öbür yanından aşağıya, vadiye doğru inmeye başlamıştı. Arcadio Carnabuci içinde biriken enerjiden kurtulabilmek için baltasını kapıp odun kesmeye girişti. Kendisinin iki katı cüssede bir adamın kesebileceğinden daha fazla odun kesti. Koca bir ağaç gövdesini baltalarken öylesine hızlı hareket etti ki kütükten yükselen toz, duman gibi yükseldi. İşine kendini aşırı kaptırdığından döküntü bir kamyonetin evinin arkasından geçerek yan komşunun bahçesine doğru gittiğini göremedi.

İşte tam o anda Ambrogio Bufaletti de zaten iyiden iyiye azalmış olan sabır stoklarını tüketmişti. Kafasından Fernanda Ponderosa'yı eşyalarıyla birlikte yol kenarına bırakıp bir an önce gerisin geri eve dönmek geçiyordu. Bu yolculuk artık kabak tadı vermişti. Kadın güzel olmaya güzeldi, ama en küçük bir yakınlık bile göstermemişti ona. Kendini ona borçlu hissetmesi için hiçbir neden yoktu. Tam ayağını fren pedalına basmak üzereyken Fernanda Ponderosa eliyle bir evi gösterek yolculuğun sonunu ilan etti: "Dur." Ambrogio Bufaletti emre anında uydu.

Bu sert duruşla kamyonetteki canlı cansız her şey şiddetle öne gidip geldi. Kaplumbağalar bacaklarını sallaya sallaya kavanozlarındaki küçük kuleye tırmandılar. Maymun kafasını sileceklerle çarpıp yaralandı.

Fernanda Ponderosa'nın eşyaları arkada birbirine karışıp güzel bir ıvır zıvır güveci oluşturmuştu. Saat, bayram ve diğer özel günler için ayarlanmış tonda çalışıyordu. Kamyonetin kendisi de savrulup dağılmıştı. Egzos borusu, plaka, farlar... Hepsi bir yana yuvarlanmıştı. Galiba son yarışını tamamlamıştı külüstür ve her parça toplanıp geri gideceği halde şu anda Karayolları Odisseus'u son nefesini vermiş gibi görünüyordu ve Sinyor Buffaletti bildiği bütün küfürleri sıralıyor da sıralıyordu.

Hiç vakit kaybetmeden kamyonetin yükünü evin bahçesine boşaltmaya koyuldu. Fernanda Ponderosa'nın ani bir karar değişikliğiyle "Yeniden yola koyulalım," demesinden korkuyordu.

Kamyonet aksıra tıksıra uzaklaşırken Fernanda Ponderosa da eve girebilmenin bir yolunu arıyordu. Sarı ile pembe karışımı renkte taşlardan yapılmış ev, üzerinde durduğu toprağın ayrılmaz bir parçası gibiydi. Sanki bir zaman oraya dikilmiş ve sonra orada büyüyüp yaşlanmıştı. Kiremitleri bile kambur kumburdu evin ve bu çatı evin tepesine oturtulmuş bir şapkaya benziyordu. Koyu yeşil, boyaları çatlayıp patlamış panjurlar sıkıca kapalıydı, derin uykuya dalmış birinin gözkapakları gibi... Bütün kapılar kilitliydi.

Giderek çöken karanlık her yanı grileştiriyordu ve bahar havası da iyiden iyiye serinleyip üşütmeye başlamıştı. Fernanda Ponderosa hafifçe ürperdi. Saatin tik takları ve uzaklarda bir yerde kütüğe inen bir balta... Başka bir ses duyulmuyordu. Pelerinine sarındı ve evin çevresinde tekrar dolandı. İçgüdüleri onu neden

buraya getirmişti? Burası neresiydi? Bu evin onunla ne ilişkisi vardı?

Birden sessizliği yırtan bir çığlık yankılandı karanlıkta, damın kenarına konmuş kumrular kanat çırparak havalandı. Bilinmedik bir yerden çıkıp gelen yabani görünümlü bir kadın, bilinmedik bir nedenle yere yıkılmış ve iki elindeki süt dolu iki kova iki yanına devrilmişti. Sanki biri ona ateş edip vurmuştu. Acaba ölmüş müydü?

Fernanda dikkatle etrafa bakıp bir keskin nişancı aradı, öyle birileri yoktu ortalıkta. Kadının yanına koş-turdu. Hayır ölmemişti, hâlâ nefes alıyordu. Gözlerini tekrar açtığında Fernanda'nın o güne kadar gördüğü en çılgın bakışlarla bakıp, "Kutsal Anamız," diye bağırdı. "Hortlak. Silvana, benden ne istiyorsun?"

"Silvana?" diye tekrarlarlarken Fernanda Ponderosa yutkundtu. "Silvana burada mı? Nerede?" Birden neden buraya sürüklendiğini anlamıştı. Bunun nedeni Silvana'ydı, on sekiz yıldır görmediği ikizi.

"Mezarlıkta. Başka nerede olacak?"

Fernanda'nın yüzündeki karmakarışık ifadeyi görünce kadın ekledi:

"O öldü."

"Öldü mü?"

"Evet, öldü. Altı aydan fazladır mezarda. Senin o olduğunu sandım. Tüylerim diken diken oldu. Bir ikizi olduğundan hiç söz etmemişti."

"Silvana öldü ha?" Fernanda Ponderosa'nın acı dolu sesi çatlak çatlak çıkıyordu, yüzü karmakarışık olmuştu.

“Evet, ne yazık ki öyle,” dedi Maria Calenda acıklı bir sesle. “Yıldırım çarpması. Cızz... Buralardaki en korkunç fırtınaydı. Telgraf yollamaya çalıştık, ama hiçbir akrabası çıkmadı ortaya. Herhalde kocası Fidelio da çoktan ölmüştür. Aklını kaybedip yürüdü gitti dağlara karısını toprağa verdikten sonra, kimse de onu bir daha görmedi. Her yanda aradılar, ama yer yarılmış o da içine düşmüştü sanki. Kurtlar paralamıştır, diyorlar. İşler berbat oldu. Burada her şeyi ben yapmak zorundayım. Peynirleri mayalayan benim, domuzlara bakan benim. On yedi dişi domuz gebe... Keçiler, inekler, koyunlar... Ne yapacağımı bilemiyorum. Primo dükkânda üç kişinin işini tek başına yapmaya çalışıyor. Sosisler, jambonlar... Siparişleri yetiştiremiyoruz. Herkes bizi çelmelemenin peşinde. Maddalonis’le başımız dertte. Pucillo Domuz Ürünleri Fabrikası bizi mahvetmek istiyor. Her şeyimizi kaybedeceğiz bu gidişle. Perişan olacağız.”

Fernanda Ponderosa şaşkınlıktan taşlaşmıştı. Kızkardeşi ölmüştü. Güçlkle nefes alabiliyordu. Yıllarca karşılaşmamış olmalarına karşın önünde sonunda bir gün sorunlarını halledebileceklerini düşünmüştü. İçi kederden parça parça oluyordu. Silvana aralarındaki çekişmeyle birlikte gömülmüştü.

Gücünü biraz olsun toplayınca Fernanda Ponderosa mezarlığın yolunu tuttu, belki orada azıcık huzur bulabilirdi. Çekişme haddinden fazla uzamış ve tatlıya bağlanamadan öylece kalakalmıştı, artık dua zamanıydı. Eşyaları kendi başlarına bahçede bıraktı. Gelip geçen için duvarsız, çatısız bir odaya benziyordu bu yığın. İs-

teyem şezlonga oturur bir kitap okur, bu arada da buzdolabından bir içki alıp içebilirdi.

Çevreyi her ne kadar bilmese de hiç kimseye sormadan yolunu buldu. Etrafını saran tepeler, dağlar onu şaşırtmıyordu. Sanki yıllar sonra yeniden memleketine dönmüş gibiydi. Vücudu ağırlaşmış da ağırlaşmıştı. Nasıl olmuş da Silvana'nın ölümünü hissedememişti? O güçlü altıncı hissine ne olmuştu? Son altı ay boyunca olup bitenleri tekrar geçirdi aklından. Rüyalarını, düşüncelerini... Bunlarda atladığı bir ipucu var mıydı? Yorgun beynini zorladı. Hayır, hiçbir şey yoktu. Sadece boşluk. Bunu açıklayamıyordu.

Bacakları onu kendiliğinden gideceği yere götürüyordu. Anayola çıkıp mezarlığa ulaştı ve çift kanatlı demir kapıdan içeri girdi. İçgüdüünün rehberliğinde pembe mermerden yapılmış kabri gördü. Yuvarlak çerçevede ne zaman çektiğini asla bilmediği siyah beyaz bir resmi vardı. Hemen yanbaşımda kardeşinin adı, "Silvana Castorini" yazılıydı ve onun da altında parantez içinde doğduğu ve öldüğü gün. Titredi. Fernan-da Ponderosa sanki kendi mezarını ziyaret ediyordu.

Soğuk mermerin kenarına çömelip kardeşiyle konuşmaya başladı. Ona yaşarken söylemek istediği sözlerdi bunlar ve Arcadio Carnabuci, Bottalar'ın aile mezarlığının arkasına sinmiş bu sözleri dikkatle dinlemeye çalışıyordu. Burası, kadına görünmeden saklanabileceği ona en yakın, ama onun duygu dolu cümlelerini tam olarak anlayamayacağı kadar ondan uzak bir yerdi. Yine de başını havaya dikmiş kulaklarını açarak, hiç

olmazsa büyölü bir çeşmenin azalıp çoğalan şırıltısına benzeyen o güzel sesi duyabilmeyi umuyordu. Ve işte duyuyordu, tüyleri diken dikendi. Sanki boğazından aşağı bir parça buz kayıyordu. Ne müthiş bir şeydi bu? Mezarlığın dingin sessizliğinde yumuşacık, kadife gibi bir ses. Bundan sonraki hayatını hep bu anı yaşayarak geçirebilirdi.

Her ne kadar talihsizce kamyoneti gözden kaçırsa da, Arcadio Carnabuci'nin Fernanda Ponderosa'nın geldiğini öğrenmesi çok uzun sürmemişti. Malum, küçük yerlerde haberler anında duyulur, Silvana Castorini'nin ikizinin aile krizini çözmek için kasabaya ulaşması da bir anda yankılanmıştı bağlarda.

Onu daha önceden hiç görmediği halde tariftten hemen anlamıştı, bu oydu. Onun Fernanda'sı. Sonunda gelmişti. Durum umutsuz görünse de, herkes onunla dalga geçse de Arcadio rüyalarının bir gün gerçekleşeceğinden zaten emin değil miydi? Şimdi, on sekiz yıl önce Fernanda'nın ikizi Silvana'ya karşı duyduğu hislerin nasıl bir yanlışlığın eseri olduğunu anlıyordu. Silvana yöreye gelip Fidelio Castorini ile evlenmeden önce ve hatta dürüst olmak gerekirse evlendikten sonra da bir süre için Arcadio Carnabuci onun kasabadaki varlığının gerçekte kendisi için olduğunu sanmıştı. Ama artık yanlışlığının nedenini biliyordu, ikizleri karıştırmıştı. İşte şimdi beklenen ikiz gelmişti. Haberi alır almaz baltasını bir kenara fırlatıp uçarak bahçeden ayrılmış ve onu mezarlığa doğru yürürken görmüştü.

Hava karanlıktı, yine de aşkını uzaktan seyredip, asfaltta tıkırdayan ayak seslerini duyabiliyordu. Yere yatıp o ayakların bastığı yerleri öpmek istiyordu, ama buna zaman yoktu. Fernanda çok hızlı yürüyordu, onu gözden kaçırmamalıydı; beri yandan aralarındaki mesafeyi de korumalıydı, kendini belli etmeden izlemeliydi ilahesini. Bir an önce ortaya çıkma arzusunu zor zaptediyordu. Yine de aşkını böyle gizlice seyretmek de ayrı bir zevkti.

Bu duygular içinde Fernanda'nın peşi sıra giderken onun soluduğu havayı içine çektiğini düşünüp mutlu oldu. Hava, onun mükemmel ciğerlerinde turlayıp o muhteşem dudaklarının, burun deliklerinin arasından gerisin geri dışarı çıkıyor ve sonra da Arcadio'nun içine giriyordu. Bu ne müthiş bir şeydi. Aralarındaki bu ilahi ilişkiden daha fazla yararlanabilmek için derin bir soluk aldı, öylesine derin bir soluktu ki bu, az kaldı hayatını kahreden astım krizlerinden biri başlayacaktı.

FERNANDA PONDEROSA SÖYLEMEK İSTEDİKLERİNİ söyledikten sonra üzerine oturduğu soğuk topraktan doğrulup kalktı, biçimli bacaklarını gerdi. Dizleri acımişti. Onları ovalarken birden gözetlendiği duygusuna kapıldı. Hayır, bu sadece saçmalıktı

“Hayaletlerden mi korkuyorsun yoksa?” diye mırıldandı kendi kendine.

Fernanda Ponderosa ikizinin evine geri dönerken Arcadio Carnabuci de onu izledi. Ben de Arcadio Carnabuci'yi. Kendimi tutamıyordum, o neredeyse ben de orada olmalıydım.

Arcadio Carnabuci ve o garip aşk meyveleri bir şekilde yörenin dengesini bozmuştu ve ben de bu dengesizliğin kurbanlarından biriydim. Evet, ben Gezabel, Bölge Sağlık Ocağı'nın katırı, ben bu adama âşıktım. İnsanlara göre gülünç, aciz biri olabilirdi, ama benim gözümde o bir tanrıydı.

Geçen salıya kadar hiç dikkatimi çekmemişti. Tabii o zeytinlikte çalışırken, ya da ben kasabadaki görevlerimi yerine getirirken karşılaşmıştık karşılaşmasına, ama daha önce asla onu bir “Erkek” olarak görmemiş-tim. İşte o günün gecesi uyuduğumda birbirinden ateş-li rüyalarla helak oldum. Uyandığımda da bacaklarım tutmuyordu. Ah, ne rüyaydı o?

Ateşli bakışları kendi cinsimde asla bulamayacağım bir ihtirası vadediyordu bana. Sağrıma dokunan elleri yakıp tutuşturuyordu derimi. Her yanıma ateş basmış-tı, kıpır kıpırdı içim, aynı zamanda da yumuşacık ve çiğ damlalarıyla yıkanmış bir gül yaprağı gibi ıpslak. Birlikte taptaze çayirlarda koşturduk. Birlikte aynı sırça yalak-tan su içtik. Bir kuytuda ince, narin dudağını be-nim dudağımın yumuşak katları arasına bastırdı. Daha sonra evindeki rahat yatağa uzandığımızda zarif toy-naklarımı öptü, nasıl da gıdıklandım. Bu gıdıklanma dört bacağım boyunca dalga dalga yayılıp yükselerek kasıklarımı yıldırım çarpmışa döndürdü. O tutku dolu gecenin yavaşça ilerleyen uzun saatleri boyunca birbi-rimizi kokladık, öptük, okşadık. Gün ışıdığında ben onun, o da benim olmuştu.

Sabah Concetta Crocetta beni elindeki bir demet yulafla başıma vurarak zar zor uyandırdı.

Çok, çok yorgundum; üzerimde müthiş bir ağırlık vardı ve her yanıma bembeyaz, köpüklü, yoğun bir ter tabakasıyla kaplıydı. Halimi gören Concetta Crocetta ateşimin çıkmış olabileceğini düşünerek endişelendi. Kahvaltıda yeterince yem yiyemedim; çünkü içim, san-ki incecik kanatlı, minicik binlerce kelebekle dolmuştu.

O günden sonra kendi cüssemden çok, çok daha büyük bir ihtirasın kollarına düştüm. Yeniden tay olmuş-
tum sanki. Nereye gitsem gülleri kokluyordum. Atlıyor,
zıplıyor, yerimde duramıyordum. Kıpır kıpırdım. Her
yanımı nedensiz ateşler basıyordu, hemen ardından da
buz kesiyordum. Titriyordum. Terliyordum. Yemek ye-
miyor, uyumuyordum. Hayatımın tek anlamı onu bir an
için de olsa görebilmek olmuştu. İkide bir yolumu de-
ğiştirip evinin etrafında dolanıyordum. Daima dalgın,
düşünceler içindeki hemşire neyse ki bu numaralarımı
anlamıyor, sadece yolu şaşırdığımı sanıyordu. Arca-
dio'yu görünce nabzım tıklar tıklar atıyor, kalbim güm-
bür gümbür çarpmaya başlıyordu.

Uzun kulaklarım buğday tarlalarını ürperten rüzgâr-
larda, hep birlikte havalanan güvercinlerin kanat çı-
rpışlarında, gecenin gizemli fısıltılarında şarkılar duyu-
yordu. Ama ben hepsinden çok Arcadio Carnabuci'nin
şarkılarını seviyordum; çünkü onun gür sesi ağaçların
yapraklarını, dağlardaki kayaları, yatağında şarıl şarıl
akan ırmağı bile büyülerdi.

Günlük işlerim bittiğinde, akşam için de hemşirenin
bir randevusu yoksa, karanlık basınca bazen bir pun-
duna getirip kimselere görünmeden, toynak uçları-
nda, sessizce ahırdan çıkıp Arcadio Carnabuci'nin evine
giderek pencerelerden içeri bakıyordum. Buna rönt-
gencilik denemezdi, ben sadece onu görmek istiyor-
dum. Açgözlerimi onun görüntüsüyle doyurmadan ge-
cecek tek bir güne bile tahammülüm yoktu. Mum ışı-
ğıyla aydınlanmış odaya baktığımda yüreğim sıcacık

oluyordu ve kendimi rüyalarımıdaki gibi içerde onunla birlikte hayal edip mutlu oluyordum.

Hayallerim her ne kadar sıcak olsa da, dışarısı henüz soğuktu. Beni gördüğünü sanmıyordum. Hoş, zaten görse de fark etmezdi. Bu düşünce, işte bu düşünce her şeyin içine limon sıkıyordu. Dış görünüşüm bir katırdı, ama içimde saklı olan o düzgün bacaklı, kahverengi saçlı güzel kadını hiç mi görmeyecekti acaba? Arcadio Carnabuci'ye bunu nasıl gösterebilirdim? Bana dikkatle baksa bile orasını burasını kene yemiş, gri, toz içinde külüstür bir katırdan başka ne görebilirdi? Koca ağzlı, sapsarı dişli, burun delikleri nah bu kadar bir katır. Üstelik de nefesi leş gibi yulaf kokulu... Bu tam bir felaketti. Buna dayanamıyordum. Ve şimdi bir de aramıza o çekici yabancı kadın, gerçek bir kadın girmişti. Hiç şansım yoktu.

İşte bu düşünceler içinde Fernanda Ponderosa'yı izleyerek Castorini'lerin evine vardık. Arcadio kadının adımlarına kendininkileri uydurmuş öyle yürüyordu; sağla sağ, solla sol. Aşkına durabileceği en yakın mesafedeydi. Ben de ona...

Ve eve vardık. Fernanda ıssız evin kapısından içeri girip gözden kayboldu, sonra üst kat odalarından birinde, balkonlu olanda bir lamba yandı ve panjurların arasından sarı bir ışık süzüldü. Çok aydınlık bir geceydi, tepede yusuvarlak, kocaman bir ay... Bu âşıklar için iyi bir işaretti. Milyonlarca yıldız tuzluktan serpilmişcesine dağılmıştı gökyüzüne. Bizim dünyamızdan çok uzaklarda ve kim bilir belki de bir kısmı şu anda

var olmayan yıldızlar... Bu gece, sanki daha önce hiç yaşanmamış g zelliikte bir geceydi.

Ayın ve yıldızların ışığı altında Arcadio Carnabuci bahçedeki o bir yığın mobilyayla dolu açık hava odasını gördü. Fernanda Ponderosa'nın eşyalarını içeri taşıyacak gücü de, isteği de kalmamıştı herhalde. Aslında bu tehlikeli bir şeydi. Folpone'deki hırsızlar, Nellinolar; kilit altına alınmamış, hatta başına bir de azgın köpek konulmamış her malı anında u ururdu.

Carnabuci  ezlonga uzanıp sevgilisinin odasına bakmaya ba ladı.  zerine oturduğu pembe pelu un teması bacaklarını gıdıklıyordu. Gözlerinin önüne  ezlongada yayılmış, poposu gıdıklanan Fernanda'nın hayali geldi, keyifle gülümsedi. Sonra, ayın ve yıldızların b y l   şığının ve şarkılar söyleyen gece canlılarının; bayku ların, yarasaların, ağustos böceklerinin, kelerciklerin, tarla farelerinin de etkisiyle kararını verdi. O da  arkı söyleyecekti. Böylece Fernanda Ponderosa'ya bildiği en iyi yöntemle a kını ilan edecekti.

Tiril tiril titriyordu, buna inanamıyordu. O buradaydı ve bu gece bir tarih yazılacaktı. Bundan sonraki hayatı az sonra dudaklarının arasından çıkacak sesine,  arkısına bağlıydı. Ömür boyu sürmüş ateşli rüyalarının kahramanı az ötesindeydi ve o, bu anı doya doya yaşamak istiyordu. Az sonra kaderin hoş bir cilvesi sonucunu birbirlerine kavu malarıyla sona erecek olan yalnızlığın o buruk son anı... Bir ya da iki dakika bekledi, bu kendi kendine gösterdiği bir m samahaydı ve bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Sonra gözleri göz kırpan yıldızlara kilitlenmiş olarak yerinden kalkıp evin önüne doğru yürüdü ve sahnede yerini alan bir opera sanatçısı edasıyla balkonun altında durdu. Derin bir nefese ihtiyacı vardı, soluklandı. Dudaklarını yaladı ve çevredeki herkesin durup hayran hayran dinlediği müthiş güzellikte bir sesle şarkısına başladı. Sanki bütün dünya birdenbire susmuştu. Arcadio'nun sesi, bu sessizlikte gece rüzgârıyla çok, çok uzaklara taşındı.

Dağların tepesinde yaşayan ermiş Neddo bu sesle daldığı tefekkürden çıkıp başını göğe kaldırdı, sonunda gerçeğe kavuşmuştu. Yüzünü ilahi bilgiye ulaşmanın nurlu huzuru sardı. Yanıbaşındaki dostları, boz ayılar inlerinden çıkıp yıldızlardan dökülen Arcadio'nun şarkısıyla dans etmeye başlamıştı. Daha aşağılarda, dağın eteklerinde koyunların, yeni doğmuş kuzuların arasında çobanlar hayranlıkla durup bu sesin Mesih'in gelişinin bir müjdesi olup olmadığını merak ederek doğuya dönüp cevabı verecek yıldızı arandı. Sürülerin etrafında kuzulara bakarak yalana yalana dolanan kurtlar, onlar bile bu ulvi sesle oldukları yerde kalakalmıştı. Avlanmayı unutarak kafalarını yukarı kaldırıp uluya uluya şarkıya katıldılar.

Castoriniler'in aile evine daha yakın yerlerde insanlar pencerelerini açtı, bazıları kapıya fırladı Arcadio'yu dinlemek için. Fırıncı Luigi Bordino bile yoğurduğu hamuru bir yana bırakıp unlu ellerini önlüğüne sildikten sonra dükkânının önüne çıktı. Fedra Brini yelken bezi dokumayı, Speranza Patti kitap okumayı bıraktı. Sahi-

bem, Amilcare Croce ile ilgili fantezilerinden sıyrılıp Arcadio'ya kulak verdi.

Her yanı, yeri göğü dolduran bu melek sesi de neydi?

Dul bayan Maddaloni bunun geçen hafta esrarengiz bir şekilde ölen kocası için cennetten sunulan ilahi bir ağıt olduğunu farz etmeyi seçti.

Körlüğü nedeniyle işitmesi çok gelişmiş olan, yöre- nin en hassas kulaklarının sahibi Teresa Marta, "Bu, kesinlikle yeryüzünde kaybolmuş bir melek," dedi. "Şarkıdaki kederli güzelliği hissetmiyor musunuz? Onun ilahi korosuna kavuşmasını sağlamalıyız."

Ne yazık ki yapılan onca araştırmaya rağmen melek bulunamadı. Aciz hemşeriler sokaklarda gizli bir yakarış içinde başlarını öne eğdi, peder Arcangelo onları kutsayarak ve her birinin yüce bir mucizenin parçası olduğuna yürekten inanarak aralarında dolaştı.

Büyüleyici şarkıya hiç aldırmayan ve bu olayın tamamen dışında kalan tek kişi Primo Castorini'ydi. İşin doğrusu şarkıyı duymamıştı bile. Her zamanki gibi Mutlu Domuz İmalathanesi'ndeki soğuk odada elindeki gizli formüllere uygun olarak sosis yapmakla meşguldü. Çalışırken kendini işine öylesine verirdi ki Primo, o sırada dünya yansa umuru olmazdı. Bunu cümle alem bilirdi. Her şeyden elini eteğini çeker ve tüm benliğini sosislerine adardı. Bölgeyi beşik gibi sallayan son dep-remleri bile tavan kafasına çökene kadar hissetmemiş- ti, nerede kalmış bir şarkıya kulak vermek? Kutsalın kutsalı da olsa hiçbir şarkı onu hayatının anlamı olan yağlı domuz butlarından daha çok ilgilendiremezdi.

Arcadio Carnabuci'nin sesine zambak tarhlarındaki kurbağalar, az ötedeki gölde yüzen kuğular, ay ışığının gümüş ışıltıları ve dağlardaki şelaleler de eşlik etti. Notalar arasında uçuşan kırlangıçlar şarkıyı havada kapıp ezberledi. Yöredeki bütün canlılar, fareler ve toprağın derinliklerindeki çırılçıplak kurtcuklar bile onunla şarkı söyledi. Badem ağaçları coşup kokulu çiçekler açtı. Ambrogio Bufaletti tarafından bahçeye hoyrat bir kabalıkla fırlatılan Afrodite heykeli duyulur duyulmaz bir sesle hıçkırıyordu. Mermerden gözyaşları aralıksız dökülüyordu ayaklarının dibindeki tozun toprağın arasına. Bahçenin dışında, taflanların dibinde ben de titriyordum. Göz yaşıyla yıkanmış uzun kirpiklerime sanki minik inciler asılı kalmıştı. Umutsuz aşkımın sembolle-ri bunlar, dedim kendi kendime.

Sonunda bütün panjurlar açıldı ve Fernanda Ponderosa "Bu da kim?" diye fısıldayarak dışarı çıktı. Fısıltısının titreşimi gecenin gizemini eritivermişti.

Arcadio Carnabuci kadının elindeki fenerin ışığına doğru yürüdü, ama şarkısını kesmemişti. Şarkı onu aşmıştı, o bir köleydi artık. Şarkının kölesi. Ve tek yapması gereken emre uymaktı.

Fernanda, tam olarak Arcadio'nun rüyalarındaki gibi değildi. Beklediği kadından biraz daha yaşlıydı. Bu daha da iyiydi. Böylece hiç olmazsa ikisinden biri aklı başında davranırdı. Fernanda hayallerindeki kadar genç değildi, ama hayallerindekinden çok daha güzeldi. Demek hayal gücü onun güzelliğini layıkıyla çizememişti.

Fernanda'nın şehvet verici vücudu gözlerini kamaştırmıştı zeytincinin. Onun yumuşaklığına, çırpılmış kremaya ya da kuştüyünden bir yatağa dalar gibi dalmak ne güzel olurdu. Arcadio o zevkli anı hayal etti. Kendinden daha boylu bosluydu, ama varsın olsundu, zaten o böylesini tercih ederdi. Kış gecelerinde insan hiç üşümezdi etli butlu bir kadının koynunda.

Tek bir detayı bile atlamadan aşkının görüntüsünü sünger misali içine çekti. Gözleri zümrüt gibi değildi, daha çok kahverenginin siyaha dönen gölgeleriyle anlatılabilirdi bu gözler. Fenerin ışığıyla menevişlenen gözler... Dudakları dolgun ve diriydi. Saçları rüyalarındaki gibi sarı değil, siyahtı. Kalın telli kapkara saçlar. Onların arasına parmaklarını daldırıp oynamayı ne çok düşünmüştü. Onları tarayarak, gözünün üzerine düşen telleri kaldırarak, dudağına yapışanları kenara çekerek bir ömür geçirebilirdi. Fenerin sapını tutan parmaklar sadece ince uzun diye tarif edilemezdi, onlar mücevhher değerinde birer sıcaklık, güzellik sembolüydü. Arcadio Carnabuci, Fernanda Ponderosa'nın sırf parmakları üzerine bir kitap yazabilirdi. Vücuduna ithaf edeceği şiirler en az bin cilt tutardı. Tabii ki naçiz bedeni bu güzelliğı ne yazmaya, ne çizmeye yetebilirdi.

Fernanda fenerin ışığında balkondan eğilmiş Arcadio'ya bakarken henüz nisan sonu olmasına rağmen hava kadife yumuşaklığında, sıcacıktı ve şarkı evrenin her zerresini benzersiz bir güzellikle doldurmuştu. Arcadio hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu, ama bunu daha sonra da yapabilirdi, şimdi şarkısını söylemeyi sür-

dürmeliydi. Geleceği düşünmeden şarkı söylemek... Ve devam etti. Onun da kendisini sevmesini, kendisine tutkulanmasını delice dileyerek... Kuşkusuz Arcadio sesiyle Fernanda'ya ilan-ı aşk ediyordu. Birbiriyle zıtlaşan largetto ve allegrottoları, tırmanan kreşendoları izleyen, havada asılı kalmış tüy yumuşaklığındaki diminiëndoları istisnasız herkes soluksuz dinledi.

Balkonda üşümediği halde hafifçe titreyerek duran Fernanda Ponderosa neden sonra ileri doğru bir adım atıp dolgun dudaklarını araladı. Acaba o da mı şarkıya katılacaktı?

"Sinyor," dedi sakın bir sesle. "Acaba sizden şarkınızı bitirmenizi rica edebilir miyim?"

Arcadio şarkıyı bitirmedi. Galiba kulaklarını tamamen dolduran kendi sesi başka sesleri duymasını engelliyordu. Devam etti. Devam ederken sıska vücuduyla orantısız dolma parmaklarının ucunu öpüyordu. Bu orantısız parmaklar Fernanda'nın bütün tüylerini diken diken yapıp kalbini taşılaştırdı. Arcadio, Fernanda'nın kalbinde kendisi için bir mezar kazdığından habersiz az önce öptüğü parmak uçlarını ileri uzatmış, hayali öpücüklerini gül yaprakları savururcasına balkona doğru gönderiyordu.

Fernanda buna içeri girerek karşılık verdi. Carnabuci'nin yüreği sıkışan göğüs kafesinde tepetaklak olmuştu. Acaba aşağı mı geliyordu. Gelip o her biri ayrı bir mücevher değerinde parmaklarıyla elini tutup aşkını mı açıklayacaktı? Ah, ne kadar güçsüz hissediyordu kendini Arcadio Carnabuci. Neredeyse düşüp bayıla-

caktı.

Ama Fernanda böyle bir şey yapmadı. Tekrar dışarı çıktığında elinde bir kova su vardı ve bu suyu Arcadio Carnabuci'nin tepesine boca etti. Bu ne korkunç bir trajediydi? Fernanda dışında yöredeki her canlı zeytinin sesiyle mest olmuşken... Fernanda müzikten zerrece anlamıyordu.

Hiç kimsenin bitmesini istemediği konser, aniden inen bir sessizlik perdesiyle sona ermişti. Ponderosa içeri girip panjurları gürültüyle kapattı. Arcadio perişandı, gözyaşları etrafını görmesini engelliyordu, ağladığını ancak gömleği sıırıslıklaı olduğıunda anladı. Olanları bir türlü anlayamıyordu. Beklediğı son bu değildi. Onu incitecek bir şey yapmış olmalıydı, ama ne? Her zamanki cüssesinin yarısına dönmüş bir halde, omuzları düşmüş ayaklarını sürüyerek evine gitti.

Ve ben de içimden şu dünyanın katlanılmaz kabalığına, kötülüğüne lanetler yağdırarak kuytulara sığına sığına onu takip ettim.

İkinci Bölüm

YEŞERME

JOHN WOOD

1811

ARCADIO CARNABUCI'NİN DIŞARI ÇIKIP beni çağırmasını umutsuzca, yorulup tükenene kadar bekleyip kahrolduktan sonra kapısında dikilmekten vazgeçtim. Onun akli fikri o yabancı kadındaydı. Durumum umutsuzdu. Beni asla fark etmeyecekti.

Zavallı küçük toynaklarımı sürükleyerek kasabanın yolunu tuttum ve Concetta Crocetta'nın bahçe kapısından yüreğimde katlanabileceğimden çok daha büyük bir acıyla girdim. Bölge hemşiresini elinde fener, bir ileri bir geri avluda volta atarken görünce hem utandım, hem de şaşırdım.

"Nerelerdeydin?" diye sorarken eğeri sırtıma vurdu. "Belki de Bölge Sağlık Müdürü'ne kulak verip kendime bir mopet almalıyım. Ne dersin? Belinda Fondi sancılanmış. Acele etmeliyiz."

Çok yorgundum, ama elden ne gelir? Concetta Crocetta tıbbi malzemeyeyle dolu çantasını sırtıma yükledi

ve Fondiler'in evinin yolunu tuttuk. Kasabadan uzaklaşırken attığım her adımla geride kendimden bir parça, bir daha asla sahip olamayacağım bir parça bıraktığımı hissediyordum. Kırılan kalbimin parçaları... Acımasız ayakların altında ezilecekti onlar. Sahibem durmadan konuşuyordu. Şu benim geceyarıları ortadan kaybolmalarım... Beni bundan böyle bağlayacaktı, o zaman günümü görürdüm. Ama yanılıyordu, hiçbir ip beni erkeğimden ayıracak kadar bağlayamazdı.

Kapkaranlık gece ayın dolgunluğunu taşımakta zorlanıyordu. Altlarından geçerken yıldızlar bize göz kırpıp dururken gök kubbenin göbeğinde de Arcadio Carnabuci'nin şarkısı hâlâ sallanıp duruyordu.

Geç kaldığımız için Fondi çiftliğine varır varmaz telaşla işe koyulduk. Concetta Crocetta derhal ellerini, kollarını bir küvette yıkadı, beyaz önlüğünü giyerek aletlerini çantasından çıkardı ve az sonra küçük bebek Serafino dünyaya "Merhaba" dedi. Hemşire onu yıkarken omuzlarındaki tuhaflığı hemen fark etti. Her ikisinin tepesinde de birer siğil vardı, ya da ona benzeyen çıkıntılar.

Gergin anne babaya, "Önemsiz bir şey, kafanıza takmayın," dedi. "Pek çok bebekte böyle şeyler vardır."

Bu açıklama Belinda Fondi'yi rahatlatmamıştı. Bebeğin mükemmel olmasını istiyordu ve içindeki mutluluğa rağmen ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Her şeyin nedeni o şarkı, öyle değil mi?" diye sordu Concetta Crocetta'ya acıklı bir sesle. "Bebğim o şarkı yüzünden anormal oldu."

Lohusaya sarılırken Hemşire,"Hayır hayatım," dedi.

“Batıl itikat bunlar. Sadece siğil. Sadece siğil, o kadar.”

İşini bitirip dışarı çıkan Concetta Crocetta beni bahçede, henüz toplu iğne başı büyüklüğündeki elmaları yerken buldu. O içerde çalışırken gökyüzü zifiri karanlıktan alacaya dönmüştü. Ay, dağların tepesinde tereyağı gibi eriyip gitmiş ve yıldızlar da birer birer ortadan kaybolmuştu. Hava biraz daha sıcaktı. Concetta Crocetta, bu erken kahvaltımı engellemeye uğraşırken kepinin üzerine tuhaf bir şeylerin konduğunu hissetti. Elini uzatıp birini yakaladı. Bu bir tüydü. Miniminnacık, gri mavi bir tüy, şafak zamanı gibi hafif...

Üzerimize düşen tüylerin hem sayısı, hem de hızı giderek artıyordu. Sanki gökyüzünden tüy yağıyordu. Benim de her yanım onlarla kaplanıvermişti. Başımı çevirip sırtıma baktım. Ayy, çok hoştu. Kirpiklerim, kulağlarımın içleri, burun deliklerim onlarla doluydu ve bunlar beni aksırtıyordu. Concetta Crocetta da benimle aynı durumdaydı. Beyaz üniforması benek benekti, kepi tepeleme tüy dolmuştu. Saçları, ağzı da dahil olmak üzere yüzünün tamamı sanki tüyden bir yorganla örtülmüştü. Ayaklarımızın dibindeki toprak da öyle... Buna artık tüy sağanağı değil, tüy tipisi denirdi. İnanılmazdı. İkimiz de hayatımız boyunca böyle bir şey görmemiştik.

Aynı anda gülmeye başladık. Hemşirenin yöreye gelişinden bu yana, yani yaklaşık yirmi yıldır birlikte yaşayıp çalışmıştık ve o benim güldüğüme ilk defa tanık oluyordu. Bu Concetta'yı çok şaşırtmıştı, daha da çok gülmeye başladı. O güldükçe ben güldüm, ben güldük-

e o güldü. Fondiler'inin kendi halinde, mütevazı bahçesinde tuhaf, ama harika bir olayın yarattığı mutluluk çemberiyle kuşatılmış olarak kahkahalar attık durduk.

Dans eden kar tanecikleri gibi salına salına aşığı inmeye devam eden tüylerin arasından Concetta Crocetta birinin geldiğini gördü, kirpiklerine konanları eliyle temizleyip dikkatle baktı. Bu, Doktor Amilcare Croce'ydi. Hemşirenin kalbi 'hop', diye yerinden fırlayıverdi.

Doktor henüz yanımıza tam olarak gelmemiştii. Uzaktan ellerinde biriken tüyleri göstererek, "İnanılmaz," diye bağırdı. "Bu konuda bazı makaleler okumuştum tabii, ama kendi gözümle ilk defa görüyorum."

"Belki de bu geceki garip şarkıyla bir ilişkisi olabilir. Siz de duydunuz mu?"

"Pek tabii duydum. Gerçekten garipti. Herkesi... her şeyi... Ee, nasıl denir? Ha, evet buldum. Allak bullak. Allak bullak etti." Mzmin bir bekâr olarak yalnız yaşamak adamın güzel konuşma yeteneğini krletmişti, düşüncelerini derleyip toplayıp kısa da olsa cümle kurması zaman alıyordu. "Koyunlar, keçiler, inekler... Hepsi sıran sıran tepelere çıkıyor. Sahipleri onları geri dndremiyor... Acil durum masası kurulsun isteniyor. Bence tamamen batıl inanç. Mutlak akla uygun bir açıklaması vardır bu durumun."

Doktor Croce'nin sesi peltekleşmeye başlamıştı, Concetta Crocetta'nın yanaklarının bu kadar güzel olduğunu acaba neden daha önce fark etmemiştii. Neşe, sağık ve mutlulukla parlıyordu kadının yüzü. Amilcare

Croce gözlerindeki ışık ve grileşmiş saçlarındaki tüy-
cüklerle çalışma masasının üzerinde duran sararmış
fotoğraftaki gence; bir zamanların acemi tıp fakültesi
öğrencisine dönmüştü.

Artık gülmüyordum, kulaklarımı sallayarak tüyler-
den kurtulmaya çalışırken azıcık öteye gittim, ama yan
gözle hâlâ doktora bakıyordum. Doktorla hemşire bir-
den utanıverdi, ikisinin de yüzü yeni yetme âşıklarınkı
gibi kıpkırmızı olmuştu. Bu çok hoşuma gitti.

Biraz sustuktan sonra doktor Fondiler'in evini işa-
ret ederek ciddi bir sesle, "Her şey yolunda gitti mi?"
diye sordu. Belli ki kadınla yakınlaşma tehlikesinden
korunmak için tıbbi konular kalkanını kullanıyordu.

Crocetta kısaca, "Evet," dedi. Büyünün bozulduğu-
nun o da farkındaydı.

"Ben de bakayım, sakıncası yok değil mi?"

"Hayır, elbette yok."

"O halde şimdilik hoşça kalın."

"Güle güle."

Ve doktor gitti. Daha şimdiden erimeye başlayarak
hiçbir şeyliğe doğru göçmeye yüz tutan tüylerin ara-
sında gözden kayboldu. Hemşire çantasını açtı, küçük
bir şişe çıkarıp tüylerden birkaçını hatıra olarak sakla-
mak üzere şişenin içine koydu. Biz kasabaya geri dö-
nerken güneş doğdu ve şişenin içindekilerle, üçümü-
zün mutlu anıları dışında, yaşanan tüy yağmuru olayın-
dan eser kalmadı.

Ne acıdır ki doktorla hemşire birbirlerini tam olarak
tanımadan, hatta gerçekten fark etmeden gelip geçi-

yordu yaşımdan. Oysa tam yirmi yıldır birlikte çalışıyorlardı, tuhaf bir rastlantıyla bölgeye ikisi de aynı günde gelmişti. O zamanlar ne kadar genç, ne kadar güzeldiler... Yazık, sonunda gece karanlığında yanyana geçen gemilere benzemişlerdi.

Doktor Croce bizim kasabadan yirmi kilometre ötede, Montebufo'da oturuyordu. Normalde bu, onun mesleki performansındaki düşüklük için bir neden teşkil etmemeliydi, ama o nev-i şahsına münhasır bir adamdı. Daha uygun bir yere taşınmayı reddedişine bir başka tuhaf reddediş daha eşlik ediyordu ve bu ikili onun hem özel hem de mesleki hayatını derinden etkiliyordu.

İki bacağından başka hiçbir taşıma aracına güvenmezdi doktor. Ne ata, ne katıra, ne eşeğe, ne de bunların çektiği bir arabaya... Öküz ve manda bile bu listeye dahildi. Çocukken geçirdiği kaza yalnız kafatasını çatlatmakla kalmamış, ona hayatı boyunca sürececek bir bisiklet fobisi de bırakmıştı. Motorlu taşıtlardan da hoşlanmıyordu. Motosikletler, arabalar, traktörler... Bunların yanına bile sokulmazdı. Kızak, kayak cinsi araçları tercih etmeyişiinin nedeni sadece bölgenin coğrafi yapısının bunlarla ulaşım yapılmasına uygun olmayışından kaynaklanmıyordu. Helikopter de liste dışıydı; güvенеbileceği bir helikopter bulunması gerçekten çok zordu, kaldı ki bulunsa bile o kadar parası yoktu.

Kısacası doktor her yere yürüyerek gider gelirdi, arazide kuzeyden güneye, doğudan batıya ayak basmadığı tek bir yer bile yoktu. Bu durumda bir de mesafeler göz önüne alındığında onun her yere geç kalması

son derece normaldi. Bazen tek bir vakaya ulaşması bile bütün gününü alabiliyordu.

İşte bu nedenle bölge insanları tıbbi sorunlarının çözümünde sahibim Concetta Crocetta'ya başvurmayı tercih ediyorlardı ve her yere, her zaman geciken Doktor Croce bir parça acayip bulunuyordu. Eğer hasb-el kader bunun zıttı bir durum olursa bu gerçekten çok şaşırtıcı oluyordu.

Doktorun rötarlı yaşam biçimine karşın biz son derece dakıktık. Hemşirenin çağırılması bile gerekmiyordu, bir şekilde ona ihtiyaç duyulan anlarda hemen beliriverirdi. Öngörülleri asla boş çıkmazdı, zıpkın gibi bir hızla yetişirdi hastaların yardımına. Herkesin hoşuna giden yumuşak, esprili tavrıyla her sorunu tereyağından kıl çeker gibi hallederdi. Kırık çıkık vakaları, yaban domuzu yaralanmaları, mantar zehirlenmeleri, yılan sokmaları, kalp krizleri, sara, sarılık, felç... Hiçbir şey elinden kurtulmazdı.

Bir işi bitirir bitirmez diğerine koşardı, bu arada doktor ancak ilkinde gelmiş olurdu, tabii nefes nefese. Ona kalan, başını içeri uzatıp sadece geciktiği için özür dilemek ve kefeği taşına dönmüş dişlerinin arasından hemşirenin çok başarılı olduğunu mırıldanmaktı.

İşin doğrusu yıllar içinde doktorun vücudu taş gibi olmuş, tepeler arasında durmadan koşturmaktan atlete dönmüştü. Arada bir orasını burasını burktuğu da oluyordu, o zaman bacağının altına bir yastık koyup, Concetta Crocetta'nın popülerliğinin kendisininkiyle ters orantılı olarak arttığını düşünce düşünce birkaç gün evde oturuyordu.

Her şeye rağmen kasabalılar onların içten içe birbirlerine âşık olduklarını iyi biliyorlardı.

Doktorun erkeklik gururu hemşirenin hastalarla kurduğu yakın ve başarılı ilişki nedeniyle bir parça kırılmıştı, ama yine de onu suçlayamazdı, kendini de... Evini taşıyacak hali yoktu, bir ulaşım aracı kullanması ise söz konusu olamazdı. Durum çok açık ve net olarak buydu. Az önce yaşadıkları şu tuhaflığa gelince, anlık bir kıvılcımlanma için enerjisini harcayacak değildi. Sadece bir gün yaşayan ateşböceği hikayesi işte.

Peki ama, ıssız tepeler, sık ağaçlı vadiler, verimli geniş ovalar arasında billurlaşmış su birikintilerini etrafa sıçratarak koşarken neden hep Concetta Crocetta'yı düşünüyordu? Neden ona doğru koşuyormuş gibi hissediyordu kendini? Sanki hemşire bitiş çizgisinde onu bekleyen ödüldü. Bazen oraya ulaştığında, bu her zaman olamazdı, onu görme şansına kavuşur ve onca zamanın aşinalığına rağmen onda yeni bir hoşluk keşfederdi. Kendisini bekleyerek geçirdiği yıllar kadını yaşlandırmışsa da ihtiyarlatamamış, tersine yıllanmış şaraplar gibi daha da güzel, daha da çekici olmuştu. Doktor her karşılaşmalarında ona yeniden sırsılıkam âşık oluyordu.

Eğer hemşire, hasta evlerinden ayrılmayı ağırdan alıyorsa; eğer cam istemese de ikram edilen bir bardak limonata, ya da bademli çöreği kabul edip oyalanıyorsa; eğer benim sırtımda oradan oraya giderken gözleri ufukta bıkıp usanmadan arada bir beliren, ama genelde hiç görünmeyen o tanıdık gölgeyi arıyorsa; eğer eve dönerken anayol yerine dolambaçlı patikaları seçiyor

ve benim ağır ağır yürümeme ses çıkarmıyorsa, bunlar onu bir budala mı yapıyordu?

Aslında her şey çok kolay, çok basit bir şekilde çözümlenebilirdi. Doktor biraz çabuklaşacak, sahibem de biraz yavaşlayacaktı. Daha ortalama bir hızla kesinlikle buluşabilirlerdi. Ama ne yazık, her birinin içinde giderek büyüyen sevgi yumağına rağmen; mesleki hayatlarıyla, oluşabilecek ortak özel hayatları arasındaki o uçurumu aşamadılar. Aynı şeyleri tekrarlayıp durdular. Bu kısır döngünün dışına çıkabilme olasılıkları yoktu. Son yirmi yıldır karşılıklı satranç oynuyor ve her oyunda pata kalıyorlardı. Her değerli karşılaşmaları kısalığı nedeniyle ellerini kursaklarında bıraktığından, daha vedalaşmadan suskunlaşıp hayal kırıklığı ve keder içinde birbirlerini özlemeye başlıyorlardı. Böyle anlarda ikisi de içlerinden bir an önce yeniden karşılaşmak için dua ederken gelecek defa her şeyin daha farklı gelişebileceğini umuyordu.

Kuştüyü yağmuru tarihi bir andı. Hemşire, aralarında geçen belki de en özel, en sıcak o konuşmanın hayatını, minik tüylerle dolu kavanozuyla birlikte sonsuza kadar saklayacaktı. Concetta Crocetta sağduyu sahibi, makul bir kadındı ve doktorla aralarında şimdikinden daha farklı bir ilişki olamayacağını kararını yıllar önce vermişti. Yine de pek çok değerli yılını doktoru bekleyerek geçirmişti. Evet ona âşıktı; ama hiçbir umudu yoktu.

ARCADİO CARNABUCİ'YE GELİNCE... Fernanda Ponderosa'nın su dolu kovanının rüyalarında açtığı gediğin acısı içinde kahroluyordu zeytinci. Olanları belki bin defa geçirmişti aklından. Nerede hata yapmıştı? Bir türlü bu sorunun cevabını bulamıyordu. Kabahatinin ne olduğunu tam olarak bilmese de durmadan kendine lanetler yağdırıyordu. Nasıl olmuş da işler böyle tersine dönmüştü? Acaba şarkısını kötü mü söylemişti? Bunun hayatının performansı olduğunu sanıyordu. Ama belki de yanılıyordu. Artık ne düşüneceğini bilemez haldeydi. Sağdan sola, soldan sağa yuvarlandı durdu yatakta. Pijaması deli gömleğine döndü.

Ama hâlâ ümidi vardı. Her şeye rağmen o gelmişti. Fernanda buradaydı. Hem de yan evde. Aşk ırmağı her zaman sakın sakın akmaz, demez miydi annesi? Hatırladığı ve bildiği kadarıyla Carnabuci ailesinin çiftleri arasında buna benzer bir yığın terslik yaşanmıştı. Akli-

nı başına toplamalıydı. Durumu düzeltebilirdi. Sabah-
leyin yeniden gidecekti oraya. Şimdi çok geç olmuştu.
Fernanda alelacele karar verdiğini anlayacaktı yarın.

İlerde çoluk çocuk oturup bu tatsızlığı konuşurken
kahkahayla güleceklerdi, zeytinci bundan emindi.
Evet, gelip geçici bir terslikti yaşadıkları. Fernanda
Ponderosa yolculuk yorgunuydu. Üstelik ikizinin ani
ölüm haberiyle şok geçirmişti, üzgündü. Galiba Arca-
dio'nun zamanlaması yanlıştı. Kadını şaşırtmıştı. Bu
düşünceyle bir parça rahatladı, gün ıştır ışımaz durumu
düzeltmek için hiç zaman kaybetmeden harekete geçe-
cekti.

Biraz ötedeki evde Fernanda Ponderosa uzun za-
mandır boş kalmış yatak odasını bulmuş ve üzerinde-
kileri çıkarmadan hemen yatağa uzanıvermişti. Eşyala-
rını bahçede bırakmıştı. Onları içeri taşıyacak hali yok-
tu, yarın taşırdı; ama belki de hiç taşımaz, başka bir ye-
re doğru yola çıkardı. Burada kalması için bir neden
yok gibiydi...

Uyuyamayacağını, önündeki gecenin upuzun olaca-
ğını hissediyordu. Silvana ölmüştü. Buna hâlâ inanamı-
yordu. Aralarındaki rekabet doğumlarından önceye,
her ikisinin de birer küçük fetüs olarak annelerinin kar-
nında biraz daha fazla yer için itişip kakıştıkları zama-
na kadar dayansa da, inkâr etmelerine rağmen daima
güçlü bir bağları da olmuştu.

Yorgun zihninde geçmişin bir yığın hayali cirit atı-
yordu. Doğum günü partileri, bisiklet yarışları, top
oyunları, abuk subuk kazalar... Daha önce hiç düşün-

mediği, hatta hatırlamadığı şeylerdi bunlar ve bunlara o günkü felaket yolculuğunun, az önceki şarkıcı Kurt Adam'ın ve esintili odada uzayıp kısalan gölgelerin oluşturduğu ürkütücü görüntüler de karışıyordu.

Fernanda Ponderosa birden yalnız olmadığını hissetti ve ışığı açtığı anda da korkuyla yanılmadığını gördü. Silvana yatağın sağ ayakucunda oturuyordu. Fernanda bir çığlık attı.

“Demek sonunda buradasın,” diye tısladı Silvana. “Neden?”

Fernanda kekeleyerek cevap verdi: “İçimde tuhaf bir his...”

“Demek hâlâ o saçma sapan hislerine güveniyorsun?” Silvana'nın sesi alay doluydu. “Oradan oraya sürüklenmeye devam ha? Bazı şeyler asla değişmiyor. Söyle bakalım ne istiyorsun?”

“Sadece aramızdaki sorunların hallolmasını, ilişkimizin düzelmesini. Bu çok mu kötü?” Fernanda Ponderosa'nın kalbi gümbür gümbürdü. “Bugün mezarlıktaydım, seninle konuşmaya, sana bir şeyler açıklamaya çalıştım. Beni duymadın mı?”

“Orada fazla durmuyorum. İçim sıkılıyor, çok kasvetli. Her ne hal ise, şu açıklamalarını kendine sakla, beni ilgilendirmiyorlar. Bazı şeyleri düzeltemezsin, dedim ya. Öldüm diye her şeyin yoluna girdiğini sanma.”

Bu sözlerden sonra Silvana ortadan kayboldu. On-
dan geriye sadece az önce oturduğu yerdeki çukurluk kalmıştı.

“Buraya gel, geri dön,” diye bağırdı Fernanda Ponderosa. Oda boştu, kendi kendine konuşuyordu.

“Silvana?”

“Neredesin?”

“Geri gel.”

“Haydi gel konuşalım.”

Ama Silvana her zaman yaptığı gibi son sözü söylemiş ve çekip gitmişti.

GECEİN KALANINI FERNANDA PONDEROSA sinir içinde sağı solu dikkatle inceleyerek geçirdi. Acaba Silvana geri gelecek miydi? Çarpıntısının geçmesi, nefes alışının normale dönmesi epey bir zaman aldı. Tekrar tekrar ikizine seslendi, söylemek istediklerini söyledi; ama hiç şansı yoktu, her taraf derin bir sessizlik ve hareketsizlik içindeydi. Daha sonra gıcırtılı eski evdeki, ya da bahçedeki en küçük bir tıkırtıyla yeni bir bekle-yiş içine girdi.

Ancak sabaha karşı biraz dalabildi uykuya, ne yazık ki bu da ihtiyacı olan uykudan çok uzaktı. Birbirinden beter kabuslarla kıvrandı durdu yatakta. Görünmez biri tarafından dövülüyor, kendini koruyamıyordu. Ne kadar uğraşsa da uykunun ağır yorganını üzerinden kaldırıp bir türlü tam olarak uyanamadı Fernanda Ponderosa, o kaçmak istedikçe birileri sırtından yakalıyordu.

Sonunda uyandı ve bütün bunların kâbus olduğunu anlayarak rahatladı. Ama ya Silvana?... O da mı kâbus-

tu, yoksa Fernanda Ponderosa dün gece kızkardeşinin hayaletini mi görmüştü?

Düşüncelere dalmış yatarken içinden bir ses ona en azından bir süre daha burada kalmasını fısıldadı, Fernanda bu sesi daima dinlerdi. O özgür bir ruhtu, içgüdülerinin onu çektiği her yere gider; zamanın dalgalarına, akıntılarına, gel-gitlerine, rüzgârına kendini serbestçe bırakırdı.

Fernanda Ponderosa yalnız güzel değil, aynı zamanda akıllı ve mantıklıydı. Madem ki buraya kadar geldim, Silvana ile ilişkiyi düzeltmeyi de en azından denemeliyim, diye düşündü. Bunu yapmazsa daima pişman olacağını biliyordu. Ayrıca kardeşinin ölümü sonrası Castorini ailesinin içine düştüğü sıkıntılara da bir çözüm getirebilirdi. Eli her işe yatkın, becerikli bir kadındı; oradan oraya giderken bir yığın işle uğraşmış, deneyim kazanmıştı. Domuz sosisi yapmak onun için çocuk oyuncağı gibi bir şeydi. Bunun Silvana'yı memnun etmesini umuyordu, böylece ilişkilerini düzeltebilmeleri için bir şans doğabilirdi. Kaldı ki, şu anda onu başka yere çağıran bir ses de yoktu ve burası pek de kötü bir yere benzemiyordu.

Karar vermişti, kalıyordu. Yataktan kalktı, perdeleri ve panjurları açtı. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Pencereden görünen manzara çok hoşuna gitti. Önünde kenarları düzgün çitlerle çevrili buğday, arpa ve çavdar ekilmiş tarlalarla dolu bir düzlük uzanıyordu. Bir yığın da sıra sıra asmayla dolu bağ görünüyordu. Taptaze ayçiçekleri başlarını havaya kaldırmış rüzgârda salınıyor-

du. Aralarda lahana, kabak, brokoli ve domates tarlaları da vardı.

Pencerenin altında duran eşyaların üzeri çiğ damlalarıyla kaplıydı. Daha şimdiden örümcekler incecik ipliklerle aralara ağlar örmeye başlamıştı. Bir porsuk beşiğin içinde dolanıyordu. Güvercinler, kaidesi gözyaşı biçiminde taşlarla süslü Afrodit heykelinin saçları arasına yuva kurmaya girişmişti.

Fernanda Ponderosa kaplumbağa ailesini incir ağacının dibinde özgür bıraktı. Maymun Oscar, incir ağacına tırmanıp dalların arasına oturdu ve Afrodit heykelini bahçenin ortasına doğru sürükleyen sahibini seyretmeye başladı. Fernanda heykeli diktikten sonra eşyasının kalanını içeri taşıdı. Kızkardeşiyle kocasının tozlu bahçesinde Afrodit çok eklektik bir atmosfer oluşturmuştu, ama bunun üzerinde durmadı. Nasılsa burada çok uzun bir süre kalmayacaktı.

İşlerini bitirince evin arkalarında, domuz ağılına yakın bir yerde yaşayan Maria Calenda'yı bulmak üzere dışarı çıktı. Maria Calenda mümkün olduğunca "Perili" dediği evden uzak duruyordu. Primo ve Fidelio'nun anneleri Perdito Castorini'nin hayaletiyle karşılaştığında her yanını çıban basmış ve iyileşebilmek için günlerce bütün vücudunu şifalı otlardan yapılan bir kremle kaplamak zorunda kalmıştı. Her hayalet ayrı bir alerjiye neden oluyordu Maria Calenda'da. Son olay sırasında, Fernanda ile karşılaştığındaysa alerjik reaksiyona bile zaman kalmadan bayılıvermişti.

Fernanda Ponderosa tarlaları geçerken küçük keçiler etrafında zıplaya hoplaya dans etti. Ağıldaki do-

muzlarsa acıklı acıklı bakıyordu etrafa, en haşarı yav-
rular bile ses çıkarmadan duruyordu. Bunun nedeni ai-
le üyelerinden birinin az önce acımasızca katledilme-
siydi.

Fernanda Ponderosa ilerdeki binaya doğru yürüdü.
Üç kişinin çalıştığını görüyordu, ama yaklaşınca sadece
iki kişi olduklarını anladı. Maria Calenda ve bir erkek.
Fernanda'nın üçüncü kişi sandığı şey, kalın iplerle yuka-
rı asılmış bir domuz cesediydi. Maria Calenda hayvanın
boğazından akan kanı koca bir kovaya topluyordu.

Kadının burnunun ucunda deniz feneri gibi parıl-
yan inanılmaz büyüklükte bir çıban vardı.

"Hortlaklar aramızda," derken kıllı parmaklarından
biriyle çıbanını işaret etti. "Bu çıbana inan, hortlakla-
rın etrafımızda fink attığından emin olabilirsiniz."

Belki de haklıydı.

Fernanda yaklaşınca adam dikilmişti. Bakışlarıyla
bu yabancı kadını kavurucu sıcakta buzlu su içer gibi
içti.

Yarı beline kadar çıplaktı, muşamba bir pantolon ve
lastik çizmeler giymişti. Yanık tenli göğsü az önce kes-
tiği domuzun kanma bulanmıştı. Çok uzun boyluydu,
Fernanda onun yüzünü görebilmek için başını geri at-
mak zorunda kaldı. Şişman değildi, ama çok güçlü kas-
ları vardı, omuzları genişti. Daha sonra düşündüğünde
Fernanda onda kendisini çarpan özelliğin tam olarak
ne olduğunun cevabını vermekte hep zorlandı. Acaba
bu, adamın saçları mıydı? Simsiyah, pırıl pırıl, başlı ba-
şına bir varlık gibi görünen o saçlar mı? Nasıl da canlı,

nasıl da kımıl kımıldı her bir teli o gür saçın. Yoksa gözleri miydi? Daha önce gördüğü hiçbir göze benzemiyorlardı. Kopkoyu, mangalda yanan odun kömürleri gibi ısıltılı, kapkara gözler. Hayvanların, vahşi hayvanların gözleri gibi gözler...

Fernanda adamın bakışlarının üzerine yapışıp kaldığının farkındaydı, buna alıştı aldırmadı. Bakışlar göğüs çatalında, kalçalarının kıvrımlarında, dolgun dudaklarında dolaşıyordu.

“Demek bizi kurtaracaksın” dedi Primo Castorini alçak sesle. Evet, bu adam Primo Castorini’ydi, Silvana’nın kayınbiraderi. Ses tonu tuhaftı, alaycı da denebilirdi, saygılı da; bunun kararını vermek size kalıyordu. Sesi de gözleri gibi derindi.

“Ne iyi, değil mi?” derken, deli bakışları Fernanda ile Primo arasında gidip gelen ve kesik kesik gülen Maria Calenda’ya döndü.

Fernanda, alnındaki teri elinin tersiyle silen Primo’ya bakıyordu. Şimdi adamın alnında onu daha da vahşi gösteren kıpkırmızı bir kan izi vardı.

Yumuşacık bir sesle, “Kardeşin geri dönene kadar kalacağım,” dedi Fernanda.

Böylesi bir sesi asla hayal edemezdi Primo, bu ses gerçek olamayacak bir sestti. Tüylerini diken diken eden o anı bir daha asla unutmadı. Sanki başına yıldırım düşmüş ve çatırtılarla bütün vücudunu sarmıştı.

Zorlukla kendini toplayıp, “Kardeşim gelmeyecek,” dedi.

Öyle katı bir kararlılıkla bakıyordu ki Fernanda ona

karşı çıkmadı; ama içindeki ses ona Fidelio'nun mutlaka geri döneceğini söylüyordu.

Maria Calenda'nın domuzun üzerine attığı bir kova kaynar suyun sıcaklığıyla irkildi. Maria şimdi de elindeki bıçakla hayvanın derisini yüzmeye başlamıştı.

“Bu öğleden sonra gelip sana yardım edeceğim.”

Yanına sokulan adam sesini iyice alçaltarak, “Gelmezsen şaşarım,” dedi. Maria Calenda konuşmaları duyabilmek için deri yüzme işine ara vermişti.

Fernanda Ponderosa arkasını dönüp uzaklaştı. Kalkalarının yuvarlaklığı kumsala vuran dalgaları hatırlatıyordu. Hayatında deniz görmemiş adam, o sulara atlayıp içinde boğulmak için şiddetli bir arzu duydu. Fernanda tamamen gözden kaybolana kadar Primo Castorini kıpırtısız onu izledi. Tekrar çalışmaya başladığında yüzündeki ifade Maria Calenda'yı yeniden kıkırdattı.

MAYIS AYININ BİRİNCİ GÜNÜ hava çok güzeldi, sıcaklık mevsim normallerinin çok üzerindeydi. Yaz erkenden gelmişti, ama hiçbirimiz bu yazın bize neler sunacağını bilmiyorduk.

Bahçe çitlerindeki çeşit çeşit çiçek delice açtı, rüzgâr onların zengin kokularıyla doluydu. Böcekler, sinekler, tombul arılar durmadan vızıldıyor, ağustos böcekleri cır cır cırıyordu. Castorini ailesinin kaçık katırı Sancio durmadan anırıyordu. Arcadio Carnabuci'ye vurulup umutsuz bir aşkın kollarına düşmeden önce bu gürültü makinesinin kalbime girmesine az kaldı izin vereceğimi düşündükçe deliriyordum. Kilise korosunu andıran inek sesleriyse coşku doluydu. Tavuklar gıdıkıyor, keçilerle koyunlar meliyordu. Toprak hayatla dolmuştu ve yukarda, masmavi gökyüzünde kırlangıçlar bıkmadan, usanmadan arklar, daireler çiziyordu.

Fernanda Ponderosa, sokaklarda insanlar hararetle

bir gece önceki ilahi konserden sonra başlayan tuhaf-
lıkları konuşurken çarşıda göründü.

Gerberto Nicoletta, Tarım Bakanlığı'na kavunları hakkında bir dilekçe yazacağını söylüyordu. Bir gece önce, tarlasında o güne kadar hiç kimsenin görmediği edepsiz şekillerdeki dev kavunlar aniden olgunlaşmıştı.

Filiberto Carofalo keçilerinin sütünün yeşile dönmesinden şikâyetçiydi.

Amelberga Fidotti'nin derdiyse çeşmesinden zeytin yağı akmaya başlamasıydı.

Sabah erkenden bir grup, ermiş Neddo'ya danışmak üzere dağa çıkmıştı; ama bu çaba tamamen sonuçsuz kaldı. Adam derin bir transa geçmiş gibiydi, hiçbir soruya cevap vermedi. Kasaba temsilcileri onu uyandırabilmek için çok uğraştı; kimi burnuna et, kimi yumurta, kimi ekmek uzatıp koklattı; bazıları yün çoraplar getirmişti, bunlar ayaklarına giydirildi, ama ak sakallı bilge hiç tepki vermeyince çaresiz geri döndüler.

Bu hayal kırıklığından sonra kütüphanedeki görevi nedeniyle kasabada bilime en yakın kişi olarak değerlendirilen Sprezza Patti'ye başvuruldu. Patti elindeki bütün kitapları taradıktan sonra umutsuzca başını salladı, hiçbir açıklaması yoktu olanların. Ama bu durum yine de onun kendince bazı açıklamalarda bulunmasını engellemedi.

Sebastiano Monfregelo caddenin ortasına bir tezgâh kurmuş ve festivallerde yaptığı gibi saç kesiyor, traş ediyordu. Fernanda Ponderosa'nın yolu tezgâhı-

nın önünden geçince onun kızkardeşiyle olan inanılmaz benzerliği adamı öylesine şaşırttı ki usturasıyla Franco Laudato'nun kulağını az kaldı tamamen uçuracaktı.

Fernanda, o sihirli sesin kasabanın delisinin saçma sapan serenadından başka bir şey olmadığını biliyordu; ama bu konuda kimseye bir şey söylemedi.

Primo Castorini'ye yardım etmek üzere ilerlerken, Bordino Fırını'nın önündeki kalabalığı dirsekleriyle yarması gerekti. Bordino da kasabadaki karnaval havasına uyarak bir yığın yeni çeşit sunmuştu satışa. Her zamanki ekmek ve hamur işlerinin yanısıra bir tatlı üstadı olan Melchiore Bordino, yani fırın sahibinin oğlu, bugünün şerefine badem ezmesinden yaptığı meleklerin ağızlarına altın rengi şeker kristalleri yerleştirmişti ve melekler kımıldatılınca harika sesler çıkarıyorlardı.

Melchiore'nin babası Luigi Bordino bu işi babası ve adaşı Luigi Bordino'dan devralmıştı, o da kendi babası Manfredi Bordino'dan. Kasabada Bordino Fırını'nın olmadığı bir zamanı ne hatırlayan, ne de bilen vardı.

Ekmek, Luigi Bordino'nun hayatıydı. Etrafına daima ekmek kokusu yayardı. Geceleri yatakta ekmek düşünürdü. Televizyonu, sadece ekmekle ilgili program olursa seyrederdi. Okuduğu kitaplar da öyleydi. En sevdiği yiyecek tabii ki yine ekmektir. Kendi ürettiği bir somun ekmekten daha fazla hiçbir şey onu mutlu edemezdi. Sade, süssüz, zeytinyağısız, tereyağısız, peynirsiz, jambonsuz... Luigi Bordino için ekmeğinin hiçbir katkısı ihtiyacı yoktu, çünkü o mükemmeldi.

Bordino ekmeği çok ünlüydü. Kasabanın diğer ucunda bir fırın daha vardı ve Bordino'nunkinden daha ucuza satıyordu ekmeğini, ama buradan sadece pinitler alış veriş ederdi. Ekmeğe aşkla bağlı olanlar her sabah Bordino'nun dükkânı önünde kuyruğa girer ve o dükkânın önünde havada asılı duran cennet kokusunu içlerine çeke çeke beklerdi.

Ama herkesin bildiği gibi sadece eklemekle beslenilemez. Nitekim kendisi de Gubbio'lu bir fırıncı ailesinden gelen Gloriana, Luigi'nin karısı, çok çok uzun yıllar önce bu tek tip beslenmeye dayanamayıp gökyüzündeki fırına gitmişti. Dul kalan adam da yeniden aşkı bulmanın peşine düşerek, kendine sevgili adayı olarak sahibem Concetta Crocetta'yı seçmişse de bir sonuç alamamıştı.

Yine de, sık sık hemşire için özel hamurlar yoğururdu, her zamankinden daha büyük bir aşkla mutlaka... Kimi zaman incir, nar, üzüm, melekotu; kimi zaman vişne, kayısı, şeftali katardı bu hamurlara, hatta eğer mevsimiyse gül yaprakları bile... Bu sevgi dolu hamurlara harika şekiller verirdi: çiçek, kalp, meyve, sepet... Yaratıcılığının sonu yok gibiydi. Hamuru pişirdikten sonra dikkatle yağlı kâğıtlara sarar, kutulara koyar, kutunun kenarına sayđı dolu sözlerle donanmış bir de kart iliştirerek kendi elleriyle evimize kadar getirirdi. Fırıncı, Concetta Crocetta'nın teşekkür notlarını yastığının altında saklardı, ama bu ona asla sınırını aşma cesaretini vermezdi. Concetta Crocetta aşkla yoğrulup pişirilmiş ekmeklere bayılıyorsa da, o sihirli karışımlar için-

de aşksal mucizeler yaratmıyordu, en azından fırıncı Luigi Bordino'ya karşı. Yalnız itiraf etmek gerekirse, ekmekleri yediğinde Amilcare Croce'yi daha çok seviyordu.

Luigi, oğlu Melchiorre ve gelini Susanna ile birlikte yaşıyordu. Açıkça söylemese de fırıncı oğlunun yaptığı seçimden hoşnut değildi. Evet, kolitli olması ve onların hamurla olan bu tutkulu ilişkilerini anlayamaması kadının kendi suçu değildi. Ama bunun dışında da Susanna kolay ilişki kurulabilecek bir insan değildi. Daima sertti. Davranışları da, dili de... Yörenin en sıksası oydu. Sık sık işleri geliştirmekten, daha modern aletler alınması gerektiğinden dem vurur, elektrikli fırınların odun fırınlarına olan üstünlüklerini sayar dururdu. Ona göre hamur da makineyle yoğrulmalıydı. Fırıncı bunlara aldırılmıyordu, ama oğlu yavaş yavaş karısından yana çıkmaya başlamıştı.

Susanna'nın sık sık rüyalarına bile giren korkusu, kayınpederinin yeniden evlenmesiydi ve bu yüzden de kafayı Concetta Crocetta'ya takmıştı. Sonunda ne yapıp edip bizim eve bir muska saklamayı başardı. Belki de bu yüzden sahibem fırıncının aşkına cevap vermemiştir, kim bilir?

Fırıncı bu gelişmeler sonunda kendini son derecede yalnız hissetmeye başladı, onca yıllık evinde bir yabancı gibiydi ve gelecekte korkuyordu. Sonuçta, belki de bunları unutmak için, daha da çok çalışmaya, daha da lezzetli ekmekler yapmaya başladı.

BORDİNO'NUN DÜKKÂNININ HEMEN BİTİŞİĞİNDE Mutlu Domuz vardı, nesillerdir Castorini ailesine ait olan sosis imalathanesi. Dükkânın önünde hiç kimsenin ne zaman asıldığını hatırlayamadığı altından yapılmış, gülümseyen bir domuz asılıydı.

Domuzun altında harika sosislerle dolu bir vitrin vardı. Hevenk hevenk pembe sosisler... Zeytin büyük-lüğünde olanlar, boyu karışlarla ölçülenler... Ciaccato-reler, caciatoriniler, cotechiniler, luganigeler, musetti-ler, mortadellalar... Bir yığın füme jambonun yanında, küflüler, gümüş tepsilerde dilimlenmiş etler... Pirzola-lar, beyinler, işkembeler, yürekler, karaciğerler, diller ve ağızlarına kıpkırmızı birer elma tıklanmış domuz kafa-ları... Domuz ürünlerinin arasına yer yer hardal, turşu kavanozları, zeytinyağı, sirke şişeleri yerleştirilmişti.

Fernanda Ponderosa karnaval havasını dışarıda bırakıp kapıyı açarak içeri girdi. Dükkân serin ve sessiz-

di. Beyaz mermer yüzeyler tertemiz ışıldıyordu, havada soluk pembe renkli domuzların kokusu vardı. Arkada, iç odaya açılan bir başka kapı daha görünüyordu. Bu, Primo Castorini'nin imalathanesiydi. O lezzetli taze ve füme etleri eski usulde o soğuk odada hazırlıyordu. Hepsinin tarifini ezbere biliyor ve bir sır olarak gelecek nesillere iletmek üzere aklında saklıyordu. Soğuk imalathanede çalışırken Fernanda Ponderosa'yı görünce içi hopladı. Fernanda da bu penceresiz odayı sarmış olan Primo'nun baştan çıkarıcı kokusunu hissetmişti. Kasabın gözleri yine üzerine kilitliydi.

Fernanda bu bakışlara karşılık vermeden başını tezgâha çevirdi ve birden adamın ellerini görerek hayal kırıklığına uğradı. Bu eller onun beklediği cinsten değildi. Primo'nun parmakları düzgün biçimli, ince uzun ve pembemsiydi. Hiç de uygun değiller bu işe, diye düşündü. Yanlış ellerdi bunlar, hele de bir kasap için... Bu ellerle olsa olsa piyano çalınır, ya da sihribazlık yapılırdı. Şapkadan pembe gözlü tavşan çıkaran eller... Belki bir rahibe de yakışabilirlerdi. Eller haşlanmış domuz kulakları, domuz derisi ve bağırsaklarıyla yağsız domuz eti, saf yağ ve baharatları karıştırarak cotechini hazırlıyordu. Acaba gerçekten titriyorlar mıydı, yoksa Fernanda'ya mı öyle geliyordu?

Primo genellikle kupkuru olan avuçlarının ter içinde kaldığını hissetti. Ekstra nem etin kıvamını da, tadını da kaçırır ve sosisler mahvolurdu. Bir an önce kendini toparlaması gerekiyordu. Önlüğünün alt kısmında daha şimdiden bir kabarıklık peydah olmuştu. Bu kadını

daha sonraya bırakmalıydı. İşi bittiğinde, heyecanını kontrol altına aldığında o güzeller güzeli vücudun her yanının tadına bakacaktı, hem de yüz kere, bin kere. Ama bu karara uyabilmek çok zordu. Bu sabahki karşılaşmalarından sonra Fernanda adamın bir an bile akıldan çıkmamıştı. Primo bunu düşününce çok şaşırdı, yani sadece birkaç saat mi geçmişti? Bu olamazdı. Demek bu kadar kısa bir sürede akli başından gitmiş ve kadın onda takıntı halini almıştı. Fernanda, Primo'yu çılgına çevirmişti. Onu ele geçirmişti ve işte şimdi de işini ele geçiriyordu. Keşke ona daha bol bir önlük verseydi, Silvana'nın her zaman giydiği önlük dar gelmişti Fernanda'ya. Bu memeler gözünün önünde titrerken nasıl çalışacaktı? Ya o gözlerdeki tehlikeli kıvılcımlar? Eğer kendini işine doğru dürüst vermezse sosisler iyi olmayacaktı ve zaten çatırdayan iş yıkılıp gidecekti. Hey Kutsal Anamız, diye geçirdi içinden. Bu kadının sadece kokusu bile bir erkeği delirtmeye yeterdi. Onun her nefes alışında Primo'nun karnına kramplar giriyordu. Dişlerini sıkıp gıcırdattı ve sessizce Tanrı'nın vücuduna huzur vermesi için dua etti.

Odanın havası serin ve kuruydu. Hiç ses yoktu. Burası neredeyse bir izolasyon odasıydı, tüm dünyadan kopuk bir oda... Konuşmalarına gerek yoktu. Tek bir kelimeye bile... Bu, çok değerli bir Paskalya yumurtasının kabuğunu kırmak gibi bir şey olurdu.

Bütün öğleden sonra boyunca gizli formüllere uygun olarak çalıştılar. Primo Castorini o gizli formülleri elde etmek için rakibi Pucillo Domuz Fabrikası'nın her

şeyi göze alabileceğini biliyordu. Cerrah titizliğinde, konuşmadan çalıştılar. İşin gerçeği konuşmaları için bir neden de oluşmadı. İnanılmaz bir uyum içindeydiler, her ikisi de bir diğerrinin o an ne istediğini anında anlıyordu. Bu, ancak yıllarca birlikte çalışmış insanlar arasında rastlanabilecek bir uyumdu.

Bazen, pembe domuz rulolarını mermer tezgâhta yuvarlarken parmakları birbirine dokunuyordu. Böyle durumlarda Primo Castorini eti yanmış gibi sıçrayıp uzaklaşıyor, Fernanda Ponderosa da o zaman yan gözle ona bakıp, hafif ama çok hafif gülümseyerek dudaklarını yalıyordu.

Primo Castorini'nin başlangıçta Fernanda Ponderosa'nın yetenekleri ile ilgili kuşkuları vardı. Bu çeşit kadınların bir çeşit süs bebeği olduğunu düşünürdü. Ama yanılmıştı, tahmin ettiği gibi çıkmamıştı Fernanda. Primo gerçekten de hayran kalmıştı onun becerikliliğine. Uzun parmaklarıyla, bıkıp usanmadan, yorulmadan, büyük bir titizlik ve özen içinde çalışıyordu. Neredeyse Primo Castorini kadar iyiydi. Adamın içine az da olsa aşağılık duygusu salmıştı bu beklenmedik başarı. Onun sosis hazırlayışına bakarken kendini güçsüz hissediyordu. Ne kadar şiirseldi kadının hareketleri... Yine her yanını ateş basmaya başlamıştı. Bir bardak soğuk su içip elinin tersiyle ağzını sildi.

Primo Castorini'nin zaman zaman tansiyonunun çıkıp nabzının hızlanmasına rağmen ikili müthiş bir performans göstererek çok büyük bir üretim yaptı o öğleden sonra. Haftalardır bekleyen siparişler tamamlandı.

mişti. Castorini tek başına yetişemiyordu her şeye. Aslında bir yardımcı tutabilirdi, ama bu defa gizli formüllerin başkalarının eline geçme tehlikesi söz konusuydu ve bu da göze alınabilecek bir risk değildi. Fernanda ne de olsa aileden biri sayılırdı, en azından bu konuda ona güvenebilirdi, içi rahattı. Ama bir başka konuda, aşk konusunda tam tersini düşünüyordu.

Daha sonra jambon hazırladılar, yetiştirilecek bir yılın jambon siparişi de vardı.

Jambon işi çok zordu. Bir yıl boyunca duracakları yere, tavana asılmadan önce yüzlerce jambon otuz gün boyunca aksatmadan tuzla ovuluyordu. Her gün, tek tek, çevrile çevrile... Primo Castorini, Fernanda Ponderosa'ya bu işi nasıl yapacağını gösterirken tezgâhtaki jambonu, aşığını okşar gibi ovalıyordu. Onun bu kendinden geçmiş hali Fernanda'da gülme arzusu uyandırdı. Doğrusu eti tuzla ovabilirdi, ama onunla böyle sevişemezdi.

Tuz bitince Primo yeni bir çuval daha açmak üzere Fernanda'nın arkasından geçti. Ona dokunmamaya çalışıyordu, ama kadının vücudu kendisinininkini mıknaş gibi çekiyordu ve birden aralarındaki hava canlanıp ısınıverdi. Mezar sessizliğindeki odada müthiş bir gerginlik vardı. Primo Castorini'nin her yanını dayanılmaz bir kaşıntı basmıştı ve neresini kaşıyacağını bilemiyordu.

En sonunda işleri bitti. Bütün jambonlar tuzlanıp yerlerine kaldırılmış, sosisler yağlı kâğıtlara sarılıp karton kutulara yerleştirilmişti. Yıkayıp temizlenen mermer oda, tavandaki tek floresanın donuk ışığında pırıl

pırıldı. Primo Castorini, Fernanda Ponderosa'yı daha fazla orada tutamayacağını biliyordu. Ondan ayrılmayı istemese de kadın bir an önce gitmeliydi, yoksa vücudu yanardağ gibi patlayacaktı.

Fernanda önlüğünü çıkardı, gür saçlarını şöyle bir salladı. Primo gözlerini ondan alamıyordu. Tam dükkândan çıkarken Primo'nun sesi duyuldu. Yumuşak, sadece duyulabilecek kadar çıkan bir sesle sordu:

"Silvana bize bir kardeşi olduğunu neden söylemedi?"

"Hangisini söylesem?" dedi Fernanda.

Primo, "Sadece birini," diye mırıldandığında kadın çoktan gitmişti. Karanlık onu içine çekmişti, görünmüyordu.

Kadının katlayıp tezgâha bıraktığı önlüğü alıp yüzüne bastırdı ve içine çeke çeke kokladı. Artık dayanacak gücü kalmamıştı.

Fernanda Ponderosa, Bordino Fırını'nın masallardan fırlamışa benzeyen, zamanı olmadığı halde badem ezmesinden bir yığın melek ve çeşit çeşit hayvan modeliyle dolu vitrininin önünden geçerken Susanna Bordino'nun kötü kötü kendisine baktığını fark etmedi. Luigi Bordino'nun gelini bütün öğleden sonra, kara kara aralarına yeni katılan bu yabancıyı düşünüp durmuştu. Bu kadın bela getirecekti, bunu hissedebiliyordu. Neden insanlar doğdukları yerde kalmazlar, diye söylen-di içinden. Aynı kilisenin çanları dibinde doğup yaşadığı ve kesinlikle de aynı çanların dibinde öleceği için övünüyordu. Susanna bu kadının güzelliğini inkar ede-

cek değildi, ama ne var ki bu güzellik kasaba erkeklerinin çoğunu baştan çıkaracak cinsten bir g zellikti ve kayınpederi Luigi rahatlıkla ilk baştan çıkan olabilirdi. Susanna onun ne malın gözü olduğunu iyi bilirdi. şu yabancı kadın onu avucuna alıp fırını ele geçirmeyi düşünebilirdi. Asla. Buna izin veremezdi, ölür de fırını başkasına kaptırmazdı Susanna Bordino. Yakında bu gerçeği o fettan da öğrenecekti.

O sırada üst kat pencerelelerinden birinde, Luigi Bordino da burnunu cama dayamış Fernanda Ponderosa'ya bakıyordu. O andan sonra sahibem Concetta tamamen silindi adamın kafasından. Hemen aşağı koşup gece olduğu için az önce kapadığı fırına koştu ve derhal özel bir hamur yoğurmaya koyuldu. Bütün ihtirasını katıyordu hamura. Aslında Gloriana'yı hiç sevmemişti. Bunu şimdi anlıyordu. Her şey gün gibi aydınlanmıştı gözünde. Hayatının altmış yılı bir kandırmaca içinde boşa gitmişti. Tam bir kandırmaca hem de. Gerçek aşkı şimdi tadıyordu, ilk defa... Göğüs kafesi yüreğine dar geliyordu. Öbür dünyadan aşağı bakan Gloriana Bordino hıçkırdı. Hayatının en güzel yıllarını demek bu nankör için harcamıştı.

6

ARCADIO CARNABUCI HAKLI ÇIKMIŞTI. Fernanda Ponderosa geçen geceki aceleci davranışından ötürü pişman olmuş ve onu sırılıkklam ıslattığı için özür dilemeye gelmişti.

Yüzü gözü alev alev yanan Arcadio Carnabuci yatak odasının kapısını açarak solgun, ama kararlı görünen Fernanda Ponderosa'ya yol verdi. Kapı ağzında kem küm bir şeyler gevelemişti. Hoş, onların kelimelere ihtiyacı mı vardı? Önemli olan onun gelmesiydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Fernanda'nın gözleriyle odayı taradığını gördü. Tanrıya şükürler olsun ki içinden gelen sesi dinleyip yatak takımını değiştirmişti. Çarşaf- lar gerçekten de muhteşem bir değişiklik yaratmıştı odada. Onun da bundan etkilenmesini umdu.

Birbirlerinin gözlerinin ta içine baktılar. Arcadio Carnabuci orada ne gördüğünü tam olarak bilemiyordu. Bu aşk mıydı? Arzu? Sevinç? Peki, acaba o ne görü-

yordu zeytincinin gözlerinde? Arcadio baştan aşağı giyinik olduğu halde kendini çırlıçıplak hissediyordu. Gözlerini onunkilerden ayırmadan Fernanda Ponderosa bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. Arcadio Carnabuci'nin ağzı kupkuru olmuştu. Çok deneyimli bir erkek değildi. Hatta işin doğrusu hiç deneyimi yoktu. Yani bir başkasıyla... Bu konuda bazı kitaplar okumuştu, ama bu aynı şey değildi. Ne yapacağını bilememenin yarattığı bir panik içindeydi. Daha da kötüsü onun bunu anlamasından çok korkuyordu. Belki bu yüzden ondan nefret bile edebilirdi. Tam rüyaları gerçekleşecekken kapı önüne mi konulacaktı? Acaba hakkında ne düşünecekti? Arcadio'nun beceriksizliği yüzünden kendini reddedilmiş sanabilirdi Fernanda. Ah, ne yapacaktı zeytinci şimdi? Zorlukla nefes alıyordu, bayıldı bayılacaktı.

Birden mucizevi bir şey oldu. Fernanda, o fark etmeden tamamen soyunmuştu ve giysiler yerde yumuşak bir tepecik halinde duruyordu. Yanına yaklaştı. Daha önce hiç kimsenin yaklaşmadığı kadar yakınındaydı kadın. Belki bebekken annesi, babası, anneannesi ancak bu yakınlıkta olmuştu Arcadio'ya. Öylesine sokulmuştu ki çıldırtan güzellik yanına, onu net olarak görmiyordu, gözlükleri nerdeydi? Onları çıkardığını hatırlamıyordu. Ama bunun ne önemi vardı? Yaşadıkları andan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Fernanda'nın dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde hissetti. Mırıldanıyordu. Sıcak, yumuşak, taptaze dudaklar... Küçükük bir burun ucu burnuna hafifçe do-

kundu. Dudakları kımıl kımıldı. Alt dudağını emiyordu şimdi. Arcadio böyle bir şey yaşamamıştı. Acaba nefes alması mümkün olabilecek miydi? Olursa nasıl olacaktı? Birden düşünmeyi bıraktı ve dudakları Fernanda'ya cevap verdi. Öpüyordu, öpüyüyordu ve galiba bunu iyi yapıyordu.

Birbirlerine kenetlenmiş, adeta tek vücut olmuşlardı. Arcadio mümkün olduğunca boyunu uzatabilmek için parmak uçlarında duruyordu. Fernanda da bellimededen kamburunu çıkararak boyunu onunkine uydurmaya çalışıyordu. Güzel kokusu her yanını sarmıştı. Dalga dalga saçları kollarını örtmüştü Arcadio'nun. Çıplak kollarını... Ne zaman, nasıl soyunmuştu Arcadio? Şaşkındı, ama en küçük bir utanma hissetmiyordu. Bağları tamamen çözülmeden ayaktan çıkmayan o musibet ayakkabılarından nasıl bu kadar kolay kurtulmuştu? Ağır kokulu çoraplarının utancını bile hissetmemişti. Fernanda ne kadar da ustaca soymuştu Arcadio'yu. Aşkın vücutunun yumuşaklığıyla sarılıp sarmalanmıştı zeytinci, kollarını sıkıca doladı ona. Fernanda o diri etini ne güzel bastırıyordu üzerine. Hele o göğüslerin baskısı... Upuzun bacakları Arcadio'nunki-lerin üzerinde bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. Ve bu arada dudakları onca zamanın özlemi, arzusu içinde durmadan çalışıyordu. Birbirlerini öpüyor, yalıyor, emiyorlardı. Fernanda'nın elleri de boş durmuyordu. Parmakları Arcadio'nun yüzüne, boynuna, göğsüne, kalçalarına dokunuyordu. Etraflarını bir koku bulutu sarmıştı. Bu onun için çok yeni bir kokuydu. Hayal ede-

meyeceği kadar i gıcıklayıcı, egzotik bir koku. Birbirinin içinde eriyen iki vücudun kokusu...

Arcadio Carnabuci dağların tepesinde yaşıyan kurtlar gibi ulumaya başlamıştı. Giderek artan bu kadar büyük bir zevke nasıl dayanabilecekti?

Bahçede dolaşan köpeği Max sahibinin çığlığını duydu ve tavuk kümesini kurtlar bastı sanarak o da başladı ulumaya.

Gürültünün arasında Arcadio Carnabuci, "Lütfen durma, yalvarıyorum," diye inledi. Zevk ve acıyla karışık sesi ihtirasla titriyordu. Bu onun her zamanki sesi-ne hiç benzemeyen bir sestir.

Ama Fernanda Ponderosa durmuştu. Arcadio onun bunu neden yaptığını anlayamıyordu. Birdenbire boş, soğuk odada gözlerini açtı ve uykuyla uyanıklık arası bir sersemlikle sadece rüya görmüş olduğunu anladı. Max hâlâ avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Öfke ve sinir-den Arcadio'nun gözleri yaşla dolmuştu.

Lambayı bulup da saatine baktığında şaşırıp kaldı. Yirmi dört saatten fazla bir zamandır uyumuştu. Bütün bir gece, ertesir gün hep uyumuştu ve şimdi yine geceydi. O müthiş şarkı içindeki bütün enerjiyi, gücü silip sprmşt demek. Birden panikledi, Maddaloniler'in cenazesinde şarkı söylemek için söz vermişti, acaba kaçırmış mıydı töreni? Eğer yleyse pek yakında kendi cenazesi de kaldırılırdı. Sonra cenaze töreninin yarın yapılacağını anlayıp rahatladı. Tanrıya şükür henüz ölümü yakın değildi. Yine de koca bir günü ıskalamıştı. Fernanda ile geçirebileceği harika bir günü. Asla geri gelmeyecek bir zaman parçası... Acaba yokluğunda o

neler yapmıştı? İçi kıskançlıkla doldu. Her şey olmuş olabilir.

Ah, şöyle başını uzatıp bir dışarı baksaydı. Ben pencerenin önünde onu bekliyordum.

ERTESİ GÜN DOKTORLA SAHİBEMİN YOLLARI yine kesişti. Bu, her ikisi içinde harika bir olaydı; üst üste, iki gün içinde iki defa karşılaşmak... Ama ortam pek hoş değildi. Kasabanın cenazecisi Müteahhit Don Dino Maddaloni'nin cenaze törenindeydiler. Adamın ölümü herkeste şaşkınlık uyandırmıştı, çünkü hiç kimse cenazecinin bizzat kendisinin de bir gün ölebileceğini düşünmemişti. Çok tanınmış biriydi Don Dino Maddolini. Rotaryendi, briç klübünün aktif bir üyesiydi ve doğal olarak da mafyanın ileri gelenlerinden.

Concetta Crocetta, uzun bir süredir sık sık Maddaloniler'in malikhanesine gidip geliyordu. Bu ziyaretlerin nedeni, adama zaman zaman oldukça sıkıntılı, kötü anlar yaşattırır, her yana nam salmış ziyafetlerini bile ertelettiren mide ülseriydi. Hemşire ona özel ilaçlar veriyor, bunun dışında sağ ayağına da lapa tedavisi uyguluyordu.

Ama Don Dino Maddaloni ne mide ülserinden, ne de gut hastalığından öldü. Neden bir sosisti. Yani dedikodular bu minvaldi. Cenazecinin sonunu getirenin Primo Castorini'nin itinaıyla ürettiği sosisler olduğu dedikodusuyla çalkalanıyordu kasaba.

Tabii ki bu gerçek değildi. Dom Dino'nun adamları çıkarmıştı bu dedikoduyu. Amaçları yönetimi mafyanın kontrolünde olan Pucillo Domuz Ürünleri Fabrikası'nın rakipsiz kalmasıydı. Yörenin ayakta durabilen tek aile imalathanesi olan Mutlu Domuz'dan bu yolla kurtulmak istiyorlardı.

Cenaze, tahmin edileceği gibi en küçük detayına kadar mükemmeldi. Dul bayan Maddaloni kocasını kaybetmenin kederinden daha fazla, onun bu olağanüstü töreni izleyememesinin acı pişmanlığı içindeydi. Tabutu Maddaloniler'in altı oğlu; Pomilio, Prisco, Pirro, Malco, İvano ve Gaddo asker disiplin ve ciddiyeti içinde taşıyordu. Saatlerdeki bebekler gibi hiç şaşmadan, aynı anda, aynı hareketleri yapıyorlardı. Üç rahip abartılı bir şekilde dini töreni gerçekleştirdi, piskopos ölse cenazesi ancak bu kadar şaşaalı olurdu.

Daha sonra bazıları Maddaloniler'in işi gösterişe döktüğünü ve törenin ruhani havasının zedelendiğini söyleyip işi dinsizlik suçlamasına kadar götürse de bunların çeneleri hemen kapatıldı.

Ağıtlar yakıp ağlamak için tutulmuş kadınlar, tütsü bulutlarının içinde genizleri, gözleri cayır cayır yanarak her zamankinden daha fazla gözyaşı döktü. Yanan kandillerin ışığı kiliseyi cennetle yarışacak kadar ay-

dınlatıyordu ve sonunda bunların isi tavanı kapkara yaptı. Törenden sonra tavandaki canım freskolarının restorasyonu aylar aldı.

İsteksizliğine ve utangaç tabiatına rağmen Arcadio Carnabuci ısrarlar karşısında Ave Maria'yı tek başına söylemek zorunda kalmıştı. Don Dino'nun kuzinleri Selmo ve Narno arabayla gelip bizzat almıştı Arcadio'yu evinden. Cenazede giymesi için özel bir kostüm bile verilmişti zeytinciye. O haliyle genç irisi bir koro çocuğuna benzemişti koca adam.

Arcadio Carnabuci şarkısını söylerken ağlamaklıydı, ama bunun nedeni Don Dino'nun ölümü değildi. O, Fernanda'yı düşünüyordu. Bir an önce onu bulup evlenme teklif etmeliydi. Bunu yapacağı yerde cenazede şarkı söylemek zorunda bırakılmıştı. Ama Maddaloniler'in emir mi rica mı olduğu pek belli olmayan isteğini reddetmesi imkânsızdı. "Hayır" dese mafyanın, onca zamanın eseri zeytinliğinden eser bırakmayacağından emindi. Bu ne büyük bir haksızlıktı. Bir an önce tören bitse de gitsem, diyordu içinden.

Bütün bu karmaşanın ortasında, onca tütsüye rağmen Doktor Croce birkaç sıra arkasında duran, sahibemin o kendine özel silüetini görebildi. Buraya zamanında gelebilmesi ne iyi olmuştu. Birbirlerini hafifçe başlarını eğerek selamladılar ve dualar, ilahiler, kutsal kitaptan sayfalar okumakla geçen üç uzun saatten sonra kilisenin kapısına giden geçitte buluştular.

Yüzleri alı al moru mor aynı anda konuşmaya başladılar:

“Güzel bir tören. (Concetta)

“Fazla savurgan bir uğurlama. (Doktor)

Sözleri yoğun havada çarpıştı ve ne yapacaklarını şaşırdılar. Sonra yine aynı anda gülüşüp tedirgin bakışlarla etrafı kolaçan ettiler. Bu halleriyle insanların onları hafif meşrep olarak değerlendirmesinden korkmuşlardı.

Onlara sonsuz gibi gelen birkaç saniye boyunca birbirlerinin gözlerine baktılar, ama bu ortamda sonsuzluk söz konusu değildi, biri “Yürüyün yürüyün,” dedi.

Doktor sırtında bir dirsek hissetti.

“Geçidi kapatmayın, ilerleyin.”

“İtmeyin.”

“Biraz sabırlı olun, yavaş.”

“Nefes alamıyorum.”

“İlerleyelim, lütfen.”

Güçlü bir insan seli ikiliyi birbirinden ayırdı. Ağıtçılar yoğun, çamurlu bir sel gibi akıyordu aralarından. O güzel an bitmişti. Yine de onca itiş kakışın içinde bakışmayı sürdürdüler. Onları itip sürükleyen kalabalığa direnemiyorlardı. Acaba doktorun kımıldayan dudakları ona bir şeyler mi söylemeye çalışıyordu? Boynunu uzatıp iyice görmeye çalıştı Concetta, beceremedi. Her yer duman içindeydi, üstelik kandiller söndürüldüğü için kilise oldukça karanlıktı. Acaba bir şey mi söylemişti? Öyleyse ne söylemişti? Doktor, hemşirenin o sıcak, kahverengi gözlerini üzerinde hissediyordu. Daha sonra gözlerini kapadığında bile onları gördü.

Dışarı çıktıklarında ayrı ayrı ikisinin de etrafı sarıldı

ve herkes kendi derdini anlatmaya koyuldu. Policarpo Pinto ayak parmağındaki mayasıldan şikâyet ediyordu. Filiberto Carofelo hayatını cehenneme çeviren siğillerinden kurtulmak için ilaç istiyordu. Fedra Brini herkesin bacaklarını göreceğine metelik vermeden eteğini kaldırmış, varislerini gösteriyordu.

Sonra birbirlerini tamamen kaybettiler ve gözleri kalabalığın içinde hâlâ aramaya devam etse de bulmayı başaramadılar.

AĞITÇILARIN ARASINDAN SIYRILIP dışarı çıkan Arcadio Carnabuci ona kıyafet balosuna gidiyormuş gibi bir hava veren korocu kostümünü hemen çıkarıp Mutlu Domuz'un yolunu tuttu. Hiç hoşuna gitmeyen o haberi, rüyalarının kraliçesinin çalıştığını kimden duyduğunu hatırlayamıyordu. Kasabın ne çeşit bir adam olduğunu iyi bildiği için canı çok sıkkındı. Fernanda'ya en kısa zamanda istifa etmesini söyleyecekti.

Fernanda dükkânda yalnızdı, Primo Castorini acil bazı işler için dışarı çıkmıştı. Sabah postayla gelen kuttan domuzlarından birinin kesik kafası çıkmıştı. Kuttada bir de not vardı: "Don Dino'nun intikamı alınacak." Kasap, mafyaya karşı çıkmanın bedelleri olduğunu biliyordu, ama geri duracak değildi ve hemen kararını verip sosis konusunu dobra dobra konuşmak üzere Pucillo Domuz Fabrikası'nın yolunu tuttu. Onun sosisleri her zamanki gibi taze ve temizdi, bunun aksini söyleyenin iddiasını kanıtlaması gerekiyordu.

Maddaloni cenazesinin bitişini haber veren an sesleri dindikten az sonra Fernanda kapıya asılı inek çanının ingirtisiyle başını kaldırdı ve buraya geldiği ilk akşam kendisine serenat yapan adamı karşısında buldu. Aynı adam olduğundan emindi. Ellerini hemen tanımtı. Fırıncı küreği gibi büyük, beceriksiz görünüşlü ve adamın vücuduyla uyumsuz bu elleri unutması imkânsızdı. Gözlerini kısarak şöyle bir süzdü onu. Tekrar şarkı söylemeye başlamamasını umuyordu. Acaba ne istiyordu?

“Sinyor?” Sesini adamın cesaretini kırmak için bir hayli sertleştirmişti.

Tanrım, ne şahane bir kadın, diye geçirdi içinden zeytinci. Ona bakarken hayalinde hemen önlüğü çıkartıp attı. şimdi Fernanda bütün hatlarını ortaya çıkaran daracık, ateş rengi bir elbiseyleydi.

Ateşli rüyasından uyandığından bu yana hiç durmadan, son yirmi yıldır da zaman zaman provasını yaptığı bütün cümleler aklından uçup gitmişti.

Gün ışığı altında onun güzelliğini daha iyi görüyordu. O gece, loş balkonda dururken Fernanda’yla ilgili bir izlenim edinmiş, ama tam olarak onun güzelliğinin detaylarını yaşayamamıştı. Bir yığın etin, domuz budu, sosis ve jambonun arasında kendi etinin ihtirasıyla bir kabarıklık oluşmuştu Arcadio Carnabuci’nin pantolonunun önünde.

Arcadio sendeledi, titriyordu, bacakları onu taşıyamayacak gibiydi. Birden her yanını ateş bastı, paniğe kapılmaya başlamıştı. Bir domuz kasabında duyguları-

nı nasıl açıklayabilirdi? Oysa söylemek istediği ne çok şey vardı... Bunların çokluğu onu daha da gerginleştirdi. Gerçekten ateşe düşmüş ve cayır cayır yanıyor gibiydi.

Acaba şarkı söylemeye mi başlasaydı? Şarkı söylemede konuşmadan daha başarılıydı. Zaman lastik gibi uzuyordu. İkisi de sıkıntı içindeydi. Fernanda Ponderosa'nın gözlerinde kıvılcımlar geziniyordu. Bu adam neden konuşmuyordu?

“Evet,” dedi.

Adam ağzını oynattı, ama hiç ses çıkmadı. Beyniyle ağzı arasındaki köprü dinamitlenmişti sanki. Akvaryum balığı gibi ağzını birkaç defa açıp kapadı, olmu-yordu. Gayret etti ve sonunda ancak, “Jam ...bon,” diyebildi.

Kriz bitmişti. Havadaki gerilim bir ölçüde azalsa da bu, Fernanda'nın da, Arcadio'nun da tam olarak rahatlamasını sağlamamıştı.

“Hangisi?” dedi kısaca Fernanda.

Arcadio Carnabuci dolma gibi parmağını uzatıp gözüne ilk ilişen jambon butunu, Fernanda'nın tepesinde asılı olanı gösterdi. Kocaman, tüylü parmak bir süre kadının gözünün önünde sallandı. İğrençti. Fernanda tiksintisini saklayamadı, ama Arcadio bunu fark edemeyecek kadar körleşmişti. O, kendisine yılan gibi bakan gözlerde aşk pırıltıları görüyordu. Çok yeni filizlenmiş bir aşk, diye itiraf etti kendine. Biraz acemi... Ama sonuçta aşk aşktı.

Fernanda uzanıp jambonu çengelinden çıkardı. Ar-

cadio hayran hayran ona bakıyordu. Ter içindeki adamın gözlerinin üzerinde olduğunun farkındaydı Fernanda. Yüzü kıpkırmızıydı Arcadio'nun. Fernanda'nımda... İçi sıkılmıştı. Jambonu alıp kahverengi ambalaj kâğıdına sardı ve "Elli," dedi.

Arcadio elini ceplerinden birine atıp karıştırdıktan sonra buruş buruş bir kâğıt para çıkarıp uzattı. Fernanda paraya pislğe bakar gibi baktı, baş parmağı ve işaret parmağıyla dikkatle tutup havadan kasaya bıraktı, sonra da metal çekmeceyi hızla geri itti. İşi bitmişti, arkasını dönüp turşu kavanozlarını düzenlemeye, elindeki bezle tezgâhları parlatmaya başladı. Arcadio kafasını zorlayarak dükkânda biraz daha kalabilmek için bir neden aradı, hiçbir neden yaratamıyordu. Fernando'nun ona artık gitmesi gerektiğini ima ettiğini sonunda anlamıştı; jambon paketini alıp, iyi günler gibi bir şeyler mırıldanıp çıktı.

Fernanda Ponderosa cevap bile vermemişti. Zeytinci gider gitmez derin bir nefes aldı. Yerinden kalkıp tezgâhta adamın ellerinin dokunduğu yerleri iyice temizledi. Sanki bir vebalı girmişti dükkâna.

Yirmi üç dakika kalmıştı Arcadio dükkânda ve aralarında tam olarak yedi kelimelik bir konuşma geçmişti. Kendini öldürmek istiyordu zeytinci.

Yoldan gelip geçene aldırmadan başını Bordino Fırını'nın duvarına vurmaya başladı.

Policarpo Pinto ve Sebastiano Monfregola birbirlerine anlamlı anlamlı bakıp başlarını salladı.

Policarpo bilgiç bir edayla, "İşte yalnızlık adamı bu hale getirir," dedi.

Sebastiano da, “Kendine bir kadın bulmalı,” diyerek ona hak verdi.

“Aman onu kim alır?” Bağırان Luca Carluccio’ydu, şu ihtiyar ayakkabıcı. Kapı aralığında sokağı gözleyerek eğleniyordu.

“Yatak takımları aldığını duydum...”

“Kafayı üşütmenin sınırında, bu açıkça görülüyor.”

Susanna Bordino dışarı çıkıp kısa zamanda kendisinin olmasına ant içtiği mülke bir zarar gelip gelmediğini kontrolde gecikmedi.

Talihsiz zeytinci Arcadio Carnabuci’ye ulurcasına bağırdı:

“Hey sersem, git de başını başka duvara vur. Bir duvarcının yevmiyesi kaç para, haberin var mı? Seninki gibi bir taş kafa rahatlıkla bu duvarı yıkar. Yeter, depresem olacak.”

Hem kendi acizliğinin, hem de söylenen sözlerin yarattığı sersemlik içindeki Arcadio zeytinliğine gitti, gizli acılarını sadece ağaçlarına anlatabilirdi. Fernanda ile konuşmaları hayal ettiği gibi olmamıştı, bunu biliyordu. Onca özenle hazırladığı, prova ettiği cümleler, heyecanı ve sinirliliği yüzünden güme gitmişti. Kendi kendini sabote etmişti. Lanet olsun sana, lanet olsun Arcadio Carnabuci, diye söylendi defalarca. Ahh, nasıl ağlıyordu, nasıl...

Tabii ben de. Zeytinliği çevreleyen çitin ardından, gözlerim yaşlarla dolu onu seyrediyordum. Utanarak söylüyorum, ama dürüstçe gerçeği açıklamam lazım, yine ahırdan kaçmışım ve sahibim cenazeye yaya gitmek zorunda kalmıştı.

Arcadio Carnabuci, üzerine damlaya damlaya ıpsı-lak olan gübreye zeytinliğin her yanına dağılıp, gelecek hasatta zeytinlere eşsiz bir lezzet katacak olan göz-yaşları dinince; o sakın, sessiz ortamının da katkısıyla sonunda biraz huzur buldu ve başına gelenleri tekrar gözden geçirerek onların arasında, orayı deşip burayı diderek yuva yapmaya çalışan saksaganlar misali, umutsuzluk bulutlarını yok edecek küçük, ama altın değerinde bir umut kırıntısı bulmanın peşine düştü.

Yaşadığı ikinci hezimete rağmen Fernanda'nın hâlâ ona, yalnızca ona ait olduğundan emindi. Yarın üstüne başına bir düzen verip tekrar Mutlu Domuz'a gidecek, aşkını ilan edecekti ve tabii dükkândan ödülü kolunda çıkacaktı.

Üçüncü Bölüm

BÜYÜME

ERTESİ SABAH MUTLU DOMUZ'UN parlak vitrin camındaki yansımasını gören Arcadio Carnabuci kendini tanımakta epey zorlandı. Gözlüğünü evde bırakmıştı ve pek az görebiliyordu. Onsuz bambaşka birine dönmüştü. Arcadio'yu ilk defa görenler bile onda tanımlayamadıkları bir eksiklik olduğunu söylerdi mutlaka. Bu, galiba bir hataydı.

Kıyafeti, briyantınlenip arkaya sıkıca yapıştırılmış saçları, yakasındaki karanfille öylesine şık olmuştu ki, görüntünün kendi görüntüsü olduğunu ancak birkaç saniye sonra anladı.

Doğru, elbisenin uzun zamandır durduğu dolapta geniş bir güve ailesinin temel besin kaynağı olduğu belliydi. Carnabuci, takımını dışarı çıkartıp tozunu alırken anne güve sesine neşeli bir ton vermeye çalışarak her daim aç yavrucuklarını yatıştırmak için, "Merak etmeyin evlatlarım öğle yemeği için nasılsa tam zamanında geri gelir," demişti; ama sabah kahvaltısından yoksun kalmak yine de büyük dertti.

Pantolon boyu onu aldığı zamanki kadar modaya

uygun değildi, şimdilerde paayla ayakkabı arasından çorap daha az görünüyordu. Ama bu çok da önemli değildi. Yaşadığı kısa şoku alt edip uzun uzun kendini seyrettikten sonra Arcadio Carnabuci, şaşkınlıktan yukarı kalkmış kaşlarını her zamanki pozisyonuna getirdi, bunca değişikliği gerçekleştirebildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Cebinden önemli noktaları not ettiği kartı çıkardı, bu defa sinir sistemindeki depremlere teslim olmaya-caktı. Dün gece çalışırken saatler harcamıştı. Öyle ki, Via Battista'daki kırtasiyeciden bu amaçla aldığı kartlar masanın altında küçük bir tepe oluşturmuştu. Sonuncusunu yazarken mükemmele ulaştığından emindi. "Ya şimdi ya da asla," demişti kendi kendine. Hataya izin yoktu. Eli ocuk harflerine benzer harflerle kendiliğinden yazmıştı o sözleri:

"Fernanda Ponderosa, seni seviyorum. Benim ol."

Yazıyı dikkatle inceleyip kelimelerin içindeki gizli anlamı bulmaya çalışmıştı. Evet, yeterince sade, yeterince anlamlıydı bu kelimeler. Abartma yoktu, azaltma da... Yaşadığı o çılgın duyguların tamamını aktarmıyordu bu kelimeler, ama Arcadio elinin kendiliğinden bunları yazmasını uğurlu bir işaret olarak yorumlamış ve işığı kapatıp rüyasında Fernanda Ponderosa'yı görmeyi umarak yatağa gitmişti. Onun tanrısal güzelliği daima yakınında bir yerlerdeydi, ama ne yazık ki tutmaya çalıştığında hep ortadan kayboluyordu.

Ertesi sabah kapıya asılı inek anı Arcadio Carnabuci'nin Mutlu Domuz'u ikinci defa ziyaretini haber verdi.

İçeri girer girmez Fernanda'nın heykellere benzeyen vücudunu aradı gözlerini kırpıştırarak.

Tek fark ettiği birtakım pembe gölgelerdi, bunların aşırı miyobu nedeniyle bulanık gördüğü tavana asılı jambonlar olduğunu anlayan kadar bayağı bocaladı. O sırada kulağında patlayan bir sesle sıçradı. Bu, Fernanda Ponderosa'nın sesi değildi. Hayır, konuşan Primo Castorini'ydi.

“Salve(selam), Arcadio Carnabuci.”

Zeytincinin ağzı tekrar balıklarınki gibi oynamaya başlamıştı. Olaylar yine beklentisinin dışında geliyordu.

Vahşi hayvanlarınki benzeyen gözlerinde sorun olmayan Primo Carnabuci ondaki değişikliği hemen görmüştü ve içgüdüsel bir kıskançlıkla başını, sokmaya hazırlanan bir kobra gibi havaya kaldırdı.

“Neler oluyor komşu?” dedi. “Çok değişmişsin, seni zor tanıdım. Ne o, başka bir cenaze daha mı var? Orada şarkı söylemeye mi gidiyorsun dostum? Gözlüklerine ne oldu? Yoksa başına bir kaza mı geldi?”

Bu sorular Arcadio'nun kafasını daha da karıştırmıştı. Gözleri hâlâ raflara dizilmiş turşu kavanozlarındaydı, çünkü uzayıp kısalan bulanık görüntüleriyle onları canlı sanıyordu. Dükkâna girerkenki kararlılığı içinde Fernanda Ponderosa'yı arıyordu.

“Hasta mısın? Concetta Crocetta'yı çağırayım mı?”

Arcadio Carnabuci'nin parmakları cebindeki kartı hissedebiliyor, ama orada yazanlara uygun davranışı sergileyemiyordu. İnsanı adeta yutan bir sessizliğin ar-

dından, tam Primo Castorini'nin bulanık görüntüsü yardım istemek üzere kapıya doğru ilerlerken Arcadio, tek bir kelime bile olsa, ille de bir şeyler söylemesi gerektiğini anladı. Sonunda, umutsuz ama çok güçlü bir sesle bağırdı:

“Jamboon!”

Biraz önceki sessizlikten sonra gökgürültüsü gibi yankılanmıştı bu ses dükkânda. Ancak böyle çıkabilmişti içine düştüğü çıkmazdan zeytinci. Ağzından fışkıran kelime sanki dünyanın bütün öfke, acı, ağrı, özlem, çalkantı, sıkıntı ve kederiyle doluydu.

Bu defa yerinden sıçrama sırası Primo Castorini'deydi. O devasa cüssesi bir an için yerden havalandı. Geri döndüğünde Arcadio'ya bir başka gözle bakıyordu. Bu ses ondan mı çıkmıştı? Daha önce hiçbir Primo Castorini'nin böyle bir kükreme duymadığından emindi. Bunu nasıl becermişti? Acaba, yöredeki bütün insanlar ve kendisi onu bugüne kadar yanlış mı değerlendirmişti? Bu zavallı fare gerçekte bir aslan mıydı?

Primo Castorini gerisin geri gelip Arcadio Carnabuci'ye dikkatle baktı. O inanılmaz patlamayı yaratan ihtirasın izlerini arıyordu. Hiçbir iz yoktu. Arcadio mahçup, başını öne eğmiş, incecik talaş parçalarıyla temizlenmiş yer karolarına bakıyordu. Ayakkabıları ayaklarını mengene gibi sıkıyordu. Annesinin yirmi iki yıl önceki cenazesinden bu yana onları kutusundan ilk defa bu sabah çıkarmıştı. O zamanlar da vurmuştu ayakkabılar, şimdi de vuruyorlardı.

“Jambon mu demiştin?” Primo Castorini'nin içindeki kuşkular sınıra dayanmıştı.

Arcadio Carnabuci takatsiz, başını salladı.

Primo camlı dolaptan sanki yeni doğmuş bir bebeği tutarmışcasına bir jambon butu çıkardı. Sevgi, dikkat ve yere düşürme korkusu içindeydi. Sonra itinayla jambonu mumlu kâğıda sarmaya başladı. Bu kadar nefis bir jambona yazık oluyordu. Böyle bir salağa nasip olmak... Ama iş işti. Bu konuda duygusal davranamazdı.

"Son günlerde epey jambon tüketiyorsun Arcadio Carnabuci," dedi karanlık bir surat ve kırık dökük bir sesle. "Dün de Fernanda Ponderosa sana jambon satmış, öyle değil mi?"

İlahesinin, hayatının, aşkının, ilhamının, o mükemmellik abidesinin adını duyunca Arcadio Carnabuci sanki her yanma elektrik verilmiş gibi sarsıldı, bacaklarının üzerinde durmakta zorlanıyordu. Aslında kendini tutmasa anında yere yıkılırdı ve içten içe bunu çok istiyordu. Yere yatıp hıçkıra hıçkıra ağlamak...

"Herhalde bunu tekrarlamayacaksın ha?"

Primo Castorini paketlemeye devam ediyordu, dikkatle düğümlediği sicimin fazlasını koca bir bıçakla kesti. Bu kadar ince bir sicimi kesmek için böylesine bir bıçak kullanmak... Adamın hayvani gözleri Arcadio Carnabuci'nin içine korku düşürmüştü. Bu bir tehdit miydi acaba? Yoksa sinirleri keman teli gibi gerildiği için mi her şeyi abartıp öküç altında buzağı arıyordu?

Neyse ki parayı uzatıp taşıyabileceğinden oldukça ağır olan jambon paketini alabildi. Az önceki kendinden emin, başı dik adamdan eser kalmamıştı, sanki

dört dakikada kırk yıl yaşlanmıştı. Başka birinin daha fazla giymekten utanıp vakit kaybetmeden yoksullar evine vereceği güve yeniği içindeki elbisesiyle ne kadar da zavallı duruyordu. Perişandı.

Dükkândan çıkarken az kaldı koşturarak gelen Feranda Ponderosa'yla çarpışacaktı. Kadın, ona ayağının altında ne dolaşıyorsun gibilerden ters ters baktı; Arcadio özür dilemek için ağzını açmaya hazırlanırken de ortadan kayboldu. İnek çanı çingırdadı, kapı kapandı.

Çevre Sağlık Müfettişi Sinyor Cocozza'nın teftişte olduğunu duyarak vitrinde sıkı bir temizliğe başlayan Susanna Bordino, yoldan geçen Arcadio Carnabuci'yi görünce hemen içeri koşup kocası Melchior'e'yi, kayınpe-deri Luigi'yi ve iştah açıcı kokular arasında uzun bir kuyruk oluşturarak, sabırla az sonra fırından çıkacak çıtır çıtır ekmekleri bekleyen müşterileri, zeytincinin yeni halini görmeleri için dışarı çağırdı. Luigi onun kendini neden böyle palyaço'ya çevirdiğini anında anladı ve genelde sakin bakan gözlerinde kıskançlık, mayalanan hamur gibi kabardı.

Son derecede morali bozuk olmasına rağmen Arcadio Carnabuci bu defa kafasını duvarlara vurmaya düşünmüyordu. Kendisini seyreden insanların yüzlerine boş boş baktı. O gün ekmeklerin yanmaması gerçekten büyük şanstı, çünkü Fırıncı Luigi Bordino da diğerleri gibi ayağından zamklanmışçasına kımıldamadan zeytinci'yi inceliyordu.

Öylece durdular, bu arada pırıltılı gökyüzünden sı-

cağa rağmen iri damlalarla yağmur atmaya başladı ve yağmur bir anda sağanağa dönerek Arcadio'nun briyantınle sıkıca arkaya taranmış saçlarını kafatasına yaşıtırdı, artık güvelerin öğle yemeği de ıpsıslaktı.

Zeytinci ona asırlar kadar uzunmuş gibi gelen bu saniyelerin ardından kendini, ölüp de cehenneme gitmiş sanıyordu. Hâlâ kımıldamıyordu, sanki orada köklenecekti. Sonunda yağmur gözlerini doldurup hiçbir şey göremez hale gelince bir yerlere sığınması gerektiği aklına geldi ve süklüm püklüm sırtında jambonunun ve sefilliğinin ağırlığı evinin yolunu tuttu.

Mis kokulu fırındakiler, tiyatro sahnesindeki aktörler gibi tekrar hareketlenmişlerdi. Luigi, kabuklarında ondan başka hiç kimsenin fark etmeyeceği çok hafif bir kahverengilik belirmiş olan ekmekleri tam zamanında dışarı çıkarmayı başardı. Melchiorre arka tarafa gidip yeniden pasta süslemeye koyuldu, Susanna hâlâ yüksek sesle Arcadio Carnabuci'yi çekiştiriyordu.

Yağmur başladığı gibi aniden dindiğinde zeytinci evine varmak üzereydi. Bütün bulutlar dağılmış, birkaç saniye içinde de her yer kurumuştu. Az önceki şakırtılı sağanağın tek delili bataklıktan çıkmışcasına çamur içindeki Arcadio'ydu. Hâlâ ağlamıyordu, onca suya bir de gözyaşı eklemenin anlamı yoktu zaten.

Islak paspasa dönen elbisesi ağırlaşmış da ağırlaşmış, yakasındaki karanfil çoktan güzelliğini kaybedip dağılmıştı. Cebindeki o üzerinde büyümlü aşk sözleri yazılı kartsa eriyip gitmişti. Düşünmeden soyundu. Suya doymuş yünlü takım, evin küf ve rutubet kokan havası-

na ıslak köpeklerinkine benzer bir ekşilik eklemişti. Onları kapı ağzında bıraktı. Kendi kendine ayakta duruyordu pantolonu. Acımasız bir düşmana dönmüştü kıyafeti. Zeytinci o anı hiç unutmadı ve hiç de adil olmayan bir şekilde yaşadığı felaketten onları sorumlu tuttu.

Jambonu alıp gözüne karanlık ve kasvetli görünen küçük mutfağına götürdü. Bir saat önce ne kadar da aydınlıktı burası oysa. Mutluluğun ışığıydı onu aydınlatan...

Takmaktan utanarak fincanının yanına bıraktığı göz-lüğünü alıp burnunun üzerine koydu. Sabahleyin heyecandan bitiremediği kahvesi yüzlerce yıldır öylece duruyor gibiydi. Yerine otururken fincanın içinde kendi yansımasını gördü. Kocaman bir çift göz ona bakıyordu. Bu gözler "Sen bir budalasın," diyordu.

Evet, o bir budalaydı. Yaşlı bir budala. Hıçkırdı.

Gardroptaki güvelerinse açlıktan midesi zil çalıyordu.

MUTLU DOMUZ'DA FERNANDA PONDEROSA her yanı sildi, cilaladı, jambon dilimledi, sosis paketledi, domuz kellesi süsledi, raf düzenledi ve çekiciliğini daha da artıran otoriter bir çalımla müşterilere hizmet etti. Dükkân daha önce hiç bu kadar dolu olmamıştı. Kasabanın bütün erkekleri oraya dökülmüştü, Primo Castorini onları buraya çeken şeyin sadece domuz ürünleri olmadığını iyi biliyordu.

Luigi'nin yeni ilham kaynağı Fernanda Ponderosa'ydı. Onun maymunları sevdiğini öğrenince Oscar'ın tıpatıp aynısı dev bir ekmek yapmıştı. Fernanda Ponderosa, fırıncıya sevimli bir ev hayvanı muamelesi yapıyor, onun kendisini memnun etmek için giriştiği çabaları kahkahalarla karşılıyordu. O da bu tavra küçük bir köpek yavrusu gibi davranarak cevap veriyordu zaten.

Ama başkaları gülmüyordu. Yan dükkânda Susanna öfkeden köpürüyordu. Kayınpederi yeni yetme deli-

kanlılar gibi davranıyordu, acaba ne yapsaydı? Çok geçmeden Melchiore'nin kulakları onun şikâyet fısıltılarıyla gıdıklandı.

Babalarının, dedelerinin, dedelerinin dedesinin, kısıacası atalarının bile dost olmasına karşın Primo Castorini, Luigi Bordino'nun gırtlığını o koca bıçağıyla kesmeye karar vermişti. Eğer bu sersemliğe daha fazla devam ederse kesinlikle yapacaktı bunu. Evet, onu domuz gibi boğazlayacaktı. Kanını şakır şakır akıtacak, etini kıtır kıtır doğrayıp sosis yapacaktı ondan. Yakında halledecekti fırıncıyı, çok yakında. Primo aklını kaçırmak üzereydi.

Gün boyu kukumav kuşu gibi düşündü durdu. Bir ara dükkânı kapayıp herkesi def etmek geçti aklından. Bu heriflerin hayran hayran Fernanda'ya bakmalarına katlanamıyordu. Her bakış öfkesini daha da artırıyor-du. İş batarsa batsındı. Umurunda bile değildi artık para pul. Tek istediği oydu, o. Fernanda...

Evet, Fernanda onu tamamen eline geçirip çılgına döndürmüştü. Son kırk sekiz saati düşününce olanları havsalası almıyordu. Kendini tanımakta zorlanıyordu. Bu, gerçekten domuz kasabı Primo Castorini miydi? Hayır, başka biriydi. Ama kim? Bilmiyordu.

Ve bütün bunlara rağmen Fernanda ona metelik vermiyordu. Bunu neden yapıyordu? Primo, kendisine böyle davranılmasına alışık değildi. Kasabanın bütün kadınlarının hoşlandığı bir erkekti o ve şimdi erkeklik guru ru ayaklar altındaydı. Nasıl olur da böyle aşağılanabilirdi? Nasıl olur da bir yığın budala ona tercih edilirdi?

O gece Primo moralini düzeltmek için, iki gün önce-sine kadar arasıra birlikte olmaktan bayağı zevk aldığı şen dul Filippucci'yle buluştu. Ama Fernanda'yı bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Kadın ona gitar çaldı, şarkılar söyledi, cırtlıçiplak önünde dans etti ve çok eksantrik sevişme numaraları yaptı. Hayır, hiçbir işe yaramıyordu. Primo Castorini yalnız ve yalnız Fernanda Ponderosa'yı istiyordu. Kendini tutamayıp bunu Filippucci'ye de söyledi, hem de bağıra bağıra. Hangi kadın Fernanda'yla boy ölçüşebilirdi? Bunu denemek bile budalalıktı. Bu hareketler sadece canını sıkıyor, aynı zamanda tepesini de attırıyordu.

Filippucci'nin evinden ayrıldıktan sonra sokaklarda amaçsız dolaştı durdu. Nereye gittiğini, ne yaptığını bilmiyordu. Çizmeleriyle kaldırımları dövüyordu hır-sından. Onu görenler bunca şiddetin depreme, en azından çatılardan kiremit düşmesine sebep olabileceğini düşündü. Bunda pek de haksız sayılmazlardı, kasaba aktif bir fay hattının göbeğine kurulmuştu ve geçmişte fazlaca kaynatılan bir yumurtanın kabuğunun çatlama-sının bile yeri sarstığına şahit olunmuştu.

Bu da Primo Castorini'nin umurunda değildi. Keşke deprem olsaydı, keşke ölseydi. Bunca acıyı çekmekten-se kasabanın yerle bir olmasını tercih ederdi. Göğsü-nün tam ortasında bir yer cayır cayır yanıyordu. Çarmıha geriliyordu sanki. Kendini toplamaya çalıştı, tit-reyen kaslarına hakim olmaya gayret etti. Nafile...

O sırada Primo'nun yanından geçen sahibem ona şöyle bir baktıktan sonra derhal çantasını açıp küçük bir şişe sakinleştirici verdi.

“İç bunu,” dedi. “Açılır, rahatlarsın”

Ama domuz kasabı derdine hiçbir ilacın çare olmayacağını biliyordu. Fernanda Ponderosa'nın yüzü gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu. Silvana'ya çok benzemesine karşın tuhaf bir şekilde ondan çok farklıydı. Silvana sıradandı, Fernanda'ysa çok özel. Yüz, vücut aynıydı, ama Fernanda'da bunlara başka bir şey, bir büyü katılmıştı. O, erkekleri perişan etmek, inim inim inletmek için yaratılmış bir kadındı.

Bir sır yumağıydı Fernanda. Kendini bir nebze olsun açmıyor, hiçbir duygusunu, düşüncesini belli etmiyordu. Onunla kaç defa konuşmaya çalışmıştı Primo. Ama hayır, sonuç alamamıştı. Bir anlamda akraba sayılırlardı. İki muhteşem, aynı zamanda da cehennem azabı gibi gün boyunca yanyana çalışmışlardı ve o kendi hakkında tek bir kelime bile etmemişti. Neden kendini bu kadar saklıyordu? Bir şeyden, birinden mi kaçıyordu? Nasıl bir oyundu oynadığı? Kimdi? Neydi? Geçmişi nasıldı? Ve geleceği nasıl olacaktı?

Acaba şimdi yanına mı gitseydi? Kendini onun ayaklarının dibine atsa... Ya da kollarından yakalayıp sürükleye sürükleye yatağa götürse, ona gerçek erkek nedir gösterse... Primo'yu durduran tek şey Fernanda'nın onu reddetme olasılığıydı. Hayatta her şeye katlanabilirdi, ama bunı asla. Yıkılırdı onun ağzından çıkacak “Hayır” sözüyle. Bir an önce yarın olsaydı da onu yeniden görebilseydi. Bakışlarıyla o güzelliği içseydi, yanından geçerken o müthiş kokusunu doya do-

ya içine çekseydi. Gecenin kaplumbağa hızıyla ilerleyen bu saatlerine nasıl dayanacaktı?

Ayakları onu kendi evine değil, eski aile evine götürüyordu. İsteddiği, onu bir an için uzaktan da olsa görebilmekti. O kadar... Ama evde tek bir ışık bile yoktu. Sanki terk edilmişti. Birden kıskançlığı hayalinde korkunç tablolar yaratmaya başladı. Fernanda Ponderosa ve meçhul bir adam... Mum ışığında... Benito Restoran'da başbaşa yemek yiyorlar. Fernanda ve meçhul adam... Divina'da tango yapıyorlar... Ve daha da beteri. Fernanda ve meçhul adam, siyah saten çarşaf serilmiş kocaman, yuvarlak bir yatakta... Birbirlerinin kollarında...

Ama Fernanda meçhul bir adamla kasabada dolamıyordu. O, şu anda romantizmden çok uzak bir anı yaşıyordu. Castoriniler'in aile evinin mutfağında, önünde içmeyi unuttuğu bir fincan soğumuş kahve oturuyordu, hem de saatlerdir. O otururken hava kararmıştı. Geçmişi düşünüyordu, Silvana ile konuşmaya çalışıyordu, ama kardeşi gelmiyordu.

Primo Castorini içinde acıyla karışık bir öfkeyle oradan uzaklaşırken karanlık, kuytu bir köşeye sinerek evi gözetleyen gölgeyi fark etmedi. Bu, kasabaya gelen yabancı kadınla bir başka nedenle çok ilgilenen Susanna Bordino'dan başkası değildi.

ARCADIO CARNABUCI'NİN GARDROBUNDAKİ güve yavruları açlıktan ölmek üzereydi. Anne güve bir köşede ya-
tıyor, kanatları kederinin ağırlığıyla pörsümüştü. Günler-
dir yünlü takımın geri dönüşünü sabırsızlıkla bekli-
yordu, ama o dönmüyordu.

İşin gerçeği, bir daha dönmeyecekti de. Arcadio Carnabuci'yi yoklamaya gelen sahibim Concetta Cro-
cetta takımı o berbat durumda evin girişinde yere fırlatılmış görünce, kaldırıp çöpe atmıştı. Hemşire daha önce sözünü ettiğim o inanılmaz güçlü önsezisiyle yine çağırılmadan gelmişti.

Mutfığa girdiğinde sevgili Arcadio'mu üzerinde ağustos ayı dışında yıl boyu giydiği uzun donu ile sandalyesinde dalgın otururken buldu. Şunu da burada mutlaka belirmeliyim, benim için Carnabuci'nin ne giyip giymediği hiç önemli değildi, bana göre o her haliyle tapılasıydı.

Concetta Crocetta, adamın iki günde ne hale geldiğini görerek durumun ciddiyetini hemen kavradı. Arcadio'nun gözleri açıktı, ama hiçbir şey görmeden boş boş bakıyordu, solunumu çok zayıftı. Vücudu soğuk ve griydi. Aslında her zaman grimsiydi teni, ama şimdi daha da grileşmişti. Zeytincinin hele de saçlarının durumunu görünce hemşirenin içini bunca yıllık, başarılarla dolu meslek hayatında pek ender yaşadığı panik duygusu sardı. Bu bir saç olamazdı, Arcadio Carnabuci'nin tepesine sanki katrana bulanmış bir avuç kaz tüyü yapıştırılmıştı. Gerçekten çok vahim bir durumla karşı karşıyaydı Concetta Crocetta. Adamda mutlaka çok az raslanan, dehşet verici bir iltihabi hastalık vardı.

Hemşire, Santa Luigia'da Fernanda Ponderosa ile birlikte yolculuk eden ve ondan ödö kopan tüccardan düzinelerce satın aldığı lastik eldivenlerden bir çiftini çantasından çıkarıp taktı ve her zamanki testlerini yapmaya girişti. Arcadio Carnabuci yarı ölü sayılırdı. Hatta yarım porsiyon canı bile kalmamıştı adamın, olsa olsa çeyrek...

Elinden geldiği kadarıyla onu rahat ettirmeye çalıştı. Kucağında duran koca jambon butunu kaldırdı, yerdeki üzeri bir yığın kâğıt parçasıyla dolu kilimi çekip adamı bununla sardı. Şu jambon, işi daha da karmaşık hale sokuyordu. Kariyeri boyunca bir yığın tuhaf cinsel tercihten söz edildiğini duymuştu, fakat işin doğrusu soğuk etin de bu amaçla kullanıldığını ne duymuş, ne de görmüştü. Derhal telefonu kapıp ambulans çağırdı.

Koca burun deliklerimi cama yapıştırılmış merakla içeri bakıyordum. Ah, bir içeri girebilseydim, ahh... Onu kurtarabilirdim. Ona suni solunum, kalp masajı yapar, gereken her türlü ilk yardımı yerine getirirdim. Sahibemi işini yaparken az seyretmemiştim.

Şu Concetta Crocetta neden elini kolunu kıpırdatmıyordu? Damardan kortizon, yüzüne tokat, başından aşağı buzlu su? Herhangi bir şey... Bir şey... Onu kurtarabilme arzusu ve ona bir şey olacağı korkusuyla deliye dönmüştüm.

Heyecandan devamlı eşindiğimden kaza kaza yerde koca bir çukur açmıştım ve ağzımdan, burnumdan çıkan salyalar, sümükler camı buzlu cama döndürmüştü, artık içerisini net olarak göremiyordum.

Bana sonsuz gibi gelen yirmi yedi dakika on bir saniye sonra havayı yırtan siren sesleri ambulansın gelişini haber verdi. Gianluigi Pupini ve İrina Biancardi'den oluşan acil yardım ekibi, Arcadio Carnabuci'nin halini görünce çok üzülse de pek şaşırmamıştı. Uzman sağlık çalışanları uzun süredir onun başına böyle bir felaketin gelebileceğini zaten tahmin ediyordu.

Sahibemin arkasından ambulansa girmeye çalıştım, ama tabii ki kabul edilmedim ve o zalim elleriyle en hassas bölgelerimi tokatlayıp beni bereler içinde dışarı attılar. Gözlerim yaşlarla doluydu. Onunla birlikte gitmemden daha doğal, daha doğru ne olabilirdi? Ben... Onu şu dünyada en çok seven ben... Bana bunu neden yapıyorlardı? Sahibemi bugünkü kabalığı yüzünden asla affetmeyecektim. O günden sonra kalbimde

ona karşı küçük de olsa daima bir kırgınlık, biraz da kızgınlık taşıdım.

Hastanın yanında oturmaya hazırlanan Concetta Crocetta ambulans personeline benim adıma özür dilerken bir yandan da elindeki sargı beziyle yere bıraktığım kakaları temizlemeye çalışıyordu. Bana neler olduğunu anlayamadığını söylüyordu. İşte o anda, Gianluigi Pupini ve Irina Biancardi uzun zamandır içimi mengene gibi sıkan o korkunç konuyu açtılar. Aslında ne söyleyeceklerini biliyordum, ama yine de... Bölge Sağlık Merkezi'nin yeni müdürü biz katırları hizmetten kaldırılıp yerimize mopetler alınmasını sağlamanın peşindeydi. Ambulansın kapıları suratıma kapanırken kahroluyordum. Ölüm kalım savaşı veren büyük aşkımın üzüntüsüne şimdi bir de yıllar sonra kapı önüne konulacak olmanın üzüntüsü eklenmişti. Bunlardan daha kötü ne olabilirdi?

Artık gitmek üzere hazır oldukları sırada üzerinde koşu şortu ve atletiyile biri göründü arka taraflarda. Artık nadiren hastalara giden ve bunun yerine kendini tamamen koşuya vermiş olan Doktor Amilcare Croce'ydi bu koşucu. Herhalde koşarken Arcadio Carnabuci'nin hastalandığı haberini almış ve ona yardımcı olabilmek için yolunu değiştirmişti; ya da belki onu buraya çeken şey, Concetta Crocetta'yı tekrar görebilme arzusuuydu. Kimbilir?

Niyeti ne olursa olsun bir an önce yanımıza gelebilmek için hızlandı, bacaklarının var gücüyle koşuyordu. Carnabuci'nin zeytinliğini, onun bitişiğindeki yolun ke-

narındaki kulübeyi geçti ve her zamanki gibi geç kaldı. Concetta Crocetta'yı, ambulansın kapıları kilitlenip, İrina Biancardi Spoleto'daki hastaneye doğru yola çıkmak üzere motoru çalıştırırken sadece bir an için görebildi.

Ama saniyenin onda biri kadar süren o anda, tam kapı kapanırken hemşire de onu gördü, bakiştılar. Concetta Crocetta onun buraya kendisi için geldiğini biliyordu. Evet. Gözler birbirini kucakladı. Bu kucaklaşma karşılıklı ilan-ı aşkın ve arzunun kucaklaşmasıydı.

Acaba doktor, Concetta'nın o küçük eliyle ona el salladığını hayal mi etmişti? Ya hemşire? Aralarındaki o kapı gürültüyle kapanıp, Gianluigi Pupini geri kalan tıbbi malzemeyi toparlayarak sürücünün yanma atlar-ken, o da mı hayal etmişti doktorun zarif eliyle kendisine el salladığını?

Ambulans engebeli patikayı aşır anayola çıkarken tabii ki ben de arkasıındaydım. Sahibem o karambolde beni bağlamayı unutmuştu. Dıgıdık dıgıdık koşuyordum. Benim de arkamda, sıcaktan yumuşamış asfaltta doktorun lastik tabanlı ayakkabıları şılap şılaplıyordu.

Yola çıkınca hepimiz hizaya girmiştik. Concetta Crocetta başını uzattığında arkada koşan doktoru görebiliyordu. Ahh, ne çok istiyordu şu kapıları açıp, kendini onun kollarına atmayı. Ama, hayır bunu yapamazdı.

İrina Biancardi'nin gaz pedalına basan ayağı hastayı incitmemek için alabildiğine nazikti; yine de bu, bütün kondisyonuna rağmen doktorun iyice geride kalmasını engelleyemedi. Hiçbir atlet motorlu taşıtlarla yarışa-

mazdı. Bir süre sonra ben de yarışamadım. Ambulansın arkasından epeyce dört nal koştuydum da ona yetişmeyi beceremedim.

Onlar siren çala çala uzaklaşırken bizim şekillerimiz de geride küçüldü, küçüldü, sonunda iki küçücük nokta olduk ve kaybolduk. O zaman Concetta Crocetta yıllar önce, asla yapmayacağım, dediği şeyi yaptı; gözünden yanağına bir damla yaş yuvarlandı. Bu gözyaşı Amilcare Croce içindi, zaten başka kim için olacaktı?

Kendinden geçmiş bir halde yatan Arcadio Carnabuci ambulastakiler tarafından adeta unutulmuştu. Yine de biraz ilgi göstermek gerekiyordu. Bunu söylemek gerçekten kalbimi kırıyor; ama ilgi, endişeli bakışlar ve alna konan ıslak bir bezden ibaret kaldı.

Eğer bir parça düşünse -hayır, düşünmedi- Concetta Crocetta, Arcadio Carnabuci'nin onunla hayallerinin gerçeğe dönüşmesi arasına nasıl girdiğini görüp, kendini kötü hissedebilirdi. Eğer zeytinciye hastaneye yetiştirme zorunluluğu olmasa çoktan ambulansın kapısını açıp kemiklerini kırma pahasına kendini dışarı atmaz mıydı?

Doktorla ben her şeye rağmen ambulansın peşi sıra koşmayı sürdürdük. Gerberto Nicoletta'nın müstehcen dev kavunlarının yanından, mavi ineklerle puanlanmış çayırlardan, zeytin yerine armut vermiş ağaçların arasından geçtik. Domuz yavrularını emziren kısıraklar, güneşe dönük insan suratlı lahanalar, dallarından fındıklar sarkan asmalarla dolu bağlar gördük. Geçtiğimiz her yerde tabiatın çivisinin yerinden çıktığının kanıtla-

rı vardı. Bütün denge bozulmuştu. Ve biz koşmaya devam ettik.

Göz göze gelmemeye dikkat ediyorduk, tanıştığımızdan bu yana aramızda daima bir mesafe olmuştu doktorla. Yan yana pek rahat ettiğimiz söylenemezdi.

Amilcare Croce katırlardan pek hoşlanmazdı. İçten içe Concetta Crocetta'yı, kendine araç olarak beni seçtiği için bir parça zevksiz -haydi buna tuhaf zevkli diyelim- bulurdu. Ama belki kendisini ona çeken şeylerden biriydi bu da.

Bana gelince, ben doktoru anlamıyordum. Şu araç fobisiyle hayatını neden kararttığını nasıl anlayabilirdim? Tanrı aşkına neden gidip kendine bir katır almıyordu? Şu insanların aşkı yaşama biçimlerine bir türlü aklım ermiyordu. Aynı cinstendiler, aynı dili konuşuyorlardı, Arcadio ile benim aramda sıradağlar gibi dikiilen o melun engeller ve güçlüklerin hiçbiri onlar için söz konusu bile değildi. O halde neden, neden anlaşıyorlardı? Konuşursun, anlatırsın ve vakit çok geç olmadan mutluluğu yakalarsın. İşte bu kadar... İki yüz yaşıma gelsem, ki daha şimdiden doksan yediyim, bu saçmalıkları anlayamayacağıma emindim.

Aslında bunlar, koşarken beni en çok düşündüren şeyler değildi, benim aklım fikrim Arcadio Carnabuci'deydi. Onun için endişeleniyordum, yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordum. Ciğerlerimi bıçak gibi kesen sancıya, aşka hasret kalçalarımın ağrılarına aldırmadan koşuyordum ve düşüp bayılana kadar koşmaya da kararlıydım.

Amilcare Croce'nin de ambulansın peşi sıra neden koştuğu konusunda şöyle böyle de olsa bir fikri vardı. Bir acele, telaş içinde olduğu muhakkaktı ve aklından şu kelimeler geçiyordu: "Eğer şimdi değilse, ne zaman?" Koşmaktan kendini alıkoyamıyordu doktor. Bacakları hiç durmadan koşmaya programlanmış gibiydi. Madem o ambulansla Concetta Crocetta vardı; o halde, o da ambulans nereye giderse oraya gidecekti. Konu bu kadar basit ve bu kadar karışık.

Aradan biraz zaman geçince yan gözle ona baktım. Malum, gözlerim başımın iki yanında olduğundan bana göre bu zor bir iş değildir. Bir de ne göreyim? Yanımda âşık bir yaratık koşuyor, tıpkı benim gibi âşık bir yaratık. Onun içinde; korku, gerginlik, özlem, acı, güzellik, neşe, çılgınlık, telaş, parlama, gülme, ağlama, patlama, bağırma, dayanamama, acelecilik, şingırdama, tıngırdama, fıkırdama gibi benim de içimde dolanan bir yığın şeyi gördüm. Bu aşktı. Evet doktor ciddi şekilde âşıktı.

O andan itibaren Amilcare Croce'ye karşı bir yakınlık duymaya başladım, sanırım onun da duyguları bana karşı değişmişti, daha yumuşaktı. Böylece birlikte koşmaya başladık, yanyana... Koşu zorladığında, yokuş dikleşince, nefesler sıkışınca birbirimize destek olup cesaret verdik ve ambulansın arkasından beş mil kadar daha gittik. Ambulansı ara sıra da olsa hâlâ görebiliyorduk ama artık çok uzakta, o dümdüz uzanan anayoldaydı.

Ne yazık ki katır, ya da insan hiçbir canlı her şeyin

üstesinden gelemiyordu. Sonsuza kadar böyle devam edemedik. Zamanla yavaşladık, önce tırısı döndük, sonra eşkine geçtik ve en sonunda da yürümeye başladık. Doktor dalağı şişince durdu ve iki büküm, iyileşmeyi bekledi. Ağrılar içindeki toynaklarımla ben biraz daha yürüdüm. Artık ambulans görünmüyordu. Doktor tekrar dikildiğinde ben ondan biraz ilerleydim. Ona son bir kez bakıp yoluma devam ettim, o da evine geri dönmeye karar verdi.

Baldırları iyice taşlaşmıştı, omuz kasları ve boynu da... Concetta Crocettayı taşıyan ambulans gitmişti ve kendisi hastaneye kadar gidemeyecekti. Bacakları bunu istemiyordu, onların kararını değiştiremezdi. Dinlenmeleri gerektiğini iyi biliyordu. Bana dostça el sallayıp iyi yolculuklar diledi ve daha yavaş bir tempoda Montebufo'ya, evine doğru ilerlemeye başladı.

ARCADIO CARNABUCI'NİN GİDEREK ZAYIFLAYAN solunu-
mu da, Gianluigi Pupini'yle İrina Biancardi'nin her za-
manki şakaları da hemşireyi dipsiz bir kuyu gibi içine
daldığı derin düşüncelerden koparamıyordu. Benim
zavallı, tatlı, sevimli Arcadio'cuğum yere fırlatılmış
boş bir çuval kıpırtısızlığında öylece yatıyordu. Ambu-
lansın beyaz tavanından ve tek gözünün ucuna ilişen
Concetta'nın burun deliklerindeki kıllardan başka bir
şey göremiyordu.

Ambulansla Spoleto'ya yapılan yolculuk, doğal ola-
rak benimkinden daha kısa sürmüştü. Hastanenin
önünde sıkı bir frenle duruldu ve Arcadio Carnabuci
tekerlekli sedyeyle aşağı indirildi. Arcadio'ya yapılan
testler ne onun hastalığının nedenini ortaya çıkarabil-
di, ne de durumunda bir değişiklik yarattı. Hâlâ hayat-
la ölüm arasında gidip geliyordu.

O güzel vücudunun her yanına kablolar, hortumlar,

tüpler bağlanmıştı. Bunlardan biri kalbini inceleyen alete aitti. Arcadio Carnabuci'nin ekrana yansıyan kalp atışları neredeyse dümdüz bir çizgiydi. Beyin fonksiyonu başlangıçta sıfırdı, sonra eksiye düştü, daha sonra da tamamen yok oldu ve arkasından yine düzeldi.

Sivilceli suratlı tıp öğrencilerinin, farklı dallarda uzman doktorların yatağın etrafını sarması çok sürmedi. Hiç biri daha önce böyle bir vaka görmemişti. Arcadio Carnabuci hem ölü, hem de canlıydı. Doktorların çoğunun söylediği gibi bu teknik olarak imkânsızdı; ama öyleydi işte. Kendi gözleriyle izliyorlardı bu anormal durumu.

Bana göre zaten bir mucize olan Arcadio, şimdi tıbbi bir mucize haline gelmişti.

Normalde bu kadar ilginç bir olay karşısında çok heyecanlanacak olan Concetta Crocetta büyük bir ilgisizlik, aldırmazlık içindeydi. Amilcare Croce'yi bir türlü aklından çıkaramıyordu. Burada olmalıydı. Burada, seçkin meslekdaşlarının arasında... Onlara o parlak, derin bilgisini göstermeli, isabetli teşhisleriyle ağızlarını bir karış açık bırakmalıydı. Croce'nin bir tarafa attığı sadece Concetta'nın aşkı değildi; o, aynı zamanda çok değerli mesleğini de gözden çıkarmıştı.

Evett, Arcadio Carnabuci onca deneyimli tıp mensubunun ortasında hâlâ hastalığının ne olduğu anlaşılamamış olarak, hareketsiz yatıyordu. Hem ölü, hem de canlıydı; ya da ne ölü, ne canlı... Aslında kendini her zamankinden farklı hissetmiyordu. Sorun, her nasılsa

ruhuyla bedeninin birbirlerinden kopmasıydı. Aklı yerindeydi. Ama o akıl artık bedene hâkim olup onu yönetemiyordu.

Konuşma kabiliyeti tamamen kaybolmuştu. Ağzından tek bir kelime, ne kelimesi, tek bir ses bile çıkmıyordu. Horultu, homurtu, hıkıcık, inleme, oflama, puf-lama, geçirme... Hayır, tık yoktu. Aslında gürlüyordu, ama kimse bunu duymuyordu. Onlara canlı olduğunu, seslerini duyduğunu söylemeye çalışıyordu, olmuyordu. İçin için konuştu durdu, öyle ki çalçeneliğinden kendi kafası şişti. Bu insanlar onu neden iştmiyordu? Nesi vardı bu doktorların?

Bir süre sonra ağzıyla uğraşmayı bırakıp tüm gayretiyle vücudunun herhangi bir yerini oynatmaya çabalandı. Parmaklarını kımıldatmaya, gözünü kırpmaya, alnını kırıştırmaya uğraştı. İradesini, o içine kıvrıldığı kizada mışıl mışıl uyuyan iradeciğini dışarı çıkarmak istiyordu. Şu beyaz önlüklülere canlı olduğunu gösterecek bir şey yapmalıydı. Buna benzer kabuslar görmüştü, ama bu kabus değil, gerçeğin ta kendisiydi.

Olağanüstü bir çabayla için için yayık gibi sallandı, sonuç yine sıfırdı. Arcadio'nun vücudunda hiçbir kıpırtı yoktu. Ona bakan meraklı gözleri görüp, heyecanlı sesleri duyabiliyordu. Orasında burasında, hatta mahrem yerlerinde dolaşan parmakları hissedebiliyordu. İç çamaşırlarını da çıkarmışlardı. Çırlıçıplaktı, hem de herkesin gözü önünde. Erkek doktorların yanı sıra oda da bir çok da kadın doktor vardı. Onları da görüyordu. Zeytinci utanç içindeydi.

İşaret parmağıyla ekranı tıktıklayan genç bir doktor: “Bu çok düşük bir beyinsel etkinlik, ama yine de canlılık belirtisi,” dedi.

Fakülte günlerinden beri rakibi olan diğeri hemen ileri atıldı: “Saçma. Kavanozdaki beyinler bile bundan daha fazla belirti verir.”

Concetta Crocetta, “Şunu da göz önünde tutmamız gerekir,” diye mırıldandı. “Hastamızın beyni sağlığında da asgari düzeyde çalışırdı.”

Bu ne korkunç bir tespitti? Arcadio ne yapacaktı? Ağlamak istedi, gözyaşları bile onu dinlemiyordu, tek damla akmadı. Katlanılamaz bir işkenceye dönmüştü hayatı. Eğer yapabilse hiç duraksamadan intihar ederdi.

Zamanla hastanedeki hareketlenme azaldı, çevresini saran kalabalık birer ikişer dağıldı ve Arcadio Carnabuci odada tek başına kaldı. Bu tuhaf tıbbi hikayeye başından beri tanıklık etmiş olan Concetta Crocetta başhekimden hastabakıcıya hastanenin bütün personeli tarafından adeta sınavdan geçirildikten sonra akşamüstü azad edilmişti, artık gidebilirdi.

İstisnasız hepsinin ilgisini en fazla jambon çekmişti, hasta tabelasında adının yanına ‘Porcofilo’ (domuz düşkünü) yazılması çok zaman almadı. Başına gelenler yetmezmiş gibi şimdi bir de hastane personeli ona bu saygısız adı takmıştı. Concetta Crocetta, Arcadio’ya son bir kez bakıp hafifçe kolunu okşadıktan sonra hastaneden ayrılıp otobüse binmiş ve kafası bir yığın romantik hayalle dolu olarak evine doğru yola çıkmıştı.

Arcadio artık yapayalnızdı. Fokur fokur kaynayan bir kazana dönmüştü içi. Acaba başına bunların gelmesine ne sebep olmuştu? Cevabı bulamıyordu. Eninde sonunda o doktor değil, basit bir zeytinciydi. Son zamanlarda aşırı heyecanlı anlar yaşamıştı, bu gerçektir. Büyük acılarla karşılaşmıştı, bu da doğrudur. Ama yine de... Acaba fazla miktarda jambon yemesinin bu durumla bir ilgisi olabilir miydi? Allerjik bir reaksiyon? Hayır, sanmıyordu. Düşündü, düşündü, düşündü. Sonra birden beyninde bir şimşek çaktı. Bulmuştu, belanın nedenini bulmuştu: Şarkı! O gece zavallı vücudu bütün gücünü son damlasına kadar harcamıştı. Evet, o gece, o şarkı Arcadio'ya yapacağını yapmıştı. Onun yüzünden Fernanda Ponderosa'nın aşkını tadamamıştı, hatta kadın bu nedenle ondan nefret etmişti. Arcadio Carnabuci hastalığını teşhis edemese de hiç değilse, Fernanda Ponderosa'nın kendisine karşı duyduğu nefret için bir gerekçe yaratmıştı. Bu da bir şeydi.

Acaba ömrünün kalanını böyle mi geçirmek zorunda kalacaktı? O şarkı, en dinç olduğu -haydi "en" olmasa da ondan bir gömlek aşağıda diyelim- zamanda hayat damarlarını mı kesmişti? Bu çok korkunçtu. Yaşayan bir ölüye dönmek... Herkes onun dış görünüşüne bakıp böyle olduğunu sanıyordu, ama Arcadio'nun içi en az onlar kadar canlıydı. Bunları düşünmeye bile dayanamıyordu. Düşündükçe umutsuzluğu katlanarak artıyordu.

Concetta Crocetta'yı hastaneden alıp evine götüren otobüs yanımdan geçerken, artık gücünü tamamen yi-

tirmiş titrek bacaklarımın üzerinde sendeliyordum. Tahmin edebileceğiniz gibi beni görmedi, malum onun aklı çok başka yerlerdeydi. Hava kararıp, cama vuran yansıması iyice belirginleştğinde gözü ona takılan herkes, hemşirenin yüzünü kandil gibi aydınlatan gülümsemeyi kolayca fark edebilirdi. Birdenbire Amilcare'nin onu, kendisinin de Amilcare'yi tam olarak anladığını fark etmişti. Bu da tekrar karşılaştıklarında daha önceki becerisizlikleri yaşamayacakları anlamına geliyordu. Bugün Concetta Crocetta için karar günü olmuştu.

O henüz tam olarak bilmesede, karşı taraf da aşk ateşiyle yanmaya başlamıştı.

Amilcare, Montebufo'daki evinde, ağrıyan bacaklarının altına yastık koymuş, acı tadına rağmen kendisini bir an önce iyileştireceğine inandığı bir fincan bitki çayını yudumluyordu.

Bana el sallayıp, Spoleto'ya doğru aşkımın peşinde ağır aksak gidişimi bir süre seyrettikten sonra geri dönerken uzun uzun düşünmüştü. Sırrımı nasıl olup da anladığını bilmiyorum, kim bilir belki de gözlerim bana ihanet etmişti, ya da içini kavuran aşk doktorun duyularını hassaslaştırmıştı. Mantiğı ayrı cinsler arasında böyle bir durumun olamayacağını söylüyordu. Bir katırla bir erkek arasında aşkın yaşanması bir kenara, bunu söylemek bile gülünçlükten ibaretti. Ama yine de için için bana şans dilemişti. Benim yürekli bir canlı olduğumu düşünüyordu. Onun gözünde ben, uğruna büyük bedeller ödemeyi göze aldığım gülünçlük abidesi için çok fazlaydım.

Ya kendi? O sanki gülünç değil miydi? Ambulansın peşinde öyle deli gibi koşmak... Bunu düşünürken bile yüzü kızarıyordu. Ona bu deliliği hangi güç yaptırmıştı? Concetta Crocetta'nın yüzüne nasıl bakacaktı? Kendini aptal durumuna düşürmüştü. Hemşirenin sanki bir şey olmamış gibi davranıp, bu konudan söz etmeyeceğini umdu. O da aynı şekilde davranacaktı. Çok sık bir araya gelemeyişlerine seviniyordu. Şans eseri tekrar karşılaştıklarında nasılsa her şey unutulmuş olurdu.

Arcadio Carnabuci'nin daracık yatağının bulunduğu odanın penceresinin dibine mevzilenmiştim. Sırtı bana dönük yatıyordu. Gözümü bile kırpmadan saatlerce onu seyrettim, hiç kımıldamamıştı. Kımıldamak ne kelime, tek bir kası seyirmemişti. Sanki nefes almıyordu. Sırtına o kadar dikkatle bakıyordum ki gözlerim şaşıştı, ama yemin ederim bir kez bile havayla dolup yükselmedi o sırt, o göğüs kafesi. İçimden ne çok dua ettim iyileşmesi için... Sadece küçük parmağını oynatırdı, bu bile yetecekti o anda bana, yaşadığına dair küçücük bir işaret... Zavallı Arcadio bunu bile yapamıyordu. Yaşadığım derin kederin ağırlığı altında eziliyordum.

Koridorda akşam yemeğini taşıyan tekerlekli arabanın sesi zeytinciye sabahtan beri hiçbir şey yemediğini hatırlatmıştı. Tavşan yahnisi ne de güzel kokuyordu. Hâlâ koku alabiliyordu. Korkunç durumuna ve burnuna sokulmuş onca hortuma rağmen bu duyusu kaybolmamıştı. Ama kimse ona tavşan yahnisi ikram etmeyi

düşünmüyordu. Çoğu yaşlıca, hepsi çubuklu pijama giymiş adamlardan oluşan diğer hastalar, ortadaki masanın başına geçmiş afiyetle tıkınıyordu. Oysa Arcadio'nun akşam yemeği, kolundaki hortumla damarına damla damla akıtılan antiseptik kokulu serumdan ibaretti.

Gece nöbetçisi hemşire defalarca eliyle kapamaya çalışsa da Carnabuci gözünü bile kırpmadı sabaha kadar. O kaderin kendisine yaptığı bu haksızlığı düşünürken ben de koruyucu meleş gibi onu gözlüyordum. Oysa Arcadio'nun aklı hâlâ o kadındaydı.

Böyle kendi vücuduna hapsolmuş yatarken Fernanda Ponderosa'yı ebediyen kaybedebilirdi. Dün sabah, domuz kasabının bakışlarını hiç beğenmemişti. Zaman kavramını yitirmişti zeytinci. Concetta Crocetta doktorlara onun sandalyesinde hiç kımıldamadan yirmi dört saat oturduğunu söylemişti. Bunu nereden biliyordu? Her şey bu kadar kısa bir zaman içinde mi olmuştu? Oysa ona bir ömür geçmiş gibi geliyordu.,

Her ne zamansa, diye geçirdi içinden. Evet, şu Primo Castorini gerçekten de canını sıkırmıştı. Hiç kuşkusuz adam da Fernanda Ponderosa'ya âşıktı. Neden olmasındı? Fernanda o kadar güzeldi ki her erkek değil âşık, deli divane olurdu onun için. Kasabın marifetlerini de iyi biliyordu, kadınlarla olan utanmazca ilişkilerini... Yeni yetme kızlar, dullar, ev hanımları, anneler, hatta hatta rahibeler... Sonuncuyu gözleriyle görmemişti, ama dedikoduları duymuştu. Arcadio da şimdi onun işini kolaylaştırıyordu. Tıpkı erkek kardeşinin Sil-

vana'yı avucunun içinden çekip alıverdiği gibi, Primo da Fernanda'yı kapacaktı bu defa. Tarih, hep söylendiği gibi bir tekerrürden ibaretti galiba.

Ne kadersiz bir adamdı. Hayır, hayır buna izin veremezdi. O kasap parçasının gelinini elinden almasına izin veremezdi. Şışeden çıkan cin gibi, sihirli aşk tohumları ekerek, o tohumların meyvelerini yiyerek ona kavuşmuştu. Şimdi yenilgiyi kabul edemezdi. Fernanda için kanının son damlasına kadar dövülecekti.

Bir şekilde buradan çıkmalıydı, ama nasıl?

Tekrar o sersem vücudunu hareket ettirmeye çalıştı. Küçük parmağını kıpırdatmak için uğraştı, ama işe yaramaz et parçası cevap vermiyordu. Bir süre sonra perişan uykuya daldı ve rüyasında kendini, kendi vücudunun içinde müebbed hapse mahkum olmuş gördü.

ERTESİ SABAH MADDALONİ KARDEŞLERİN en büyüğü ve tabii ki Maddaloni servetinin veliahtı Pomilio Maddaloni, Mutlu Domuz İmalathane'sinden içeri girerek Primo Castorini'nin önündeki tezgâha bir Il Corriere fırlattı.

Uzatmaya çalıştığı tek tük çıkan bıyıklarının altında ki üst dudağını neredeyse hiç kımıldatmadan, dişlerinin arasından, "Sen artık bittin Castorini," diye mırıldandı.

Manşet, "Zeytinciye ölüme götüren jambon" diye haykırıyordu. Neredeyse sayfanın tamamı bu habere ayrılmıştı. Tam ortadaki fotoğrafta burnuna yedi hortum takılmış Arcadio görülüyordu, dikkatli okurlar arka planda, pencerenin kenarındaki flu gölgenin bana ait olduğunu anlayabilirlerdi. Doğrusu gazetenin bana haksızlık ettiğini düşündüm.

Suçlu jambonun da bir resmi vardı, onun da tepesinde siyah, kalın harflerle "Castorini jambonları, ölü-

me giden yol” yazıyordu. Primo Castorini resme bakar bakmaz bunun kendi jambonlarından biri olmadığını anlamıştı. Kendi jambonlarını nerede ve hangi koşullarda olursa olsun hemen tanırdı o. Çiçeği burnunda bir annenin bebeğini karıştırma olasılığı, kasabın jambonlarını karıştırma olasılığından çok daha yüksekti. Yine de resimdeki jambon kendisinininkilere benziyordu, bu gerçeği de kabul etmeliydi.

Haberin altındaki bölüm Pucillo Domuz Ürünleri Fabrikası’nın verdiği koca bir ilanla kaplıydı. Gülen domuzların çerçevelediği slogan şöyleydi: “Ev hanımları sevdiklerinizi riske atmayın, siz de gözünüz kapalı Pucillo’ya gelin”

Fernanda Ponderosa’nın gazeteye bakmak üzere içeri girmesi, mafya tipi ince çizgili takım elbiseli gencin vücudunda buluş çağından bu yana, hatta o zamanlar bile olmadığı yoğunlukta bir hormon fırtınasına neden oldu. Bir karış açılan ağzını toplamaya çalışıp yeniden parlak iş adamı pozuna girmeye çalışsa da, şehvetini Fernanda Ponderosa’dan da, Primo Castorini’den de saklayamadı.

İğne batırılmış balon gibi çıktı dükkândan. Yüzü kıpkırmızıydı, kulakları yanıyor, her yanında alevler dolanıyordu. Primo Castorini tezgâhın altındaki bıçağın sapını sıkmış da sıkılmıştı öfkeyle. O bacaksıza gününü gösterecekti. Onun kadınına göz dikmek ha? Öfkesinden onu suçlayan gazeteyi et tahtasına koyup bıçağıyla lime lime etti.

İnek çanı, jambonları incelemek için Çevre Sağlık

Müfettişi Alberto Cocozza'nın içeri girişini haber verene kadar Pomilio Maddaloni'nin arkasında bıraktığı öfke, karmaşa, sıkıntı, sinir dolu hava dükkânda asılı kaldı. Adam jambonlardan birini alıp, testler yapmak üzere götürmeye gelmişti.

Hırsından adeta kuduran Primo Castorini, "Saçma," dedi. "İnsanların dükkândan çıktıktan sonra jambonlarıyla ne yaptıkları beni ilgilendirmez. Bundan sorumlu tutulamam. Bütün bunlar iftira. Bana dükkânımı kapatırmaya çalışıyorlar. Karalama kampanyasının arkasında yatan gerçek bu."

"Çevre Sağlık Teşkilatı halk sağlığını korumakla görevlidir Sinyor Castorini ve ben de sorumluluğumu yerine getirmek zorundayım."

Jambon verildi, adam dışarı çıktı.

Primo Castorini kontrolünü kaybetmek üzereydi. Sanki bir kâbus içindeydi, gerçeğe çok yakın bir kâbus. Son günlerde yaşadıkları onu perişan etmiş, çökertmişti. Sinirleri laçkaydı. Gözleri umutsuzca Fernanda'nın kilerde kendisini yüreklendirecek bir kıvılcım aramıştı, ama nafile. O ulaşılmazdı. Primo, o gözlerde derin su balıkçıları gibi durmadan ağ atıyordu ve ağlar hep boş çıkıyordu.

Bundan sonra olanları acaba hayal mi etmişti, yoksa Fernanda Ponderosa gerçekten ona dokunmuş muydu? Ona yalvaran bakışlarla bakarken acaba gerçekten de aralarındaki havayı kıvılcımlandırarak Fernanda yanına mı gelmişti? Kokusu ipek bir yorgan gibi sarıvermişti her yanını. Ona eğilmiş ve parmak uçlarını tezgâ-

hın üzerinde duran kendi elinin parmaklarına dokundurmuştu Fernanda. Bu dokunuşla tutuşmuştu Primo. Bu dokunuş onu yakıp kavurmuştu. Yutkundü. Fernandada'nın parmakları kasabın çıplak kollarına doğru ilerliyordu. Parmaklar güçlü kaslarında dolaşılıyor, sık kıllarını okşuyordu. Birden kendinden geçer gibi oldu. Bunca zamanın gerginliği, sinir birikimi aniden boşalmıştı. Primo yere yığılmak üzereydi, kendini zor tutuyordu. Fernanda'nın dokunuşlarıyla ürperiyordu, buz dolaşıyordu sanki ateşler içindeki teninde. Böyle bir şeyi daha önce asla yaşamamıştı. Nefes nefeseydi, aklı başından gidiyordu, gidiyordu.

İnek çanının çalmasına neden olan her kimse onu öldürebilirdi. O müthiş anı katleden de kimdi? Luigi Bordinio. Elinde Fernanda için yaptığı gül şeklinde bir ekmek sırta sırta o günün ilk sosislerini almaya gelmişti. Dün gece kasabanın bütün kapılarının altından atıldığı gibi onun kapısının altından da atılan el ilanına belli ki aldırıyordu. Bu ilanlarda herkese sosis ürünlerini bundan böyle Pucillo Fabrikası'ndan almaları tavsiye ediliyordu. Bordinio, Fernanda'nın uğruna ölebilirdi. Ah, bu ne büyük bir şeref olurdu... Kasım kasım kasılan fırıncı aşkı uğruna tehlikeyi göze almanın gururuyula daha da kasıldı.

Primo Castorini yeraltında patlamaya hazırlanan bir yanardağ gibi fokurduyordu öfkeden. Bir an önce şu Bordinio'yu temizlemeliydi, yoksa çıldıracaktı.

Ama Luigi ile bitmiyordu ki Primo'nun çilesi. Adamın arkasında bir ordu erkek daha vardı. Hepsi Fer-

nanda'nın elinden bir şey almanın peşindeydi. Yeter ki o tartsın, o paketlesin, o dokunsun... Beynlere, dille-re, yüreklere onun parmakları değince sanki tatları da-ha da artıyordu. Bazıları Primo'nun tehditkar tavrın-dan tedirgindi, ama yine de çıkıp gidemiyordu.

Gazetede çıkan habere rağmen dükkân müşteri kaynasa da, o gün tek bir jambon bile satılmadı.

Primo Castorini, müşterileri dışarı atıp dükkânı ka-patmak istiyordu. Fernanda siparişleri yerine getirir-ken o da elindeki bıçağa sıkıca yapışmış kadının çevre-sinde fır dönen erkeklere bakıyordu. Acaba gerçekten ona dokunup, okşanmış mıydı? Şu anda teninde o doku-nuşun küçücük bir izi bile yoktu. Böyle bir şeyin oldu-ğuna inanamıyordu. Herhalde hayal kurmuştu. Fernan-da'nın tavırlarında, aralarında özel bir an yaşandığını düşündürecek en küçük bir değişiklik bile gözlemlen-miyordu. Hiç... Her zamanki edalı tavrıyla, ona tek bir bakış atmadan dolanıyordu ortada. Primo aklını kaçı-racak gibiydi. Sanki kum saatinde akan kum tanecikle-rinden biriydi.

Herkes Arcadio Carnabuci'nin durumunu konuşı-yordu. Fernanda da duymuştu adamın başına gelenle-ri, ama bu konudaki hislerini anlamak olanaksızdı. Pri-mo Castorini dikkatle ona bakıyordu. Zaten artık bütün hayatını onu seyretmeye adanmıştı. Hayatının tek anla-mı oydu. Hayır, Fernanda'nın zeytinciye karşı herhan-gi bir duygusu yoktu, Primo'nun korkması için bir ne-den de.

Kasaba halkı Arcadio konusunda ikiye bölünmüştü.

Bazıları haberi sevinçle okumuş ve bu sapığı bir daha aralarına sokmamaya karar vermişti. Susanna Bordinonun bu grubun başını çekmesi şaşırtıcı değildi. Grupta kılı suratlı evde kalmış Gobbi kardeşler, rahibeler ve Carnabuciler'le beş yüz yıldır düşman olan Bassiano ailesinin son temsilcisi piyangocu Arturo da vardı.

Bu gruba karşıt görüştekiler sevgilime karşı duyguları aniden değişenlerden oluşuyordu. Ona eskiden tuhaf bir yaratık olarak bakanların içi şimdi merhametle dolmuştu. Onların gözünde zeytinci artık zavallı bir domuzdedeydi.

Primo Castorini'nin düşmanları onun ürünlerinin kuşkulu bir duruma düşmesiyle zevkten dört köşe olmuştu. Daha birkaç gün önce Primo için ayılıp bayılan şen dul Filippucci şimdi onun kanını istiyordu.

Kadın o kadar ileri gitti ki, ancak insanın çok, ama çok yakınlarının yapabileceği bir şeyi yaptı; onca yolu göze alarak Spoleto'daki hastaneye giden gruba katıldı. Minibüsü ihtiya ermiş Neddo kiralamıştı. Herkesi arabaya sığdırmak gerçekten zor oldu. Neddo'nun ehliyetinin geçerliliği çoktan dolduğu için direksiyona Sprenza Patti geçti. Onun yanına hasta için örümcek ağından takke ren Fedra Brini yerleşti. Amelberga Fidotti çok ufak olduğu için Fedra'nın kucağında oturabilirdi, tabii kımıl kımıl kımıldamamak koşuluyla. Herkes ten önce orta sıraya çöreklenen hırsız Nellino kardeşlerle köpekleri Fausto'yu hiç kimse aşağı indiremedi. İki faresiyle Policarpo Pinto'da onların arasına katıldı.

Şen dul Filippucci ve kasaba belediyesinden üç temsilci de arkaya sıkıştı.

Yola çıktıktan sonra Neddo, Arcadio Carnabuci'nin dün gece kendisine görünen hayalini anlatarak herkesi şaşırttı. İhtiyar, aşkını yanan bir semada Mutlu Domuz'un ambleminin sırtında dolaşırken görmüştü. Bu arada Arcadio durmadan en az şu ihtiyar dünyamız kadar eski, kutsal şarkılar söylüyormuş. O yanından geçerken küçük bulutlar, zeytinyağından gözyaşları dökerek ağlıyormuş. Minibüstekiler kalakalmıştı. Bunun bir mucize olduğunda hepsi hem fikirdi, ama neye yaracaklarını bilemediler. Neddo'nun yorumunu sorduklarında, adam konuşmak üzere ağzını açtı ve her zaman yaptığı gibi ani bir tefekküre dalarak öylece sessiz kaldı. Bu sessizliği yolculuk bitene kadar da sürdü.

Gaz pedalındaki ayarsızlık Sprenza Patti'yi o kadar korkutmuştu ki, minibüsü neredeyse yürüme hızıyla sürüyordu. Neden sonra hastaneye varıp sevgilimi sayısız hortum ve kablo ile kuşatılmış yatıyor görünce kütüphaneci büyük bir duygusal kriz yaşadı, bugüne kadar zeytinciyi ne kadar yanlış değerlendirdiğini düşünerek vicdan azabı çekiyordu. Kimselere göstermeden anı olarak Arcadio Carnabuci'nin gözlüğünü cebine attı. Nasılsa bunlara artık ihtiyacı olmayacak, diye yaptığı harekete kendince bir mazaret de bulmuştu. O andan itibaren bu kadını rakibem olarak kabul ettim, beni davranışlarıyla ne kadar sinirlendirdiğini anlatacak kelime bulamıyorum.

Ziyaretçiler Arcadio Carnabuci'nin yatağını sarmış,

onun kötü kaderine üzülüp iç çekiyordu. Onları duysa da tek kelime edemiyordu zeytinci. Son kırk sekiz saatin mücadelesi, yorgunluğu ve sonunda kabullenmek zorunda kaldığı acı gerçek onu perişan etmişti. Ah, şu Neddo neden bir mucize yaratmıyordu?

Yenilgiye uğrayan Arcadio Carnabuci'nin ruhu beyninin kuytu bir köşesine çekilip sırtını geriye yasladı, umutsuzluk içinde küçücük elleriyle yüzünü kapatmıştı. Biraz zaman geçtikten sonra hastabakıcılar ziyaretçileri dışarı çıkardı ve onlar da kaplumbağa hızıyla tekrar evlerinin yolunu tuttu. Geri dönüşleri sabahki sazlı sözlü, eğlenceli yolculuğa benzemedi. Bütün takım beraberli bir sessizlik içindeydi.

O sırada Mutlu Domuz'da Primo Castorini, en sonunda aklından geçenleri gerçekleştirerek kasanın önündeki müşterileri birer birer dışarı atmış, ardından da parasızlıktan, ya da korkudan içeri giremeyip büyük vitrinin arkasından Fernanda Ponderosa'yı seyredenlerin suratlarına kepenkleri kapatıvermişti.

Onun da gözleri kadına kilitlenmişti; ama o, her zamanki aldırmazlığı içinde Primo'ya bakmıyordu bile. Dükkân kapanınca tek kelime etmeden Primo'yu yıkık dökük, enkaz halinde geride bırakarak çekip gitti. Kasap gerçekten çıldırmanın arifesindeydi. O dokunuşu demek hayal etmişti. Beyni ona tehlikeli oyunlar oynamaya başlamıştı. Eğer kendini toplamazsa yakında Arcadio Carnabuci'nin yanına, hastaneye gideceği kesindi. Fernanda'nın hepsinin hayatını paçavraya dönüştüreceğinden emindi. O gün boyunca hep yaptığı şeyi yi-

ne yaptı, büyük bıçağın sapını belki bininci defa kavradı ve sonra elinden bir kaza çıkmaması için onu gözünden uzak bir yere kaldırdı.

Geldiği günden bu yana Fernanda Ponderosa kızkardeşiyle olan tek yanlı ilişkisini devam ettiriyordu. Onunla konuşup, geçmişin sorunlarını ortadan kaldırıp barışmak istiyordu, ama ilk gecenin dışında Silvana bir daha görünmemişti.

Bu gece de yine oturmuş, çok uzun yıllar önce uğruna kapıştıkları, ama şimdi adını bile hatırlayamadığı yelken kulaklı bir gençten söz ediyordu. O sırada yukardan bir ses duyuldu:

“Ölünce bile rahat yok senden. Neden hepimize bir iyilik yaparak, buradan çekip gitmiyorsun? Zaten yeterince bela çıkardın.”

Fernanda'nın sabrı tükenmişti, “Bu kadar acımasız ve kaba olmak zorunda mısınız?” diye bağırarak yerinden fırladı. Silvana'nın tekrar konuşmasını bekledi, ama hiç cevap yoktu. Şu Silvana, hiçbir şeyi tartışmayarak insanı deli edebilirdi.

Fernanda çabalarının boşuna olduğunu anlamıştı. Silvana'nın ölüsü de, dirisi gibi mantıksız ve dik kafalıydı. Canı istemezse hiçbir şey yaptırılamazdı ona. Ne kadar üzüntü verse de gerçeği kabullenmeliydi, onlar için asla bir mutlu son olmayacaktı. Asla... Fernanda Ponderosa bu durumda kasabada kalmasının gereksiz olduğunu düşünmeye başlamıştı. İkizi en katı, en sert sözleri söyleyip arkasına bile bakmadan çekip gidiyordu, daima yaptığı gibi.

Büyük acıma rağmen sonsuza kadar bu hastanede Arcadio Carnabuci'nin hayata dönmesini bekleyerek kalamayacağımı biliyordum. Onu böyle bir başına bırakmak kalbimi kırıyordu, ama görevimin başına geri dönmeliydim. Evet, Concetta Crocetta'yla yirmi yıllık yakın bir ilişkimiz vardı; fakat bu, onun ben ortada görünmeyince kendine yeni bir ulaşım aracı edinmesini engellemezdi.

Kalbime hançerler saplanarak içeriye son bir öpücük yolladıktan sonra o çok alıştığım yerden, pencerenin yanından ayrıldım. Onca zaman hiç kımıldamadan durduğum için kaslarımın tutulmuş olacağından korkuyordum, ama korkum boşunaydı. Anayola kavuşunca tırıs gitmeye başladım, eskisinden bile hızlıydım.

Toynaklarım iyileşmiş ve inanılmaz bir şekilde en az gençliğimdeki kadar güçlü olmuşlardı. Kendimi o kadar iyi hissediyordum ki, yürüyüşümü eşkine döndürdüm ve sonra da dörtmala kalktım. Aşk bana sanki kanat takmıştı. O günden sonra ahırımla hastane arasında dörtmala koşarak gidip geldim.

Koştukça daha çok koşmak istedim. Doktor Croce'yi şimdi daha iyi anlıyordum.

Artık koşarken şişmiyordum. Formum düzelmiş, kaslarım güçlenmişti. Rüzgârın derimi yalayışını, kullaklarımda uğuldamasını ve uzun dişlerimin arasında ısıklık çalmasını duyarak koştum, koştum, koştum. Yalnız kendim için değil, vücudunun içinde hapis kalan sevgilim için de koşuyordum. Benim koşuşum ona özgürlüğünü geri verebilirdi.

MELEĞİM HASTANEDE BAYGIN YATARKEN ben de olağanüstü bir gayretle görevlerimi en mükemmel biçimde yerine getirmeye çalışıyordum. Concetta Crocetta'ya meslek hayatıma son verecek olan, yerime bir mopet alma kararını uygulaması için fırsat veremezdim, vermemeliydim. Şunu da ayrıca belirteyim, o yaz daha önceyle kıyaslanamayacak kadar çok işimiz oldu, başımızı kaşımaya zamanımız yoktu. Hava sıcaklığının katlanılmaz, gelmiş geçmiş en yüksek derecelere ulaştığı günlerden önce bile durum böyleydi. Devamlı hasta peşinde yollardaydık. Aslında sorunlar insanların sağlıklarının bozulmasından değil, sağlık durumlarının karmakarışık hale gelmesinden kaynaklanıyordu.

Bu tuhaf durumun örneklerinden biri Fondiler'in bebeği Serafino'ydu. Hani şu mucizevi kuştüyü yağmurunun olduğu gün doğan bebek. Evet, sevgilimin başına o felaket gelmeden önce, omuzlarında küçük siğillerle

doğan bebek. O gün siğiller, sadece ona bakarak tırnaklarını yıyen annesinin canını sıkımtı.

Daha sonra siğiller belirginleşince Belinda Fondi bunları saklamak için kendince çareler buldu. Elleriyle özene bezene, kocaman yüksek apoletli hırkalar rp giydirdi bebeğine. Bir yığın süslü püslü kıyafet... By-lece kimse Serafino'nun omuzlarındaki çıkıntılarını fark etmeyecekti. Eve gidip gelenler gerçekten de anormal-liği anlamadı, en azından bir süre için.

Ama sonra çıkıntılar daha da büyüyünce... Canım ufak bir şişme, ne olacak? O şeftali gibi tende ufacık bir şişme bile insanın dikkatini çekiyordu doğal olarak. Belinda Fondi kendi kendini kandırmaya çalışıyordu. Ama sonra kaçınılmaz olarak gerçekle yüzleşmek zorunda kaldı. Anneyle bebek banyoda yıkanıyorlardı, Serafino keyifle ellerini vurarak etrafa su sıratırken Belinda siğillerin Kanada dönüştüğünü dehşetle gördü, minicik kanatlara. Evet, bu gerçekti. Bebeğinin omuzlarında gri parlak tüylerden oluşan bir çift kanat vardı.

Belinda Fondi kendini toparlayıp dikkatle kanatları incelemeye başladı. Yavaşça dokundu onlara. Bu çok tuhaf bir duyguydu. Bunlar küçük bir kuşun kanatları gibiydi. Yoksa bebeği kuşa mı dönüşüyordu? Bunu hiç kimseye soramazdı, insanlar onun çıldırdığını dş-np tımarhaneye kapatırdı. Buralarda insanların ne kadar tutucu, ne kadar bağnaz, ne kadar eski kafalı olduklarını iyi biliyordu. Hemen bu kanatların şeytan işi olduğuna karar verirlerdi, sonra da kim bilir neler neler olurdu? Hayır, çenesini tutmalıydı. Tek yapabileceği

bol bol dua etmekti. O günden sonra Belinda Fondi kilise ziyaretlerinin sayısını artırdı ve her zamankinden daha çok dua etti. Her gün, hatta günün değişik saatlerinde kalbi yerinden çıkacak gibi güm güm atarken bebeğin kanatlarını kontrol ediyordu ve gözleri yalan söylemiyordu, kanatlar günbegün büyüyordu.

Çok kısa bir süre sonra Serafino ilk uçuşunu gerçekleştirdi. Belinda Fondi eğilmiş fırındaki vişneli keki dışarı çıkarmaya çalışırken arkasında bir kanat sesi duydu ve ne olduğunu anlamak için sese döndüğünde bebeğin tavana yakın bir mesafede odanın içinde uçtuğunu gördü. O an ağzından çıkan sözler Belinda'yı hep utandırdı, ama çok şaşırmıştı. Öylesine büyük bir şoka girmişti ki, telaştan elindeki tepsiyi ayağına düşürdü ve başı masanın kenarına çarptı. Bebeği yanına çağırdı, ama bebek gelmedi. Sandalye tepesine çıkıp yakalamaya uğraştı, hayır beceremiyordu. Serafino fırl fırl dönüyordu odanın içinde. O sırada dehşet içinde pencerinin açık olduğunu görerek telaşla hemen kapattı. Daha sonra kocası Romeo geldiğinde karısını hiçkırığa ağlar, biricik bebeklerini de havada uçarken buldu.

Kadın, "Dikkat et, kaçacak," diyene kadar da olan oldu ve Serafino kapıya doğru fırladı. Eğer o sırada kapıda beliren Concetta Crocetta elindeki kelebek ağıyla onu yakalamasaydı bilmem daha neler olurdu. Belinda Fondi hayatı boyunca o anı hatırladıkça damarlarında akan kan hep buz gibi oldu.

Concetta Crocetta hemen bir yığın kurdeleyle bebe-

ği beşiğine bağıladı, her taraf fiyonkla dolmuştu. Hemşire, Belinda Fondi'ye hafif bir sakinleştirici verdi, ama o da kendini kötü hissediyordu. Bunca yıl içinde hiç böyle bir tuhaflıkla karşılaşmamıştı. Bebek doğduğunda siğilleri küçümsediği için kendini suçlu hissediyordu, ama ne yapabilirdi?

Fondiler'in evinden çıkınca dizginimi çekerek beni Montebufo'ya doğru yönlendirdi, duruma belki doktor bir açıklama getirebilir diye düşünmüştü. Bu konuda bir şeyler okumuş olabilirdi.

Oraya vardığımızda saat sekiz gibiydi, güneş battı batacaaktı. Tam gölgelerin kendi başlarına özgür şekiller oluşturduğu saatler. Kulaklarım ev kadar görünüyordu, bacaklarım gökdelene dönmüştü ve Concetta Crocetta'nın şapkalı başının gölgesi yerde bir mil genişliğinde bir şalgamdı.

Hemşire, doktoru büyük aşkım Arcadio'nun yatağa yapıştığı günden beri görmemişti ve bu da epey önceydi. O zamanlar iyimser duygular içinde olmasına karşın birbirlerini görmedikleri daha sonraki haftalar içinde umutları azalmıştı. Tekrar başa döneceklerinden korkuyordu, içinde bu düşüncenin verdiği tedirginlikle aslan başı şeklindeki tokmağı tuttu ve acele acele kapıya vurdu.

İşte Amilcare karşısındaydı. Çok yakışıklı, tapılası... Saçı hafifçe karışmıştı. Üç gündür traş olmadığı yanakları ve çenesindeki gölgeden belliydi. Artık eski dostu sayılabilecek emektar keten pantolonu ve gömleğini giymişti yine. Bakışları bir parça yorgundu. Kokusu

Concetta Crocetta'nın içinde, derinlerde bir yerde, doktorun bir gün keşfedeceğini umduğu bir yerde depresyon yarattı. Hemşireyi kapıda gören Amilcare gözlerine inanamıyordu. Aslında görmeyi en çok istediği ve en az umduğu kişiydi Concetta. Yüzündeki hafif yorgun ifade uçup gitti, eli telaşla saçlarının arasında dolaşıp onları düzeltmeye çalıştı, bu kadar derbeder vaziyette yakalandığı için pişmandı. Keşke daha önce pek çok defa yaptığı gibi içinden onun geleceğini söyleyen ve onu hep aldatan sese uyup traş olsaydı, yıkayıp üstünü değişseydi. Oysa hemşire için o her zaman ki Amilcare'ydi, hayatının aşkı. Ona sıkıca sarılmak ve bir daha hiç ayrılmamak için delice bir arzu duyuyordu Concetta.

Bir suskunluk oldu, uzun bir suskunluk, akıllarından geçen bütün o güzel istekleri düşündüler. Mutluluk, ayakların yerden kesilmesi... Sonra endişeler doldu kafalara ve yıldızlar yere indi.

Endişelerine ilk teslim olan Concetta'ydı. Kapıya gelen oydu; bu şekilde pat diye, teklifsizce kapıyı çalmasına mantıklı, kabul edilebilir bir kılıf bulmalıydı. Sağlık Ocağı'ndan buraya gelirken kendi kendine yaptığı bütün telkinler buharlaşmıştı. Utanma, sıkılma, sarsaklık galip gelmişti. Son karşılaşmalarında ne kadar budalaca davrandığını düşünen doktorun yüzü de kıpkırmızıydı. Çok umut verici başlayan karşılaşmaları iki saniye içinde aptallık ve utanç dolu bir sersemliğe dönüşüvermişti.

Sesindeki titremeye engel olmaya çalışarak Concet-

ta Crocetta, Fondiler'in bebeğindeki tuhafılığı anlattı ve doktor onun içindeki heyecanı anlamadı. O kadar profesyoneldi ki hemşire, doktor onun kendisine karşı hiçbir şey duymadığını, hem de hiçbir zaman duymadığını düşündü. Yıllarca demek kendini aldatmıştı. Kanatlı bebek çok ilginç, tuhaf bir durumdu; o da meraklandı ve içeri gidip hemen lastik ayakkabılarını, şortunu, atletini giydi. İçine hem kendi, hem de hastaları için acil yardım malzemesi koyduğu sırt çantasını taktı ve hep birlikte yola çıktık.

Onca antremana rağmen Concetta Crocetta'nın ağırlığı hızımı kesiyordu, ayrıca o gün çok yorulmuştum. Hemşire insafsızca o yumuşak beyaz karnımı ne kadar tekmelese de hiç faydası olmadı, az sonra doktor bizi geçmişti. Tepenin arkasında kaybolmadan önce utangaç utangaç el salladı bize, daha doğrusu hemşireye.

Güneş de tam o anda battı, Concetta ve ben mürekkep koyuluğunda bir karanlıkta yapayalnız kalmıştık. Bu karanlık, her ikimizin de içindeki sıkıntının bir yansıması gibiydi. Aşkımın ceset gibi yattığı bir gün daha geçmişti. Bu katlanarak artan üzüntü sona erene kadar daha kaç gün geçecekti?

DOKTOR, FONDİLER'İN EVİNE VARDIĞINDA gece ilerlemişti ve doğal olarak yine gecikilmişti. Hemşirenin verdiği ilaçla sersemleyen Belinda Fondi kocasına bebeğe sahip olmasını tembih ederek azıcık uzanmıştı. Ne yazık ki Romeo bütün dikkatine rağmen bu sorumluluğu yerine getiremedi. Bebek ne yapıp edip fiyonkları çözmüştü ve pencere de açıktı.

Romeo daha sonra olanları tam olarak anlatamıyordu. Silkelenip tüylerini düzelten bir kuğunun kanat çırpmasına benzer bir ses duymuştu, meltem gibi bir esinti ve Serafino bir anda uçup gitmişti. Aya, gökyüzünde yükselen o koca aya doğru uçup gitmişti bebek. Oğlu, Romeo'nun gözleri önünde arkasında beyaz tüylerden bir köpük bırakarak yükseklere, daha yükseklere kanat çırparak uzaklaşmıştı.

İşte doktor tam o anda ulaşmıştı ve trajediye çaresiz bakışlarıyla tanıklık etmekten başka bir şey gelme-

mişti elinden. Gördüğüne inanamıyordu. Romeo içeri koşup hemşirenin bıraktığı kelebek ağını alarak derhal Serafino'nun peşine düşmüştü. Ağrı boşu boşuna havada salladı durdu. Doktor da perişan durumdaki babayla birlikte koşuyordu. Romeo onu asla yakalayamayacağını anladığında üzüntüden yere yığıldı, karısına bunu nasıl anlatacaktı?

İki erkek başlarını kaldırıp gökyüzünde giderek yükselen kanatlı bebeğe baktı, bebek küçücük bir noktaya dönüşmüştü. Sonra daha da küçüldü, görüntüsü ayın lekelerine karıştı ve gözden kayboldu. Artık Serafino'dan eser kalmamıştı.

Romeo, başını Doktor Croce'nin omzuna yaslayıp ağladı, ertesi bahar adamın gözyaşlarının düştüğü yerlerden dünya botanikçilerini hayrete düşüren daha önce hiç görülmedik yabani çiçekler çıktı.

Romeo'nun hıçkırıkları sessizleşince doktor onu yavaşça tutup yerden kaldırdı ve kolunu şefkatle omzuna koyarak evine götürdü. Aldığı sakinleştiricinin etkisiyle rüyasız, ama derin bir uykuya dalmış olan Belinda Fondi biricik oğlunun kanat çırparak evrenin sonsuzluklarına karıştığından habersiz öylece yatıyordu.

Daha sonra doktor elinden geldiğince dertli ana babayı avuttu ve oradan ayrıldı, bir süre avare avare gezdi, nereye gideceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Tanık olduğu tuhaf olay onu çok sarmıştı. Tıbbın bunu açıklayamayacağını biliyordu. Olanların mantık ve akıl çerçevesinde açıklanmasına gerçekten de imkân yoktu. Ama bunun bir sihir, büyü işi olduğunu da sanmı-

yordu. Bu ne şeytanın, ne de tanrının işiydi. Olanların nasıl olduğunu değil, nasıl olamayacağını sıralayıp duruyordu kendi kendine. O bebeğin omuzlarından çıkan kanatlarını çırpıp çırpıp uzaklaştığını kendi gözleriyle görmüştü. Bunca yıldır böyle bir olaya uzaktan yakından benzeyen bir tek vaka bile duymamış, bir tek tebliğ okumamıştı. Bir açıklama bulabilmek için nereden, nasıl başlamalıydı?

Bunca karmaşanın arasında tek belirgin şey Concetta Crocetta'ydı. Ona ihtiyacı vardı ve böyle darmadağınık, ruhu ve kafası allak bullak, kendini tüm dünyaya yabancı hissederek ortalarda dolanmasının tek nedeni ona bir türlü kavuşamamasıydı. Hayatındaki bütün eksilerin, aksiliklerin bu yüzden olduğunu düşünüyordu, ama öte yandan yirmi yıldır öyle ya da böyle bu konu bir türlü çözümlenememişti.

Farkında olmadan bizim evin önüne gelmişti. Buna kendi de şaşıtı. Acaba onu bir gören olmuş muydu? Teleşlandı. Aslında gören olsa ne olurdu? Hiçbir şeye aldırmiyordu, tek aldırıldığı, önem verdiği Concetta Crocetta'ya sahip olmaktı. Evin çevresinde belki bin defa döndü. Ah, bir yanına gitseydi, ona şöyle sıkıca sarılısaydı, dünyayı unutarak onun içinde eriseydi. Bir an için. Hayır, daima... Ama bacakları bir türlü evin kapısına gitmiyordu. Buna her yeltendiğinde duruyor ve sonra yine evin çevresinde dönmeye başlıyordu.

Hastaneye geceleri gittiğim için tabii ki ben orada değildim, ama geri geldiğimde güçlü koku alma duyum sayesinde doktorun gecenin çoğunu, tıpkı benim traje-

diden önce Arcadio Carnabuci'yi beklediğim gibi Concetta Crocetta'yi bekleyerek geçirdiğini anladım.

Evine doğru koşarken binbirinci adımda Doktor durumunun ümitsizliğini kavradı. Concetta Crocetta ondan nefret ediyordu. Akşamüstü ne kadar resmi davranmıştı kendisine. Sert, kısa, soğuk cümleler. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Artık şansı kalmamıştı, bundan emindi. Concetta Crocetta onu cezalandırıyordu. Eğer yıllar önce aşkını ona itiraf etse, mutluluğu yakalamış olabilirlerdi. Ama şimdi onun kendisine karşı, içindeki aşk okyanusunun tek damlası kadar bile bir karşılık vermeyeceğinden emindi.

O bunları düşünürken Concetta Crocetta da hâlâ uyanık, doktorla arasındaki ilişkiyi nasıl çıkmaza sürüklediğini düşünerek kendine kızıyordu. Ne kadar aptaldı. Geri zekalı bir budala... O tuhaf konuşmalarını tekrar tekrar hayalinden geçirdi. Sanki bir iş toplantısında idiler. Durum gerçekten ümitsizdi, kendi de... Zaten artık güzel konuşma yeteneğini kaybetmişti, özellikle de erkeklerle. Evde kaldığı kesindi. Kendi sersemliği yüzünden kız kurusu olarak yaşlanacaktı.

Ben ahıra döndüğümde o hâlâ kendine lanetler yağdırmakla meşguldü, kötü bir gece geçirdiğinde bunu hemen hissederdim. Aslında yerinden kalkıp bir kere olsun pencereden baksa büyük beyaz ayın ışığında aşağıda, güller arasında onu bekleyen Amilcare Croce'yi görebilirdi. O zaman her şey ne kadar farklı olurdu. Ama bunu yapmamıştı.

Böylece doktor umutsuzluk ve keder içinde Monte-

bufo'ya, evine dönmüştü. Neredeyse şafak söküyordu. Üzerindekileri çıkarmadan öylece yatağa uzandı, gözlerini ışığa dikip uyuyamadan yattı. Taşınmayı düşünüyordu. Bir yerlerde taze bir hayata başlamak... Bu depresyon yuvasında tam yirmi yıl geçirmişti. Buna onun uğruna katlanmıştı, ama şimdi madem bütün ümitler kırılmıştı, o halde gerçeği kabullenip gitmeliydi.

İçini yeniden; "Ya şimdi, ya da asla" duygusu sarmıştı. Eğer bir an önce gitmezse geç olacaktı. Kendine yeni bir hayat kurması zaman alacaktı. Belki de şehre geri dönmeliydi. Buraların inişli çıkışlı yolları için artık yaşlanmış sayılabilirdi. Orası burası ağrıyordu her gün. Şehirde hastalarının evleri birbirine yakın olurdu. Bir, haydi iki saatte şehrin öbür ucuna gidebilirdi. Burada yalnızdı, mesleğinden de uzaklaşıyordu üstelik. Arkadaşlıkları, sohbetleri, uygarlığı ısıtılıyordu. Çakıldığı tahtada paslanan çiviye dönmüştü. Belki de Conchetta Crocetta'yı kalbinden söküp atmanın tek yolu buydu.

ROMEO VE BELİNDİ DA doktorla hemşire gibi geceyi uykusuz geçirmişti. Belinda pencerenin önünde, oğlu aniden gelirse yakalayabilsin diye elinde kelebek ağıyla bütün gece bekledi. Kendi gözyaşlarında boğulmak istiyordu. Bu acıya nasıl katlanacaktı?

Romeo onu dinlenmesi için yatağa götürmek için çok dil döktü; ama Belinda, oğlu tepelerdeyken asla gözünü kırpmayacağına dair yemin etmişti. O günden itibaren zavallı kadın hep pencerelerden bakarak yaşadı. Evini, işlerini dışarı bakarken yapabileceği gibi düzenledi. Bir kör gibi, başını indirmeden, çevirmeden yemeğini pişirdi, dikişini dikti.

Göge bakan gözleri o kadar keskinleşti ki, sonunda hava durumu uzmanı oldu. Kuzeydeki Alp Dağları'ndan esen rüzgârlar onu çok korkutuyordu. Zavallı, minik bebeğinin çıplak vücudunun üşüyeceğini düşünmek onu hüngür hüngür ağlatıyordu. Arka odadaki do-

laplar tıka basa oğlu için ördüğü bir yığın hırkayla dolmuştu. Yöredeki bütün çiftçiler hava tahminlerini öğrenmek için ona başvuruyordu. Çok uzaklardan gelenler bile vardı. Belinda Fondi'nin meteorologların tersine bütün hava durumu tahminlerinin yüzde yüz doğru çıktığı haberi her yana yayılmıştı.

Kadın gözünü kırpmadan hep göğe bakıyordu. Üç yıl sonra Romeo Fondi'nin sabrı tükendi. Serafino'nun göğe yükselişinin üçüncü yılında karısını pencerenin önünden alıp karga tulumba yatağa attı.

Biraz direnen Belinda üç yıl sonra yeniden kocasının yüzüne baktı ve ona yeniden âşık oldu. Onu bunca zamandır ihmal etmiş olduğunu yeni anlamıştı.

O gece yeniden gebe kaldı ve dokuz ay sonra bir kız çocuğu doğurdu. Doğumu bir önceki doğumdaki trajik rolü affedilen Concetta Crocetta yaptırdı. Hemşire ve Belinda bebeği bu defa büyük bir dikkatle birlikte inceledi. Ne bir siğil, ne bir leke, ne bir ben... Belinda artık aşırı tedbirliydi, bir sürprizle karşılaşmak istemiyordu. Bu yüzden kızı Felice'yi (mutluluk) on yedi yaşına gelip de diğer kardeşleri Emilio ve Prospero ile birlikte isyan bayrağını çekene kadar kayışla ya kendine, ya birbirlerine, ya da mobilyalara bağladı.

Dördüncü Bölüm

HASAT

AH, YİNE KAPTIRDIM KENDİMLİ, taa nerelere geldim. Şimdi filmi tekrar geri saralım.

Evet, Serafino'nun uçup gitmesinden hemen sonraydı, Primo Castorini'nin jambonları Çevre Sağlık Müdürlüğü'nün yaptığı araştırmalar sonucu aklanmıştı. Ama benim aşkım hâlâ hastanede yatıyordu. Hiç kıpırdamadan, kendi bedeninin içinde hapsolmuş olarak... Hiç birimiz, ben de dahil olmak üzere, onun bilincinin yerinde olduğunu bilmiyorduk. Hastane personeli Arcadio'nun hareketsiz bedeninde canlılık işareti aramaktan usanmıştı. Ben, hastaneye yaptığı haftalık ziyaretleriyle beni kıskançlık krizlerine sokan Sprenza Patti ve her Pazar Duasında zeytinciden söz etmeyi ihmal etmeyen Peder Arcangelo dışında artık onu ne düşünen, ne de hatırlayan kalmıştı.

Görüntüsü diğer hastaların moralini bozduğu için yatağının etrafındaki perdeler genellikle çekili oluyordu. Orasına burasına bağlı tıbbi aletler toz içindeydi.

Bir örümcek zavallının ayak parmakları arasına ağ örmeğe başlamış, bir sinek de üst dudağında dolaşmayı adet haline getirmişti. Carnabuci sinek kıpır kıpır yürüdükçe gıdıklanıp sinirinden çatlayacak gibi oluyordu, ama elinden ne gelirdi. İçinde bulunduğu durumun ümitsizliği her geçen gün artıyor ve onu ağır bunalımlara sokuyordu.

Bense ona umut verme çabamdan asla vazgeçmiyordum, doğrusu bununla gurur duyuyordum. Koza-sından çıkan kelebek gibi beklenmedik bir anda onun da hayata döneceğinden emindim. Belki gözünü ilk açtığı anda beni görür ve aşkımı anlardı, birlikte sonsuza kadar mutlu yaşardık ondan sonra da. İşte böyle bir ruh haliyle gündüzleri Sağlık Ocağı'nda çalışıyor, geceleri de hastaneye gidip geliyordum. O beni aklına bile getirmese de benim aklım fikrim ondaydı.

Tahmin edebileceğiniz gibi zeytinci sadece ve sadece Fernanda Ponderosa'yı düşünüyordu. Gece gündüz, hiç durmadan... O da benim gibi karşılıksız aşkın acısıyla yanıp tutuşuyordu. Bu acıların kaynağı neden ben değildim, neden? Korkunç trajediden bu yana Arcadio Carnabuci sık sık beyninin o küçük, kuytu köşesine sığınıyor ve orada hastalığını unutarak gerçeklerden kaçıyor. O karanlığa tıkılıp, Fernanda'yı hayal ediyordu. Acaba Fernanda onun aşkına bir gün karşılık verecek, onu sevecek miydi? Sevecekti, sevmeyecekti; sevecekti sevmeyecekti? Sanki papatya falı...

Zaman zaman kendini kıskançlık krizlerine kaptırıp yokluğunda olanları hayal etmeye çalışıyordu. Primo Castorini durumu iyi değerlendirmişti mutlaka. Belki

de Fernanda Ponderosa oktan Sinyora Castorini olmuştu. Böyle şeyler düşündüğünde daha da kötüleşiyordu. Beyninde sanki sabun köpükleri vardı ve bunlar, gözlerinin arkasını, burnunun iini, genzini yakarak birer birer patlıyordu. Aksıramamanın ne kadar berbat bir şey olduğunu hiç kimse Arcadio Carnabuci'den daha iyi bilemezdi.

Teknik olarak Primo Castorini büyük aşkımı komaya sokma suçlamasından aklanmış olsa da bir daha tek bir jambon bile satamadı. Kasabalılar artık onun jambonlarını mideye indirmek istemiyordu. Bu da Maddaloni'le onların ortağı Pucillo Domuz rnleri Fabrikası'nın çok işine yaramıştı.

Primo'nun jambonları Mutlu Domuz'un soğuk deposunda, tavana engelli durup duruyordu. Yalnız depo da mı? Hayır, her yerde... Eskiden retim sürecinin uzunluğu ve zorluğu nedeniyle karaborsa olan jambonlara şimdi bakan bile yoktu. Koridor, mutfak, tavanarası, hatta kasabın yatak odası bile onlarla doluydu.

Evet, Fernanda Ponderosa'nın gelip onun diğer kadınlara karşı duyduğu iştahı kökünden kuruttuğu günden beri bu yatağa fazlaca ihtiyaı kalmamıştı, ama yine de etrafında engel engel pembe butla yatmak hoş değildi. Sanki düzgün sıralarla tavana asılı jambonlar onu dikizliyordu. Uyurken bile o l domuz gözlerini üzerinde hissederek yerinden fırladığı okaydı. Bir de onlarla birlikte tavana asılı duran til paralar meselesi vardı ki, bu durumu daha berbat, daha korkunç bir hale getiriyordu.

Ya havanın sıcaklığından, ya da düşmanlarının kar-

şı propagandalarından sosis satışları da oldukça düşmüştü. Dükkâna gelen giden hâlâ çoktu; ama bunlar alışveriş değil, dedikodu yapıyordu. Primo hırsından delirdi delirecekti.

Hava durumu herkesin ortak derdi olmuştu. Sanki dev bir el gizli bir termostatın düğmesini çevirip sıcaklığı durmadan artırıyordu. Bu beyaz bir sıcaklıktı, yani en kötüsü... Güneş gökyüzünde yara gibi duruyordu. Toprak, Bordino'nun fırınındaki ekmekler misali pişiyordu bu acı çeken güneşin altında.

O her yanı kaplayan yemyeşil çimenlerimiz kuruyup kahverengiye dönmüştü. Hayvanlar açtı. Sonra başka ürünler de bozuldu. Domatesler dalında büzüştü. El-malar, armutlar, kirazlar, şeftaliler, incirler de öyle. Kavunlar bomba gibi patlıyordu ve talihsiz Gerberto Nicoletto onlardan sıçrayan bir çekirdekle kışından yaralandı. Sanki şarapnel saplanmıştı kalçasına. Sahibem çok hassas bir müdahaleyle çekirdeği çıkarmayı başarsa da kavuncu bir daha eski sağlığına dönemedi ve ailesinin tam on beş kuşaktır yaptığı işi bırakıp elektrik süpürgesi tamirciliğine başladı.

Arpa, buğday, darı, yulaf ve mercimek tarlaları kapkaraydı. şalgamlar tahtaya dönmüştü. Herkes orman yangını çıkacağından korkuyordu, hâlâ sigara içmeyi sürdüren gözükaralara potansiyel katil muamelesi yapılıyordu.

Köylüler geçim kaynakları olan hayvanları besleyemez haldeydi. Kalın postlarıyla en acınasılar koyunlardı. Bacaklarını havaya dikip sırtüstü yatıyordu hepsi orada burada. Çobanlar çaresizdi. Keçilerin, ineklerin

sütü kesilmişti. Onlar da gölgelere çekilip, kocaman yapraklarla yelpazelenerek serinlemeye çalışıyordu. Bütün hayvanlar susuzluktan kırılıyordu. Su kaybeden vücutları büzüşüp küçüldü. Maria Calenda durmadan kuyudan su çekip domuzlarını serinletmeye çalışıyordu. Artık tereyağı da, peynir de, çökelek de yapılamıyordu.

Köpeklerin çoğu kudurup vuruldu, bunlara bir tane-cik Arcadio'mun Max'ı da dahildi. Ağzı köpürünce o da öldürülmüştü. Pek çoğu için bu uğursuzluğun işaretiydi. Kediler de çıldırmaya başlamıştı. Onları örümcekler izledi. Çok garip ağlar örüyorlardı. Sinekler uçamayıp son kondukları yerde bir an önce ölmek için dua ediyordu. Fareler ve sıçanlar da daha farklı durumda değildi. Ahırımnda ben görmeden yulafımı çalan, bileklerini ısırarak bu yaratıklara bile acır olmuştum.

Bir gün Mutlu Domuz'da işini bitirip eve döndüğünde Fernanda Ponderosa, maymunu, Oscar'ın yavruladığını görerek çok şaşırdı. Hem de ikizdi yavrular. Oscar kafesinde oturmuş şefkatle armut kadar bebeklerini emziriyordu. Maymunun gözlerinde böyle bir durumda yalnız bırakıldığı için kırgın bir bakış vardı, ama Fernanda gerçekten de önsezileri tarafından bu konuda hiç uyarılmamıştı. Maymunun kilo aldığını da anlamamıştı, aslında üzerindeki denizci kıyafetinin ona dar gelmeye başlaması bir belirtiydi ama... Bebeklere Ay ve Güneş adını taktı. Bu işlerin düzeleceğinin bir işaretiydi ona göre.

Kasabanın etli butlu insanları, gelmiş geçmiş bu kadar sıcak bir yaz daha hatırlamıyordu. Hepsi de ağır-

laşmış, tembelleşmişti. Hatta Bordino'nun ekmekleri için duydukları tükenmez sanılan iştahları bile bitmişti. Kasabanın tek sıksası Susanna Bordino durmadan övünüyordu kilosuyla, sonunda kimse onunla konuşmaz oldu. Luigi Bordino işlerin bozulmasından pek de rahatsızlık duymuyordu. Fırını satmayı bile düşünüyordu. Böylece hem eline yüklü bir para geçer, hem de Fernanda Ponderosa'ya dilediğince zaman ayırabilirdi. Ekmek mekmek artık umurunda değildi. Geline sanki onun düşüncelerini okumuştı, o da buna karşı yeni planlar kuruyordu. Eğer Luigi Bordino'nun gözleri aşktan kör olmasa, Susanna Bordino'nun kötülük ve fitneyle dolu bakışlarını fark edebilirdi.

Kasabalıların çoğu sıcaktan şikâyet ederken bazı uyanıklar bu eksiği artıya çevirmeyi becerdi.

Berber Sebastiano Monfregola'nın hiçbir zaman bu kadar çok işi olmamıştı. Sıcaktan saçlar çabucak uzuyordu, bazıları hemen her gün traş oluyordu insanlarla.

Fedra Brini örümcek ağlarından yelken bezi dokumayı bırakıp tül gibi elbiseler dikmeye başlamıştı. Ağdan yapılmış bu kıyafetler hem çok hafif, hem de moda-ya uygundu. Kısa zamanda azımsanmayacak bir servetin sahibi oldu eski yelkenci, yeni terzi.

Sahibemin işi başından aşkındı. Hasta listeleri uzayıp gidiyordu.

Sıcak çarpması ve deri hastalıkları en yaygın rahatsızlıklardı. Deri döküntüleri çeşit çeşitti. Mor isilik, yeşil mantar hastaları her yanlarına dövme yaptırmış gibi dolaşıyordu ortalıkta. Daha başka tuhaf reaksiyon-

lar da vardı. Berardo Marta'nın ensesinde o kadar büyük bir yumru oluşmuştu ki, ilk bakışta iki kafalıymış gibi duruyordu adam. Bazı batıl inanç sahipleri bunun şeytan işi olduğundan emindi. Aşırı şişmanlar çarpıntı ve terden şikâyet ediyordu. Gerçekten de o kadar çok terliyorlardı ki, yürürken arkalarında salyangozlar gibi bir ıslaklık bırakıyorlardı. Sahibemin tek yapabildiği, onlara gölgede oturup bol bol sıvı almalarını tavsiye etmek oluyordu. Gerçi yakında tek damla su da kalma-yacaktı...

Gece olunca bile hava serinlemiyordu. İnsanlar bir parça nefes alabilmek için balkonlarda, bahçelerde yatıyordu.

Su gerçekten azalıyordu. Haftalardır yağmur yağmamıştı. Sonunda ırmaklar kurudu, göl buharlaştı. Kuğular kayık gibi karaya oturmuştu. Buharlaştan sulardan geri kalan çamur kısa zamanda toza dönüştü. Artık dere yatağı bile kalmamıştı. Herkesin gözü incecik tozlarla doluyordu. Yağmur bekleyenler Belinda Fondi'nin evinin kapısını doldurmuştu, ama en küçük bir ümit bile yoktu. Gökyüzü kör edici bir mavilikteydi.

Daha kötüsü de yoldaydı. Geceleri, hatta bazen gündüzleri de yeraltından korkutucu homurtular gelmeye başlamıştı. Herkes yer kabuğunun yakında çatlayacağından emindi ve bu kesinlikle hemen her zaman olan küçük sarsıntılara benzemeyecekti.

Yollarda delikler açıldı, duvarlar eğilip büküldü. Kilitli çanlarının ayarı bozuldu ve çanlar yerli yersiz çalmaya başladı. Saatlerin mekanizmaları da aynı durumdaydı, artık kimse saatin kaç olduğunu bilemiyordu.

Susanna Bordino günde birkaç defa dışarı çıkıp binayı kontrol ediyordu, duvarlardaki her yeni çatlak kalbindakilere de bir yenisini ekliyordu. Bazı yerlerde toprak kaymaları oluyordu, pek çok ağacın yeri değişmişti.

Arcadio'mun zeytinliğindeki binlerce yıllık ağaçlar sanki dans ediyordu. Köklerinin sarıldığı toprak kımıldadıkça onlar da oradan oraya gidiyordu. Zeytinliği her şeyden daha çok seven Remo Carnabuci'nin hayaleti deliye dönmüştü. Talihsiz oğluna, gelip de ağaçlara sahip çıkamadığı için lanetler yağdırıyordu ihtiyar ruh. Ama zavallı Arcadio yatağından kalkabilse bile ne yapabilirdi?

Aşkımın evi de toprak kaymalarından biri sırasında yerle bir olmuştu ve şimdi o hem şüursuz, hem de evsizdi. İşe yarar pek az eşyası da vicdansız eller tarafından yağmalanmıştı.

Bazıları taşı tarağı toplayıp bölgeyi terk etti. Gelecek büyük depremde kaçmak için kimi kuzeye, kimi güneye, kimi doğuya, kimi batıya gitti. Neddo bile çilehanesini bırakıp Fano kıyılarında yaşayan karısı ve on iki çocuğunun yanına dönmeye karar verdi. Bu olay hepimizi derinden sarstı. Yıllardır dağda yaşayan ermiş Neddo da bunu yapıyorsa... Tek kelime etmeden, çantasını sırtına vurup, yalınayak yürüyerek titreyen topraklarımızdan ve hayatlarımızdan çekip gitti. Az da olsa bazı kasabalılar onun adımlarını takip etti, ama çoğu bunu denemedi bile. Her şeye rağmen, yıkılıp yerle bir olsa da bizim yuvamız burasıydı, başka bir yerde ne yapabilirdik? Hepimizin içindeki; o, çok yakında bir şeyin patlayacağı endişesine rağmen kasabamızda kalacaktık.

MUTLU DOMUZ'DA HAYAT DIŞ DÜNYAYA kapanmıştı. Dükkânın kapısında bir kâğıt asılıydı. Primo Castorini işin geleceği ile ilgilenmekten çoktan vazgeçmişti. Fidelio asla geri dönmeyecekti. Ondan işi devralacak oğulları da yoktu. Nasılsa bir gün burayı bırakma kararını alacaktı. O gün neden bugün olmasındı? Varsın meydan Pucillo Domuz Ürünleri Fabrikası'na kalsındı. Ona neydi bundan? İmalathaneyi satınca eline geçecek olan parayla bir yat alır, Fernanda Ponderosa'yla mavi-liklere yelken açardı. Herkesden, her şeyden uzak onunla başbaşa kalırdı sonunda.

Domuz kasabı da sıcaktan bunalıyordu. Bir zamanlar serin ve sakin olan bu cennet gibi yer bile sıcağın pençesine düşmekten kurtulamamıştı. Çatıdaki kiremitlerden, tenteye rağmen cam vitrinden, duvarın harç ve tuğlalarından, kapıların altından, pencere pervazlarından, her yerden sızıyordu sıcak içeri. Ve Primo Castorini de ısı ürettiyordu. Evet soba gibi hem de... Çıplak teninde rahatlıkla yumurta pişirilebilirdi. Ama

bunun nedeni o bunaltıcı hava değildi. Primo'nun damarlarındaki kan fokurtularla dolaşıyordu. Domuz kasabı, Fernanda Ponderosa için şehvetle kaynıyordu.

Dükkânın içi gerçekten de dışardan daha sıcaktı. Çok yakında ortalığı çürümüş et kokusunun saracağı kesindi. İşlenmiş et çiğ ete göre tabii ki daha dayanıklıydı, ama nereye kadar? Eğer imalathanenin havası bir an önce serinlemezse durum kötü olacaktı. Arkadaki soğuk oda, artık tam olarak eskisi kadar soğuk olmasa da hâlâ en serin yerdı. Primo hem kendini, hem de dükkânın her yanına asılı etlerini rahatlatmak için oraya sığınıp hayallere daldı. Fernanda'yı anlayamıyordu, aklından geçenleri bilemiyordu. Kadının tutkunu olmuştu, bu kesindi; yalnız onun kendisine karşı ne hissettiği meçhuldu.

Primo için meçhul olan, Fernanda için gün gibi ortadaydı doğal olarak. Burada kalışının sonuna geldiğini, çok yakında gideceğini biliyordu. O günden önce kasapla büyük bir aşk yaşayacaklarını da...

Bir öğleden sonra oraya buraya koşturup işlerini hallettikten sonra dükkâna geldi ve serinlemek için hemen soğuk odaya gitti. Üst dudağında ter damlaları vardı, vücudundan olgun kavunlarınkine benzer harika bir koku yayılıyordu. İçindeki bütün lezzeti sunmaya hazır bir kavun... Haydi ye beni, diye ona bakarı davet eden bir kavun... En azından Primo Castorini'ye böyle geliyordu.

Bir bahar sabahı, kesik domuzun yanında başlayan hikâye sona doğru gidiyordu. Uzun, sıcak yaz boyunca ocakta kızan tava gibi kızışıp durmuştu bu hikâye ve şimdi yağ kaynamak üzereydi.

Fernanda'nın gözleri kızgın demir gibi dağlıyordu Primo'nun gözlerini. Yavaş ama kararlı adımlarla, tezgâha doğru eğilmiş duran adamın yanına yürüdü. Sanki yavaşlatılarak oynatılan bir filmdeydi kasap, Fernanda durmuyordu.

Ve onu öptü. Yavaşça aralanan dudaklar, ona doğru, onu arayarak gelmiş, ona yaklaşmış ve onunkilerle, beklenen depremın yanında solda sıfır kalacağı bir şiddetle buluşup birleşmişti. Primo'nun kasıklarında ardı ardına patlayan artçı sarsıntılar bacaklarına, sırtına, kollarına yayılıyordu. Sarsıntıların saçının, o kendi başına bir varlık olan saçının her telinde ilerlediğini, vücudunun tamamının elektriklenerek tek ve güçlü bir nabız gibi attığını hissediyordu. Muhteşem bir kubbe çatırtılarla çöküyordu sanki. Fernanda Ponderosa'ya karşı içinde onu ilk gördüğü anda doğan, her gün daha da büyüyen devasa açlığı serbest bıraktı. Hiç doyamayacak kadar açtı.

Şimdi Fernanda'nın elleri Primo'nun vücudunu keşfe çıkmıştı. Kadastrosu çıkarılmamış arazide çalışan titiz bir harita mühendisi gibiydi. Primo, üzerindeki kalın beyaz muşambaya rağmen onun dokunuşlarını duyuyor ve bu dokunuşlara uysalca teslim oluyordu. Fernanda tulumu portakal soyar gibi sıyrıp atmak, altındakileri bulmak istiyordu. Primo birden muşambanın hapsinden kurtulduğunu hissetti, içeri hava giriyordu. Serinlemişti, rahatlamıştı. Evet Fernanda tulumu açıp ellerini içeri daldırmıştı.

Domuz kasabının elleri de Fernanda'yla doluydu. Asla böyle bir şey yaşamamıştı. Bu nasıl bir tendi? Ol-

gun Őeftali... Hayatın, bu tenin zevkine varabilmesine yetmeyecek kadar kısa olduĐunu dűŐűndű, buna doya- mazdı. Bundan bűyle daima bu anı dűŐűnerek yaŐaya- caĐını biliyordu. Birden geĐmiŐi tűműyle anlamını yi- tirdi. Őimdi űlse gam yemezdi.

Odayı dolduran sosislerin hayaletleri meraklı gűz- lerle onlara bakıyordu. Parlak mermer yűzeyler,  en- gellere asılmıŐ paslanmaz  elik aletler her yer, her Őey onların gűrűntűsűnű yansıtıyordu.

Primo Castorini'nin erkeklik gururu geri gelmiŐti. Fernanda Ponderosa'yı kollarında sıkarak yukarı kal- dırdı. Kadın tűy gibiydi, onun kollarıysa çok gű lű. Fer- nanda vűcudunu kavrayan, gűcűnű et kesmekten alan bu kollardaki kasları hissediyordu.

Birden elinin kű  k bir hareketiyle adamı durdurdu.

"Burada olmaz," dedi nefes nefese. "Akşam bana gel."

Yumurtayı masaya koyarmıŐcasına bir dikkatle Pri- mo onu yere bıraktı. Adamın bunu kendini ne kadar zorlayarak yaptığını Fernanda tahmin edemezdi. Pri- mo'nun geniŐ gűŐű daĐ gibi kabarmıŐtı. Dikildi, kadı- na Őimdi sarsılma sırası sende, der gibi bakıyordu. Kapkara gűzlerini sanki içinde baŐka hiçbir yerde bula- mayacağı bir Őeyi arar gibi dikmiŐti Fernanda'nınkile- re. Acaba gitmesine izin vermek zorunda mıydı?

Evet, űyleydi. Onun uzaklaŐmasını seyretmenin acı- sına bir kez daha katlanacaktı, ama sadece bir kez da- ha, son kez. Bir daha Fernanda'yı asla bırakmayacaktı. Kendini bununla avutup oyaladı. Ama bunu garantile- meliydi. Fernanda'nın arkasından dűkk anı kilitleyerek o da dıŐarı fırladı. Azgın boğalar gibi koŐturuyordu.

Kendini toplamaya çalıştı, olmuyordu. En sonunda Fernanda'ya sahip olmuştu. Ya da az sonra olacaktı. Ama gelecek için yapılan vaat, onun bu ana katlanmasına yardım etmiyordu. Önündeki sıkıcı saatleri nasıl geçirecekti? Saat kaçta gitmeliydi oraya? Ayrıntıların ne önemi vardı? Yedide giderdi. Üç saat sonra.

Yıkandı. Bu sıcakta yıkanmadan olmazdı. Küveti o kadar çok suyla doldurmuştu ki, içine girdiğinde küvet taşıtı ve yerler su içinde kaldı. Su sıcaktı, ama ona iyi gelmişti. Biraz daha rahat hissediyordu kendini. Uzun bir süre sıcak suyun içinde yattı. Yükselen buhar banyoyu sislendirmişti. Primo hareket ettikçe daha fazla su taşıtı, sular şelale gibi dökülüp yerde fısıltıya benzer bir sesle yayılıyordu. Uzaklarda bir yerde gök gürler gibi oldu.

Primo'nun ya kadın daha sonra beni istemezse, gibi endişelere pabuç bırakmaya niyeti yoktu. Böyle bir şeye asla izin vermeyecekti. Çünkü onsuz yaşayamazdı. Bu korkuyu zihninin gerilerine kapatıp, üzerinden kilitledi.

Başaracaktı. Bunu yapabilirdi. Gerçi haftalardır yapmamıştı ama... Belki de bu daha iyi olmuştu. Her şey birikmişti. Korkularının yaşadığı zindanı açtı ve başarısız olma dehşetini, reddedilme tehdidinin yanına yerleştirdi. Sonra kapıyı tekrar kapatıp kilitledi ve bu defa anahtarı fırlatıp attı.

Derisi pancar gibi kızarana kadar suda yattı, artık dışarı çıkmanın zamanı gelmişti. Traş oldu, kokular süründü, en şık elbiselerini, ayakkabılarını giydi. Sonra da sabırsızlıkla ona gideceği saatin gelmesini beklemeye koyuldu.

ÖĞLEDEN SONRANIN GEÇ SAATLERİNDE Montebufo kızgın tava gibi cızır cızırdı. Amilcare Croce kiraz ağacının altında yayılmış okuyordu. Artık koşu şortunu ve atletini üzerinden hiç çıkarmıyordu. Onu serin tutan tek kıyafeti buydu. Etraf ürkütücü bir sessizlik içindeydi, ağustos böcekleri bile ötmüyordu. Kararmış çimenlerin üzerindeki ölüp kalmış kertenkele cesetleri çıtır çıtırdı.

Doktor şimdilerde kendini Postacı Carmelo Sorbillo'nun canı istedikçe getirdiği tıbbi dergileri okuyup bilgisini derinleştirmeye vermişti. Sıcaktan perişan olan Sorbillo dağıtımı elinden geldiğince azaltmış, zamanının çoğunu postanede bankonun altında oturarak geçiriyordu.

Sıcak yüzünden doktor koşma işine son vermişti, artık bunu yapamıyordu. Oysa koşmamak onun için kaybolmakla aynı anlama geliyordu. Uzun zamandır görmediği sahibemi düşünmemek için kendini yeni tıbbi teorilere vermişti. Ama tabii öğrendikleri pratiğe dö-

nüşmüyordu. Teorik olarak çalışıyordu. Teorik olarak yaşıyordu. Teorik olarak âşık oluyordu. Bütün hayatı teorikti. Arkasına yaslanmış korkunç bir fırtınanın habercisi, gün batımının öfkeli renklerine bürünmüş bulutlara bakarken aniden hayatının teorik bir müsveddeden başka bir şey olmadığını kavrayarak şoka girdi.

Umutsuzluk içinde olduğu yerde kalakalmıştı. Nasıl olup da bu noktaya gelmişti? Bir zamanlar umut doluydu. Öğrenciyken, ondan daha önce, küçük bir çocukken bile herkes ondan büyük şeyler beklerdi. Bütün ödülleri o alacaktı. Dünyayı değiştirecekti. Zaferden zafere koşacaktı. Peki sonra ne olmuştu? İşler nasıl bu kadar berbat gitmişti? Hiçbir şey yapmamıştı. Hiçbir şey. İşini bir yana atmıştı. O kutsal mesleği fırlatıp atmıştı. Bir kadını sevmeyi becerememişti. Hayatını mahvetmişti. Bir beceriksizlik anıtıydı o.

Derin dalgınlığından sıyrıldığında o da en az gökyüzü kadar ateşlenmişti. Ayağa kalktı, elindeki dergiyi fırlattı, mutfakta çalan radyoyu ve hatta kapıyı bile kapatmadan, her şeyi olduğu gibi bırakarak evden dışarı çıktı. Ayakkabılarını giymek için bile oyalanmamıştı.

Evin önünden geçen yol ayaklarını kızgın kömürler gibi yakıyor, ayak tabanları asfalta değdikçe cazırdıyordu. Küfürler savura savura, hoplaya zıplaya koşmaya başladı. Ayaklarının yanmasını engelleyebilmek için parmak uçlarında, geniş adımlarla koşuyordu. Nereye gittiğini bilmeden bir biri ardına ileri atıyordu adımlarını. Düşünmeden. Planlamadan. Sadece koştu, koştu, koştu. Amacı yalnızca koşmak mıydı? Hiç kimseye bir şey

söylemeden koşa koşa burayı terk edip gitmek?

Cehennem gibi sıcak hava çarptıkça yüzü kavrulup saçları alazlanıyordu. Daha hızlı koşmaya başladı. Sığağa rağmen uçarcasına, daha önce hiç ulaşamadığı bir hızla koşuyordu. İçini yakan öfke, tepesindeki kızgın güneşten daha parlak alevlerle yükseliyor ve bacaklarına daha büyük bir güç veriyordu. Ona rastlayanlar gözlerine inanamıyordu. En yakın komşusu Guiseppe Mormilo, doktorun kuyruklu yıldız gibi önlerinden geçtiğine görünce, gönülsüzce lahanalarından hayatta kalanlara bakmaya giden karısına heyecanla seslendi.

Yol boyunca arkasında tutuşmuş bir toz bulutu çıkararak koşan Amilcare Croce'yi parmağıyla gösterirken sadece, "Bak," diyebilmişti adam. Güneşin rengi kırmızıdan mora dönüyordu, bu uğursuzluk işaretiydi.

İmmaculato Mormilo hiçbir şey anlamamıştı, ona göre sanki hayatın zembereğini birileri sonuna kadar kurup her şeyin hızını artırmıştı. O, yavaşlığı severdi. Çevresini saran ortam giderek hızlanırken önündeki kocaman yaprağın üzerinde yavaş yavaş ilerleyen salyangoz gibi o da yavaşça lahanalarının üzerine eğildi. Çılgınca dönen şu dünyada yavaşlığını koruyabilen sadece ikisiydi.

Doktor koşmaya devam etti. Nereye gittiğini bilmeden, bacaklarına tüm kalbiyle güvenerek koştu durdu. Onlar kendisini nereye gitmesi gerekiyorsa oraya götürdü. Doktor kendini bacaklarına bırakmıştı, onlara uyup onların istediği yere gidecekti. Derin derin nefes

aldı, ciğerlerine girip çıkan havayla sanki sarhoş olmuştu. Daha önce hiç nefes almamış gibiydi. Bu ona da, onu menzile taşıyan bacaklarına da daha büyük bir güç verdi.

Ancak Concetta Crocetta'nın yaşadığı sokağa girince menzilin neresi olduğunu anladı. Bacakları onu buraya getirmişti. Onca koşuya ve kavurucu sığağa rağmen nefes nefese bile değildi. İşin aslı koştukça gençleşmişti; artık elli değil, yirmi beş yaşında duruyordu. Teni gençliğin ve sağlığın şıkırtısıyla parlıyordu. Her şeyi kabullenirken yüzünü geniş bir gülümseme kapladı.

Daha şimdiden doktorla hemşirenin kavuşmalarını kutlamak için insanlar Via Alfieri'deki büyük şemsiyelerin altında toplanmaya başlamıştı. Herkes el çırpıp kahkahalarla gülüyordu. Çok geçmeden şehir bandosu da üzerlerinde gösterişli üniformalarıyla yerini aldı. Onlar günün en moda, en kıvrak parçalarını çalarken tambur majörler de sopalarını ustaca havaya fırlattı.

Doktor Croce tabii ki bunları ne gördü, ne de duydu. Onun dünyası suspustu. Tek işitebildiği kulaklarında zonklayan nabız ve artık utangaçlığını yenip avazı çıkarak hemşirenin adını tekrarlayan kalbinin sesiydi.

Sahibemse küçük evinde dışarıdaki cümbüşten habersiz tek başına oturuyordu. Az önce beni yemleyip mutfağa dönmüştü. Kendine koca bir dondurma hazırlamıştı. Saçlarını çörek gibi tepesinde toplamıştı ve üzerinde ipek donundan başka bir şey yoktu; hoş, bu sıcakta o bile fazlaydı ya...

Bütün duyuları yerinde ve sapasağlam ayakta duran doktor yine de kendini rüya görüyor sanıyordu. Vücutu beyninden emir almadan çalışıyordu. İstese bile- ki bunu asla istemiyordu- onun başlattığı bu olayı durduramazdı, gönüllü teslim oldu. Kemikleri, kanı, hücreleri, ruhu yirmi yıl boyunca yapması gerektiği halde yapmadığı bir yığın davranışın, yani o teorik hayat müşveddesinin pişmanlığıyla doluydu. Artık müşveddeyi fırlatıp atıyor ve gerçek bir hayat için bembeyaz bir kâğıt çekiyordu önüne.

Evin arka kapısını çalmaya bile gerek duymadan içeri daldı. Daha önce buraya hiç gelmemişti. Ama hemşire yine de kapının açılıp doktorun ince uzun vücudunun odanın ortasında belirmesine hiç şaşmadı. İki taraf da en küçük bir utanma, çekinme duymuyordu. Dikkatli birinin gözünden Concetta Crocetta'nın onu görünce ağzına götürdüğü dondurma dolu kaşığı hemen masanın üzerine bıraktığı kaçmazdı.

Uzun bir süre, yıllar boyunca özledikleri gibi birbirlerinin gözlerine daldılar. Sanki o gözlerin derinlerinde yavaş yavaş gizli köşeleri araştırarak yüzüyorlardı ve sonunda içgüdüleriyle her şeyi görüp anladılar.

Açıktı, doktor hemşirenin evine taşınacaktı, hemşire de bir daha dondurma yemeyecekti. Nasılsa onu daha güzel zevkler bekliyordu. Eskinin son, yeninin ilk anları birbirine karışıyordu, ama bu daha fazla devam edemezdi. Doktor ileri doğru uzun, atletik bir adım attı. Concetta Crocetta'nm karşısında duran artık Doktor Croce değil, bir erkekti.

DOKTOR'LA HEMŞİRE'NİN YILLARIN AÇLIĞINI doyurmaya çalıştıkları Via Alfieri 37 numaralı evin mutfağı, korkutucu fırtınayı haber veren gümbürtülere inat durgun ve sessizdi.

Dışarda hava elektiklenmişti. Patladı patlayacaktı gökyüzü. Herkes yay gibi gerilmiş, arkasından ortalığı serinletecek yağmurları getirecek olan fırtınayı bekliyordu. Kasabalılar daha şimdiden o serinliğin hayallerini kurmaya başlamıştı. O buz gibi yağmur damlaları çırılçıplak vücutlarını yıkarken onlar hiç utanmadan dans ediyor, gülüyor, şarkı söylüyor, herkesi kahreden kavurucu sıcakın sona erişini kutluyor olacaktı.

Önce gök gürledi. Bu, Primo Castorini'nin küvetteyen öncülerinden birini duyduğu gök gürlemesiydi. En sonunda, en sonunda bu sesi duyabilmişlerdi. Ama bazıları hâlâ bunun deprem habercisi olduğunda ısrar ediyordu. Gerçekten de gümbürtüler insanların ayağı

altındaki toprağı titretiyordu. Korkutucu sesler yüksek dağlarla çevrelenmiş ovada yankılanıp bir yığın daha küçük gümbürtü üretti. Gerçek gök g rlemelerine yankıları karıştı.  anlar durmadan çalıyordu. Bunları herkesin  d n  koparan bir patlama izledi.  ayırlara yayılmış inekler duyanların tüylerini diken diken eden b   rt lerle bağırdı.

G rlemeler devam ediyordu. Kasabalılar uzayıp giden bu g rlemelerin asla sonunun gelmeyeceğinden korkmaya başlamıştı. Fırtına olmayacak mıydı? Yağmur yağmayacak mıydı? Sıcak bitmeyecek miydi?

Daha sonra, çok sonra, neredeyse bütün ümitlerimizi kaybetmişken bir şimşek gökyüzünü ikiye ayırıp her şeyi beyaza boyadı ve her yer uzunca bir süre bembeyaz kaldı.

K r edici o beyazlıkta Primo Castorini, Mutlu Domuz'un üst katındaki evinden ayrılıp emektar aile evinin yolunu tuttu. Artık geri adım atılamazdı. Fernanda Ponderosa'ya gidiyordu, ona sahip olacaktı. Domuz kasabının kararlı adımlarla yürüyüşünü görenler onun ne amaçla nereye gittiğini ve orada ne yapacağını hemen anladılar.

Primo'yu amacına doğru yola çıkartan şimşek bazı beklenmedik mucizeler de yarattı. Bunları hiç birimiz tahmin edemezdik.

Şimşek çok uzun zamandır uyuyan birini uyandırdı. Evet, Silvana'nın ölümünden beri dağda sığındığı mağarada koma halinde yatan Fidelio Castorini bu ses ve ışıkla kendine gelmişti. Gözlerini açıp o müthiş beyazlığa şaşkın gözlerle baktı. Dona kalmış beyniyle neredede

olduğunu, kim olduğunu, ne yaptığını sorgulamaya çalıştı. Onu buralara sürükleyen felaketi hatırlamıyordu. Yattığı yer toprak değil, taşı. Ayağa kalktı. Her yanı uyuşmuştu. Hiçbir şey yoktu zihninde. Burası da neresiydi? Işık ona dışarıya çıkan yolu göstererek rehberlik etti, Fidelio Castorini dışarı çıktı. Ancak o zaman nerede olduğunu anladı. Nedense en yüksek dağın tepesindeydi ve aşağıda ova miller boyunca uzanıp gidiyordu. Gözleri uzaklarda bir yeri aradı. Evini. Evine gitmeliydi.

Muhteşem beyazlık bir başka uykucuyu daha uyardırmıştı. Arcadio'mu. Gerçek aşkımı. O an aklıma geldikçe gözlerime hâlâ yaşlar dolar. O yaşıyordu, bana dönmüştü. Evet, şimşegin ışığı Spoleto'ya kadar ulaşarak sevgilimin hastanedeki odasından içeri girmiş, ona bağlı tozlu makineye dalmış, kabloları geçerek onun zavallı vücuduna ulaşmış ve yüksek voltajlı bu elektrik Arcadio'nun sinir sisteminde turlayıp bir şekilde beyininde şok yaratarak onun yeniden hayata dönmesini sağlamıştı. Bu mucizenin ardından zeytincinin başından bir duman yükselmiş ve odayı da yanık lastik kokusu sarmıştı.

Arcadio hemen ayaklandı, orasına burasına takılmış boruları, hortumları, tüpleri çekip çıkardı. Onca zamandır hasretle beklediği an gelmişti. Eğer bu da gerçek değilse... Eğer öyleyse, o zaman bundan daha beter, daha korkunç bir can çekişme olamazdı. Diğer hastalar titreyerek, korku içinde mırıldanırken benim kahraman Arcadio'm yataktan fırlayıp Fernanda'sına bir an önce kavuşmak için delice bir hızla koridorlarda koşmaya başladı. Evet, bunu söylerken kahroluyorum

ama, elden ne gelir, o yeniden doğuş anında bile beni aklımın kıyısından köşesinden geçirmeden sadece karşılıksız aşkı için yanıyordu.

Üzerinde solmuş pijamaları ön kapıya geldi ve gece hemşiresi Carlotta Bolletta'nın park ettiği mopete atladı, motoru çalıştırdı, kasabaya doğru harekete geçti. Daha önce hiç mopet kullanmamıştı, ama bunun ne önemi olabilirdi? Şu anda Arcadio'nun yeryüzünde yapamayacağı bir şey yoktu. Carlotta Bolletta arkasından bağırmaya çalıştı, şaşkınlıktan sesi çıkmıyordu. Açılıp kapanan ağızyla balıklara benziyordu kadın.

Primo Castorini'nin adımları sanki gök gürültülerini onlar yaratıyormuş sanılacak kadar sertti. Yavaş yürüyeceğine daha da hızlanıyordu. O da bacaklarına hakim olamayanlardandı bu gece. Normalde on dakika sürecek yürüyüş beş dakikada bitti. Çok erken varmıştı aile evine. Ama elinden başka bir şey gelmiyordu, sabrının sınırlarında dolaşıyordu.

Neredeyse koşarak bahçeyi geçti. Sekiz kaplumbağa yanyana dizilmiş yağmuru bekliyordu. Yağmurun yolda olduğundan emindiler ve kabuklarının ıslanması için sabırsızlanıyorlardı. Onun iri damlalarının buruş buruş kafalarından, boyunlarından aşağı akmasını, pütürekli ayaklarını yıkamasını, onlara yeniden canlılık vermesini ne çok istiyorlardı.

Kasabın saçları sanki havadaki elektiğin tamamını çekmişti ve yele gibi kabarmış saçları şimdi her zamankinden daha canlıydı. Belki de bunun nedeni hava durumu değil, içinde kaynayan hormonlardı. Neden ne olursa olsun saçları geceye hazırды. Tabii başka yerleri de...

Daha bir irileşmişti sanki. Gömleğinin düğmeleri koptu kopacaktı, pantolonunun dikişleri patlamak üzereydi. Vücudu deri değiştiren sürüngenler gibi bir an önce onu sıkan elbiselerden kurtulmak, onları sıyrıp atmak istiyordu. Geçen haftalar boyunca Primo ezilip büzülüp küçülmüştü adeta, ama şimdi yeniden muhteşemdi.

Camekânlı kapıdan içeri vuran gölgesi dev gibiydi. İnsan yiyen bir masal canavarının gölgesi... Oscar ve bebekleri korkuyla portmantonun üzerinde büzüştüler. Girişi aydınlatan solgun ışığın çevresinde uçan tatarcığın tavana vuran gölgesi de yabana atılmayacak ölçekteydi.

Primo erken gelmişti ve Fernanda henüz hazır değildi. Elinde koca bir sünger, hâlâ küvetteydi. Yumuşacık saçlarını, kendi saçından bir düğümle tepesine toplamıştı. Bu düğümden kurtulmuş birkaç lüle omuzlarından aşağı sarkmış, gelgitli bir denizin sularına benzeyen kıpırtılar içindeki köpüklü sularda salınıyordu. Giriş kapısının açılıp güm diye kapandığını duymuştu. İçindeki kozaya büzüşmüş heyecan dışarı çıktı. Primo'nun kör bir ayı gibi sağa sola çarpıp eşyaları devirerek onun kokusunun peşinden yukarı geldiğini duyabiliyordu. Fernanda da sabırsızlanıyordu, ama sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi yıkanmasını sürdürdü. Bacaklarını sırayla havaya kaldırıp ipek tenini süngerle yavaş yavaş ovuyordu. Primo'nun ayak sesleri çok yakınlardaydı. Fernanda'nın içine sanki dev bir dalga giriyor gibiydi.

Kandilin titreşen ışığı sonunda domuz kasabını banyoya getirmişti. Kapı, sanki o içeriyi rahatça görebilsin

diye aralık bırakılmıştı. Orada durdu, geniş omuzu kapı çerçevesine zor sığıyordu. Kendisini fark etmemiş gibi yıkanan kadını seyretmeye daldı.

Fernanda, süngerı küvete daldırıp taşıyabileceği son damlaya kadar suya doyurduktan sonra tepesinde yukarı kaldırıyor ve fazla su kollarından aşağı süzölürken onu sıkmaya başlıyordu. Su şırıltılarla yumuşak tennine dökölüyordu. Boğazına, bazen suyun altına saklanan, bazen dışarı fırlayan o muhteşem göğüslerine... Suyun suya dökölüşünün o büyüleyici sesi... Dünya, Primo için artık sadece burası, zaman da bu andı.

Kadına bakarken ağzı kurumuş, nefes almayı unutmuştu. Sıkılmış sünger gibi hissediyordu kendini. Vücuduyla -elleriyle değil- kapıyı itip ardına kadar açtı. Artık daha fazla katlanamayacaktı ve katlanması da akıl kârı değıldi zaten. Şehvet ve özlem dolu kokusu sabunların, kremlerin parfümünü bastırdı. Gelip küvetin yanında diz çöktü, eğildi. Fernanda'nın suda salınan lülelerini tutup yukarı kaldırarak birer birer tepesine tuturmaya çalıştı. Küvetten taşıp yere dökülen sular gömleğini, pantolonunun paçalarını ıslatıyor, ama o aldırmiyordu. Kaygan lüleler söz dinlemiyordu, yeniden aşağı düşüp sessizce suya daldılar.

Ateşli gözleri kadının üzerinde dolaşıyordu, elleri de... Bu ıslak vücut insanın hayal edemeyeceği kadar muhteşemdi. Fernanda gözlerini kapatarak vücudunu geri atmış ve kendini yörenin en hassas ellerine teslim etmişti. Gelecekte Primo ondan başka hiçbir şeye dokunmak istemeyecekti. Primo suyun altında onu okşadı, okşadı... Kadını en çok heyecanlandıracak noktala-

rı içgüdüsel olarak biliyordu. Fernanda sık sık nefes almaya başlamıştı, artık zincirlemek bile adamı durduramazdı.

Gökgürültüleri evi temelinden sarsıyordu. Şimşeklerin, yıldırımların ardı arkası gelmiyor, gökyüzünün rengi durmadan değişiyordu. Bir sarı, bir yeşil, bir kırmızı... Fırtına tam tepelerindeydi. Primo Castorini ayağa kalktı, bu renkli ışıklarla aydınlanan odada ikilinin gözleri birbirinde erimişti. O sıradaki kükreme gökgürültüsü müydü, yoksa bu ses Primo'dan mı gelmişti? Bu soruyu cevaplamak çok zordu.

Kasap tek eliyle, tek hareketle ıslak giysilerini yırtıp attı. Kâğıt gibi dağıldılar yere. Gömlek, pantolon ve hatta çoraplarla ayakkabılar. Ne hoş... İşi uzatmanın bir manası yoktu. Şimdi onları çıkarmak için söylene söylene çırpınarak, sağa sola kıvrılarak, sinir içinde kıvranarak, sıkıntıyla lanetler, küfürler savurarak ve tabii utanarak zaman kaybedemezdi.

Gördükleri karşısında Fernanda Ponderosa'nın gözleri kocaman kocaman açıldı. Bu an, onun aklından her şeyin silindiği tek andı. Güçlü kolların onu sudan çekip yukarı kaldırdığını hissetti. O dalgaların arasından yükselen bir Afrodit'ti şimdi. Her yanından küçük derecikler gibi aşağı akan sular, şelale gibi çağlayarak yere dökülüyordu.

Çatılara düşen yumurta büyüklüğündeki yağmur damlaları makineli tüfek gibi ses çıkarıyordu. Sonunda gelmişti. Ah, bu ne yaman yağmurdu.

Primo Castorini, Fernanda Ponderosa'yı banyodan alıp yatak odasına götürdü.

FERNANDA PONDEROSA İLE PRİMO CASTORİNİ'NİN kıvrım kıvrım kıvrılan vücutlarının gölgesi, odadaki ışığın azizliğine uğrayıp dev boyutlara ulaşarak iyice alçalmış ve durmadan renk değiştiren gökyüzüne yansımıştı.

Yağmur bardaktan değil, kovadan değil, kazanlardan boşalıyor gibi yağıyordu ve tıslayarak yayıldığı kupkuru yüzeyler onu anında içiyordu. Dışarıda dolaşacak kadar aptal olanlar onun darbeleriyle asla kaybolmayacak yara izlerine sahip oldu. Kasabalıların sevinçle altında dans etmeyi hayal ettikleri yağmur değildi bu. Bu bir dehşetti.

O sırada beyaz ışıkla uyanan zombiler evlerine gitmeye çalışıyordu. İlk ulaşan benim sevgilim oldu. Gözlüksüz bunu başarabilmesi gerçek bir mucizeydi. Üstelik iki mil önce mopetin benzini bitmiş ve yolun kalanını yürüyerek tamamlamak zorunda kalmıştı. İri damlalar yüzüne, incecik pijamasının altındaki vücuduna çarpıyordu, ama o bunu hissetmiyordu bile. Onun ak-

linda sadece Fernanda Ponderosa vardı. Büyük bir kıskançlığın pençesinde kahroluyordu. Adımlarının peşinde, gölge gibi onu izleyen bu kıskançlık, kulağına fısıltılarla zehrini akıtıyordu. Fısıltılar Arcadio'nun beyrinde fırtınanın sesini bastırarak yankılanıyordu. Gölge ona, "Öldür," diyordu. Ve Arcadio ona inanıyordu.

Fidelio Castorini daha yavaştı. Aylarca o izbe mağarada derin bir koma içinde yatması adamı elden ayaktan düşürmüştü. Artık Fidelio güçsüz bir ihtiyardı. Yağmurla daha da tehlikeli bir hale gelen patikalarda, dar geçitlerde defalarca düşerek ciddi yaralar aldı.

Gözlüksüzlüğüne eklenen yağmur Arcadio Carnabuci'nin görüşünü iyice azaltmıştı. Neredeyse yağmurun da kendisine karşı hazırlanan komplonun bir parçası olduğuna inanmak üzereydi. Bu kabus gibi gece ve korkunç fırtına adamı köre döndürmüştü. Karanlığın içinde aniden oluşup aniden kaybolan gölgeler ödünü patlatıyordu. Sonunda aradığı evi bulabildi. Kendisinininkinin yerinde olmaması epeyce kafasını karıştırmıştı, ama sayısız turlamadan sonra işte Castoriniler'in evi karşındaydı. Şimşeklerle arada bir aydınlanan evde ışık yoktu. Ona doğru ilerlerken omzunda oturan iblis gölge ona bir silah edinmesini söyledi. Katillerin silaha ihtiyacı vardı.

Mezardan gelir gibiydi bu ses: "Domuz kasabı buradaysa mutlaka ölecek." Arcadio onu onaylayarak başını salladı. Eğilip bahçedeki en büyük taşı aldı. Bu, bir çukurcukta suya kanmaya çalışan kaplumbağa Olga'ydı. Korkuyla bacaklarını, başını, kuyruğunu kabuğunun içine çekerken yavrularını Tanrı'ya emanet etti.

O sırada çakan bir şimşek göğü öncekilerden farklı

bir renge boyadı, tuhaf bir sarıya. Hardal gazı sarmıştı sanki ortalığı. Bu kör edici ışıktaki Fidelio Castorini evinin kapısını gördü ve ona doğru yürüdü. Eve gelmişti. Sonunda eve gelmişti. Aynı anda Arcadio Carnabuci'nin gözleri de eve giden domuz kasabına kilitlenmişti.

"İşte," dedi gölge.

Arcadio'nun en büyük korkusu gerçekleşmişti. Hastanede külçe gibi yatarken hep bunu düşünmüştü zaten. Ahlâksız kasap demek onun yokluğunda Fernanda'yı baştan çıkarmayı başarmıştı. O halde ölecekti. Bu kesindi. Başka yolu yoktu. Öfke ve intikamla yanarak ileri atıldı ve bütün gücüyle kaplumbağayı Fidelio'nun kafasının arkasına vurdu. Fidelio herkesin tüylerini diken diken eden kokunç bir çığlık attı. Adamın o cehen-nem gecesinin dehşeti içinde yankılanan çığlığında başına gelen felaketi anlamamanın acı ve öfkesi vardı.

Arcadio Carnobuci de çığlık atmak istedi, ama hiç ses çıkmadı. Zeytinci sesini ebediyen kaybetmişti, bu başına gelen hastalığın eseri idi. Bir daha asla konuşamayacak, şarkı söyleyemeyecekti. Domuz kasabı, kütük gibi Arcadio'nun üzerine devrilmişti. Yeniden bağırılmaya çalıştı sevgilim, belki de deminki sessiz çığlığı henüz bitmemişti. Kim bilir?

Yeniden şimşek çaktı, bu defaki aydınlanma solgun bir yeşillikteydi. Ama Arcadio Carnabuci'nin hatasını anlamasına yetti. Bu domuz kasabı değildi. Arkadan tıpatıp oydu, öndense bambaşka biri. Yerde yatanın uzun, dizlerine kadar inen fırça sertliğinde bir sakalı vardı. Saçlarıysa çalı gibiydi. Gerçi Primo'nun saçları da çalı gibiydi, ama daha yumuşak bir çalıydı onunki-

ler. Adamın hayvanlarınkine benzeyen dişlerinin arasından akan kanı görünce zeytinci dehşete düştü.

Yedi ya da sekizinci aşk partisini gerçekleştiren Fernanda Ponderosa'yla Primo Castorini de geceyi yırtan çığlığı duymuştu. Kasap sevişmeye devam etmek istiyordu, ama Fernanda Ponderosa trajediyi hissetti ve sevgilisinin onu durdurma çabalarına aldırmadan hemen giyinmeye başladı. Primo da mecburen ona uydu ve dolabı açıp kardeşinin hâlâ dolapta asılı duran kıyafetlerinden birini alıp o da giyindi.

Yağmur aniden kesilmişti, gökyüzü pırlıl pırlıl, hava serin ve tertemizdi. Gök gürlemeleri arkadaki dağlara doğru çekilmişti.

Nefes nefese âşıklar, tam ben sırtımda sahibemle bahçeye girdiğim anda belirdiler kapıda. Sirenler bir minibüs dolusu jandarmayla, İrina Biancardi ve Gianluigi Pupini'nin ambulansının gelişini haber veriyordu.

Sevgilim hâlâ ağzı açık bağırmaya çalışıyordu, allak bullaktı yüzü, kendi gelini olacağını hayal ettiği Fernanda Ponderosa'nın Primo ile olan aşk ilişkisi kesinleşmişti ve adam domuz gibi dipdiriydi.

"Fidelio," diye bağırdı Primo. Bütün perişanlığına rağmen kardeşini tanımıştı, kendini hemen onun yanına atarak diz üstü çöktü.

Fernanda Ponderosa'yı gören Fidelio Castorini, "Silvana," diye mırıldandı. "Seni seviyorum Silvana." Bunları söyler söylemez de öldü.

Çok ciddi yaralar alan kaplumbağa Olga da geride yedi öksüz bırakarak bu dünyadan göçmüştü.

Bahçe bir yığın insanla doluvermişti. Zaten kasaba-

mızın insanların meraklılığı nam salmıştır bölgede. Bazıları gecelikli, takkeli; bazıları da yarı çıplaktı. Cınayet herkesin ilgisini çeken bir olaydır elbette, hele de yanıbaşınızda işlenirse. Her an birbirini sırtından bıçaklama alışkanlığındaki kasabalıların o anki dayanışması gerçekten ilginçti.

“Arcadio Carnabuci bir katil ha?”

“Buna kim inanır?”

“Yine de onda daima bir tuhafılık sezmişimdir.”

“Doğru, ben de.”

“Cani.”

“Desene şans eseri yaşadık bugüne kadar.”

Büyük aşkım kelepçelenirken şöyle bir dalgalandı ortalık. Yanına gidip onu teselli etmek istedim yapamadım, Concetta Crocetta yularımı ağaca bağlamıştı. Sevgi dolu gözlerim ona kilitliydi ve onunkiler de Fernan-da Ponderosa’ya. Onun yaşında ve kilosunda bir kadın için fazlasıyla açık saçık olan geceliğiyle ortada dikilen Sprenza Patti’nin buğulu gözleriyse sevgilime çakılıp kalmıştı. Eğer bağlı olmasam gidip o koca kıcını hart diye ısıracaktım.

Yeniden ölmek için onca yolu aşıp gelen Fidelio Castorini’nin cesedi ambulansa yerleştirilirken, Arcadio Carnabuci de dar pantolonlarının kenarı kırmızı şeritli iki iriyarı jandarmanın arasında ayaklarını sürüyerek cezaevi arabasına götürülüyordu. Arabanın kapısı güm diye kapatılıp sürgülendi. Demir parmaklıklı küçük pencereden baktığında, “Seni bekleyeceğim, sonsuza kadar,” diye bağırın Sperenza Patti’yi gördü. Ah, bir bağlı olmasaydım...

TUFANA BENZER FIRTINANIN ARDINDAN yörenin eski düzeni de geri gelmişti. Artık yakmadan ısıtan güneş, kışa doğru yapacağı yolculuğun hazırlığındaydı. Yeraltından yükselen homurtular da sona ermişti, o büyük deprem olmayacaktı. Kararan çimenler yeniden yeşerdi. Hayvanlar suya kandı. Koyunların dökülen mavi postlarının altından pofur pofur, bembeyaz yenileri çıktı. Keçilerle ineklerin sütü yine bollaşmıştı. Peynirciler mayalama yarışındaydı. Köstebekler hatır hatır toprağı kazıyor, fareler kıtır kıtır ne bulursa kemiriyor, arılar vızıldıyor, kuşlar cıvıldaşıyordu. Dere yatakları, ırmaklar ve şelaleler yine suyla buluştu. Tekrar dolan gölde kuğular yüzüyordu. Benekli alabalıklar lastik gibi dillerini uzatıp yeniden uçmaya başlayan sinekleri yakalamanın peşindeydi.

Kasabalılar da gündelik yaşantılarına, işlerine dönmekle mutluluğu içindeydi. Bundan yoksun kalan tek

kişi Luigi Bordinoydu. O sabah ölü bulundu, Susanna kocasıyla gözgöze gelmekten kaçınıyordu. Fırıncının başı, Fernanda Ponderosa'ya lezzetli bir ikramda daha bulunmak için kardığı armut kokulu hamurun içine batıp kalmıştı. Susanna adamı yıldırım çarptığında ısrar ediyorsa da, Melchiore bundan emin değildi. Fırın daha şimdiden çok değişmişti; emektar ocağın yerinde elektrikli si duruyordu. Kapıdaki tabelada da süslü püslü harflerle şöyle yazıyordu: Susanna Bordino. Sanki Luigi hiç yaşamamıştı. Yine de fırının yeni sahibesi onu boşu boşuna öldürmüştü.

Yüzleri alı al moru mor yeni evli Croce çiftini beyaz kurdeleler ve gül tomurcuklarıyla süslenmiş bir arabayla Via Alfieri'deki evlerine ben götürdüm. Mutlu Domuz'un önünden geçerken Castoriniler'in katırı Sancio'yu gördüm; iştahla taptaze, yemyeşil bir demet eğrelti yiyordu. O dalgın gözleriyle bana şöyle bir baktı, vurulup kaldım. Daha önce hiç tatmadığım bir duygu sarmıştı yüreğimi. İşte o anda gerçeği kavradım. Ben, Arcadio Carnabuci'yi hiç sevmemiştim. Yaşadıklarım korkunç bir hatalar zinciriydi. Ben, Sancio'ya âşıktım ve onun hayran hayran bana bakan gözleri aşkımdan karşılıksız olmadığının kanıtıydı.

Gözlerimi yeni aşkımdan güçlükle koparıp ilerlemeye devam ederken şehir kütüphanesinin kapalı olduğunu fark ettim. Sprenza Patti, Arcadio Carnabuci'nin peşi sıra yöre merkezine gitmiş ve tüm olanakları kullanarak yetkililerle görüşerek sevgilisini hapisten kurtarma mücadelesine girişmişti. Onun adını temize çıkarıp sa-

liverilmesini sağlayana kadar da bu mücadeleyi sürdürmeye yeminliydi. Arcadio da hayati bir hata yaptığını anlamıştı. Onun hayallerinin kadını Fernanda Ponderosa değil, Sprenza Patti'ydi. İkisini karıştırmıştı. Ne büyük bir aptallıktı bu. Gelmiş geçmiş en büyük aptallık hem de...

Fernanda Ponderosa o gün işe gelmedi. Daha Primo Castorini kapıyı açıp kepenkleri kaldırmadan dükkânın önü sabırsız müşterilerle dolup taşmıştı. Pucillo Domuz Ürünleri Fabrikası dün geceki yıldırımlardan birine hedef olarak dümdüz olmuştu ve herkes jambon diye kıvranıyordu. Primo Castorini makine gibi çalışıyordu. Kardeşi için yas tutacağı yerde Fernanda Ponderosa'yla paylaştığı zevk dolu saatleri hayalinden geçirdiği için biraz suçluluk duyuyordu. Ama daha sonra, onun için daha önce zaten yas tutmuş olduğunu düşünerek rahatladı. Fernanda'nın kokusu hâlâ üzerindeydi. Sık sık, birlikte yarattıkları o hoş kokulu tadın mikroskobik kabarcıklarından biri beyninde patlıyor ve buharı genzine doluyordu. Böyle anlarda dün gece yaşadığı zevk yeniden vücudunda dolaşınca Primo yüksek sesle inliyordu. Ona bakan jambon müşterileri de birbirlerini dirsekleriyle dürtüp göz kırparak alaycı alaycı gülüşüyorlardı. Primo onları görmüyordu. O, dün geceyi yeniden an be an yaşamakla meşguldü. O olağanüstü orgazmlar... Ahhh... Dudaklarındaki gülümsemeyi durduramıyordu kasap ve zaten durdurmaya da niyeti yoktu.

Sonra birden içine bir korku düştü. Onsuz yaşaya-

mazdı. Kendi buradaydı, ya o? Neredeydi Fernanda? Şiddetli bir panik duygusu sarıyordu ruhunu. Ne oluyor bana, diye düşündü ve cevabı hemen buldu. Aşşk... Primo âşıktı. Daha önce kimseye âşık olmamıştı. Şarkı söylemek istiyordu. Gözleriyle sokağı taradı, her an gelebilirdi. Ama Fernanda gelmedi.

Her yanı müşterilerle sarılıyken birden gerçek kafasına dank etti. Gitmeliydi, onun yanma gitmeliydi. Bunu daha önce yapmamakla ne büyük bir aptallık etmişti. Boşu boşuna çok değerli bir saati harcamıştı. Geri gelmeyecek bir altmış dakika. Kendine nasıl da kızıyordu. Hemen dışarı çıkıp hızlı adımlarla uzaklaştı. Dük-kânda kalan kasabalılar şaşkın şaşkın bakıştıktan sonra derhal jambonlara girişti. Hırsız Nellino kardeşlerin bir kamyonet dolusu jambonu yükleyip gitmesi de fazla zaman almamıştı.

Eve yine beş dakikada vardı Primo Castorini, bu beş dakika ona beş asır gibi gelmişti. Korku içindeydi. Ama bütün âşıklar korkmaz mıydı? Bu aşkın bir parçası değil miydi? Primo'nun içi, Fernanda'yla yeniden birlikte olma ateşiyle yanıyordu. Onunla yeniden birlikte olmak... Onu tutmak, ona sarılmak, kokusunu içine çekmek, binlerce defa öpmek, okşamak, içinde boğulmak... Korku yeniden bastırıyordu, ama bu defa daha da beterdi korku. O gitti... Gitti o... Dükkâna bu yüzden gelmemişti. Onu terk etmişti. Kaybolmuştu... Yoktu... Onu bir daha asla görmeyecekti. Nasıl da parçalanıyor-du yüreği, bu acıya nasıl katlanacaktı?

Koşarak bahçeye girdi ve girer girmez taşıma şirke-

tine ait kamyoneti gördü. Tulumlu adamlar şamdanlar, heykeller, duvar saatleri, muz ağaçları, ahşap satranç takımları ve buna benzer bir yığın tuhaf şey yüklüyordu arabaya. Gördüklerine inanmak istemiyordu Primo. Müthiş bir özlemle dolu gözleri onu aradı, içindeki panik dev bir dalga gibi yükseliyordu. O gitmişti. Gerçekten gitmişti.

Hayır. Buradaydı. Hâlâ buradaydı. Gitmemişti. Her şey yolundaydı. Kalbi gümbürdeyerek çarpıyordu, sanki biri göğsünün ortasına bir bıçak saplamıştı.

Fernanda Ponderosa o sabah ikizi Silvana'ya son kez veda etmişti. Onun hiç olmazsa böyle bir anda çıkıp geleceğini ümit etse de bu gerçekleşmemişti. Silvana yine sessiz kalmıştı. Ne kadar acı olursa olsun gerçeği kabullenmeliydi. Silvana haklıydı. Ölüm ilişkilerini düzeltemezdi, bazı şeyler asla değişmiyordu.

Şimdi incir ağacının altında eğilmiş, kaplumbağanın mezarının üstünü düzeltiyordu. Domuz kasabı koşup onu kucaklayarak havaya kaldırdı. Böyle sonsuza kadar durabilirdi, en azından çok, çok uzun bir süre. Ama olmadı. Fernanda'nın küçük bir kasılmasıyla hiç istemedi, gönülsüz o güzel vücudu yere bıraktı.

Kadının gözleri hiçbir şey söylemiyordu. Ama Primo'nun içindeki hâlâ var olan akıl -nefret ettiği, yerinden söküp parçalamak istediği o akıl- cevabını almıştı. Uzun zaman önce Fernanda ona erkek kardeşi gelene kadar kalacağını söylemişti. Fidelio gelmişti. Ve şimdi o gidiyordu. Hepsi buydu. Fernanda, Primo'nun çenesini parmak uçlarıyla okşadı ve artık tamamen yüklen-

miş olan kamyonete doğru yürüdü. Primo ne yapsa onu kararından caydıramayacağını biliyordu. Oysa bu uğurda her şeyi yapabilirdi. Ama bu yetmiyordu.

“Nereye gidiyorsun?” Kendi sesine kendi şaştı. Her zamankinden farksızdı bu ses. Yani neredeyse...

şfr motoru alıştırmıştı.

“Hangisini söylesem?” derken Fernanda’nın yüzünde hafif bir gülümseme dolaştı. Primo, kamyonetin bahçeden çıkıp yola koyuluşunu ve hızla uzaklaşmasını seyretmek zorunda kaldı.

Neden sonra, “Sadece birini,” demeyi başarabildi. Ama o gitmişti.